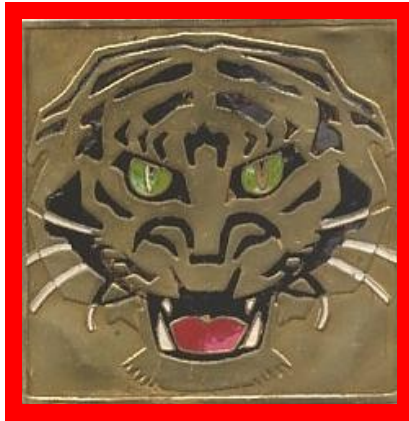

Sepatoe Roesak

Blad voor de Sobats
van T-Brigade
en (Midden)Java

december 2015

Leden reünie- en nazorgcommissie 2-6RI & T-Brigade & (Midden) Java

Voorzitter/secretaris,

alsmede redactie en layout Sepatoe Roesak

Mevr. Marianne Pragt-Lankhuizen,

Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.

Telefoon : 010-4382758 of 06-25278220

E-mail marianne.lankhuizen@gmail.com

Voor adreswijzigingen, jubilea, overlijden en telefonisch contact .

Website www.sepatoeroesak.nl

Penningmeester en redactionele ondersteuning:

De heer Joop Pragt,

Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.

Telefoon: 010-4382758

E-mail: j.pragt9@upcmail.nl

Verzorging drukwerk:

De heer Theo Eversen,

Hoofdstraat 151a, 6432 GB Hoensbroek

e-mail: theoeversen@gmail.com

Coördinator nazorg:

Mevr. Marijke de Jong,

Dr.Zamenhofstraat 47, 3112 ZJ Schiedam

e-mail: mellanion@hotmail.com

reüniefotograaf:

De heer Bob Pragt

Park Vossedijk 505, 3192 XH Hoogvliet

e-mail: bobpragt@hotmail.com

Voor donaties en giften:

ABN-AMRO rekeningnr.

NL 61 ABNA 097.21.38.021

t.n.v. reünie- en nazorgcommissie 2-6RI, T-Brigade. te Hoogvliet

**De gezichten bij de namen van
de reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I. T- Brigade.**

Marianne Pragt-Lankhuizen
voorzitter/secretaris
Redactie en lay-out
Sepatoe Roesak

Joop Pragt
Penningmeester
Redactionele ondersteuning
Sepatoe Roesak

Theo Eversen
verzorging drukwerk

Marijke de Jong
coördinatie nazorg

Bob Pragt
Reüniefotograaf

Inhoud:

De commissie in foto's	Blz. 1
Inhoud	Blz. 2
Kerstgroet	Blz 3
Van de redactie (tevens uw voorzitter)	Blz 4
Van de voorzitter/secretaris Marianne	Blz 5
Adreswijzigingen doorgeven!	Blz 6
Van penningmeester Joop , vermelding van donaties	Blz 6-9
Verjaardagen/ Oude kameraden?/ Website/ reacties	Blz 10
Een flink aantal van de vele reacties	Blz 11-13
Bij Jan Jonkers, 5RS , is het niet allemaal rozengeur	Blz 14-17
Fam. Delissen, 2-6RI , We hebben ook lekker gelachen!	Blz 17-20
Het bos ingestuurd bij Jan Janssen, 5 RS , uit Mook	Blz 21-24
De carnavalskraker Jo v.d. Heuvel, 2-6RI in Eindhoven	Blz 25-30
Racen naar Piet van Schaijk, GBI , in Helmond	Blz 30-34
Vier generaties bij Harry v.d. Broek, 1RS , in Den Bosch	Blz 34-38
Een bezoek bij Fons van Bergen, 1RS , met 'n leuk staartje	Blz 39-45
Wim Arts, 2-2RVA voor het laatst aan het woord	Blz 45-50
Een hulpverlening bij afcheid op het veteraneninstituut	Blz 50
Harry Hoogwerf, 1 RS , hij is niet dood! Hij leeft!	Blz 51-52
Een tussenstop bij Lies met breuk!	Blz 52
Het is goed aardbeien eten bij Vic Brouns, 4-6RI	Blz 53-59
Zeskamp met hindernissen voor het boekje	Blz 59-60
Menno en Elly v.d. Wetering, 2-6 RI , 65 jaar getrouwd	Blz 60-61
Op de koffie bij twee kazernes	Blz 61-62
Landmachtdagen Wilhelminakade Rotterdam	Blz 62
Nieuwe familie door Piet Boukes, 2-13RI , en toch weer niet	Blz 63
Een bijzondere ontmoeting op Veteranendag in Den Haag	Blz 64-65
Laatste afscheid van Henk Zwitselaar, 2-6RI	Blz 65-66
Een kopje troost bij Jan en Elly Janssen, 5 RS , in Mook	Blz 66
Overleden Henk Zwitselaar, 2-6RI	Blz 67-68
Overleden Martin Jonkers, 2-7RI	Blz 68-69
Overleden Stef Duijvelaar, 2-6RI	Blz 69-70
Koos de Ruijter, 2-6RI , 90 jaar	Blz 70
Overleden Jean Loomans, 2-6RI	Blz 70
Overleden Th.T.(Theo) Hendrix, 2-6RI	Blz 71-72
Een spontaan bericht van de 5^e veldgenie uit Canada	Blz 72
Oproepen en gezocht	Blz 73-74
Roermond 5 september 2015	Blz 74
Een 65jarige bruiloft met Amsterdamse verrassing	Blz 75
Een ridderlijke Phaffdag in Oirschot	Blz 76
Jubilea	Blz 77
Overleden	Blz 78
Tijgertournee wordt vervolgd	Blz 79
Leuk?/ Reünie/ Ketel 1 rondleiding / donaties	Blz 80

De commissieleden Theo, Marijke, Bob, Joop & Marianne van de reünie- en nazorg 2-6 R.I. en T-Brigade en Java, wensen u allen fijne kerstdagen toe.

Wij hopen dat het jaar 2016 u goeds, maar vooral veel gezondheid mag brengen.

Aan hen die de komende feestdagen onder andere omstandigheden dan doorgaans meemaken, wenst de commissie veel warmte en sterkte toe.

Van de redactie! (Tevens ook uw voorzitter)
Beste Sobats,

Een Koninklijke onderscheiding! U heeft in ons blad **Sepatoe Roesak** van **april/mei** het verslag kunnen lezen van die onvergetelijk dag dat ik, Marianne, in **Den Haag** door onze **Minister van Defensie, mevrouw Jeanine Hennis Plasschaert** deze onderscheiding kreeg opgespeld. Ik draag hem met ingetogen en gepaste trots.

Haast onvoorstelbaar is de hoeveelheid mailtjes, kaarten, telefoontjes en bloemen die ik daarna van u mocht ontvangen. Lieve, spontane, hartelijke, warme, enthousiaste, hartverwarmende, ontroerende, stoere, sympathieke, emotionele, kleurrijke, goedkeurende maar vooral fijne welgemeende reacties! **Dank u well!**

U hebt nu weer een boekje ontvangen. Gewoon met de titel **Sepatoe Roesak**. Die naam houden we in ere. De tekst onder het Tijgerembleem hebben wij iets aangepast, evenals de vermelding en illustratie op het achterblad. Wij zijn begonnen als **2-6RI**, we zijn uitgedijd naar de gehele **T-Brigade** en hebben nu ook toestemming om verder te gaan uitbreiden van **Midden Java tot geheel Java!**

Met deze uitbreiding komen natuurlijk meer sobats van andere onderdelen in aanmerking voor een bezoekje, praatje en onze aanwezigheid bij een veteranenevenement. We willen u zoveel mogelijk op de hoogte blijven houden van deze gebeurtenissen. Maar.....natuurlijk is er altijd wel een maar en dus ook bij ons, het boekje is te klein! We krijgen ook dit keer weer niet alles in het blad geperst. We willen niet gaan inkorten op de verslagen van bezoeken bij u thuis. De huidige formulering vind u, wat blijkt uit uw reacties, uitstekend. Dit betekent wel dat overige veteraneninformatie e.d. niet meer in ons blad past. In de hoop dat u die overige informatie in het, door het **veteraneninstituut** prachtig verzorgde en informatieve blad **Checkpoint**, maar ook in de bladen **Sobat** en **Kareoler** zult vinden.

De redactie wenst u net zoveel plezier bij het lezen van dit decembernummer van de **Sepatoe Roesak**, als wij dat met het verzamelen van de verhalen en het schrijven hiervan hebben gehad.

**“De grootste wijsheid is
wijs zijn op het juiste moment!”**

Redactie:
Marianne Pragt- Lankhuizen
Met redactionele ondersteuning: Joop Pragt

Mededelingen van de commissie.
De voorzitter/ secretaris.

Wat een jaar! Nederland vierde massaal 70jaar bevrijding. Met bijzonder veel aandacht voor het verleden maar ook het heden is er door vele organisaties en instanties, beroepsmatig of particulier, veel tijd en werk aan besteed om ons te laten beseffen wat een voorrecht het is om in vrede te mogen leven.

Momenteel is zoveel gaande in de wereld waaruit de zorg spreekt hoe broos dat die vrede kan zijn. In onze vele gesprekken met u, sobats, komt de angst voor weer een oorlog sterk naar voren. Meerdere sobats hebben het er al over dat de derde wereldoorlog reeds begonnen is.

Geen mooi vooruitzicht! Ik kan mij uw zorg zeer zeker voorstellen. U hebt in uw leven al verschillende conflicten in de wereld zien ontaarden in oorlogen. Oorlogen waaraan ook u deel hebt moeten nemen of de gevolgen daarvan hebt moeten ondervinden. Zijn we niet te ver gegaan in onze hulpverlening aan de vluchtelingen? Halen we de vijand zo niet huis? Hoe moet dit alles gefinancierd worden? Hoe moet het met de pensioenen, de zorg, de huisvesting en het werk?

Allemaal zorgen en vragen die destijds in de crisistijd voor de WO2 ook speelden. Wij kunnen u er geen antwoord opgeven. De tijd zal het leren. 'Mijn tijd zal het wel uitdienen, horen we ook, maar de kinderen en kleinkinderen, daar maak ik me zorgen over.' Zo maakten destijds ook uw en onze ouders zich zorgen over de toestand in de wereld. En kijk, we zijn nu al enkele generaties verder.

Hoe somber alles ook mag lijken, wij Nederlanders hebben in het verleden al eens te meer bewezen, dat wij een volk zijn van aanpakken en er niet bij neer gaan zitten. We leven in een land met recht op vrije meningsuiting, mogen nog steeds zeggen wat wij van iets vinden. Uw onvrede of goedkeuring mag en kunt u uiten. Een recht om je stem te laten horen. Immers, het grootste recht is ons stemrecht.

Persoonlijk heb ik bij tijd en wijlen het zelf ook moeilijk met de huidige toestand in de wereld. Maar we moeten door. Iedere dag leven we ons leven. Doen we wat we moeten doen en laten we dat ook blijven doen.

Dat u dat kunt, hebt u al jarenlang bewezen. Geef deze kracht en kennis ook door aan de jongere generaties. Zodat zij, de jongere generaties die wilskracht, die hang naar vrijheid, die strijd tegen onrecht ook kunnen oppakken.

We leven 70jaar in vrijheid. Een zwaar bevochten vrijheid. Met dit in ons achterhoofd moet er toch in deze wereld een lichtpuntje te vinden zijn om deze vrijheid te kunnen blijven vieren?

Het bijhouden van de adreslijst Tijgerbrigade.

Marianne steekt heel veel tijd in het opschonen van de adreslijst. Het gebeurt toch nog steeds dat er geen adreswijzigingen of overlijdensbericht aan ons wordt opgegeven. Nodeloos worden dan toch nog boekjes gestuurd naar adressen waar geen veteraan meer woont. Om dit te voorkomen vraagt Marianne u nadrukkelijk om het adres van het secretariaat op te nemen in uw persoonlijke adreslijst. Hiermee bespaart u voor het secretariaat veel geld, veel speurwerk en dus tijd. **U wilt geen post meer ontvangen? Laat het ons a.u.b. weten!**

Sobat **F.Smoorenburg, 5-6R.I.** en **Jan Bemont 4-6RI** reageerden op de oproep die Marianne voor sobat **J.Schrauwen,4-6RI**, in de Checkpoint had gezet. Voor zijn verloren Bokkenrijdersspeld kwamen twee heel spontane reacties binnen. Sobat Schrauwen pronkt weer trots met het embleemspeldje van zijn geliefde onderdeel, de Bokkenrijders, 4-6RI! Goed gedaan mannen!

Secr. reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I., T-Brigade,
Marianne Pragt-Lankhuizen,
Schakelpad 12,
3192 JH Hoogvliet.
Tel: 010-4382758 (kan antwoordapparaat zijn,
spreek dan duidelijk uw naam en telefoonnummer in.)
Of mobiel: 06-25278220

Van de penningmeester

Het was het me het jaartje wel. 70Jaar bevrijding vieren met mannen van de Tijger-Brigade. Marianne heeft haar vrije tijd er voor gegeven. Als dank een Koninklijke Onderscheiding! Maar ook als dank uw blijken van respect en tevredenheid met het werk van haar en haar team. Het is fijn om uw dankbaarheid te mogen ontvangen. Voordat ik te sentimenteel word begin ik maar aan de financiële verantwoording van het afgelopen jaar.

Op 1december 2015 is op rekening € 3081,77
Op 1december 2014 was op rekening € 2875,63
Het verschil is € 206,14 meer in kas

Hoe is dat mogelijk vraagt u zich misschien af? Het hele jaar door bezoeken aan sobats, twee maal per jaar een Sepatoe Roesak bij u op de mat, drie maal per jaar een nieuwsbrief, een enorm goed verzorgde en drukbezochte reünie in Vught, iedere bezoeker een prachtig 70jaar bevrijdingsgeschenk, telefonisch/digitaal contact met alle bij ons ingeschreven sobats. Het houdt niet op.

Elk jaar weer een prestatie van het Tijgerteam, Theo, Marijke, Bob, Joop en Marianne. We staan er soms zelf versteld van hoe het allemaal mogelijk is.

Maar bij nader inzien is het best wel te verklaren. Dit jaar ontvingen wij van het Vfonds een genereuze bijdrage in de kosten voor het 70jaar bevrijding cadeau. Dat en de enorme, spontane bijdrage van u, de veteraan en sympathisanten, door o.a. uw donaties en andere hulp hielp mede om het dit jaar wederom een succes te maken. Maar vergeet u alstublieft niet de vrijwillige bijdrage van onze medewerkers. Zij zetten zich in voor u, uit respect en waardering voor uw bijdrage aan onze vrijheid! Ik stop met schrijven. Marianne zegt: "het boekje wordt te dik, net als jij, Joop!" Ik zeg niets en begin maar aan de financiële verantwoording.

Hieronder het financieel jaarverslag 1/12/2014–1/12/2015

Inkomsten		uitgaven	
Donaties *)	€ 2.636,50	Krans Roermond	€ 100,00
Kleine donaties **)	€ 25,00	Krans ereveld Candi	€ 27,50
V-fonds	€ 3.000,00	Aandenken70jaar bevrijding	€ 1.850,00
Inschrijving reünie	€ 1.785,00	Artiesten/presentatie 26/10/2015	€ 1.690,00
Loterij	€ 522,50	Loterijprijzen	€ 436,45
Min.v.def.	€ 2.738,75	Kazerne	€ 2.738,75
In kas	€ 3.081,77	Naheffing Paresto	€ 1.292,67
		Secretariaat	€ 2.572,38
Totaal in	€ 13.789,52	Totaal uit	€10.707,75

*) De donaties zijn vanaf **28 april 2015 tot 1 december 2015**

***) Donaties vanaf € 2,50 zijn samengevat als zijnde totaal € 25,00

Toelichting

Er is € 619,88 meer in kas dan 2014. Maar schijn bedriegt. Van het nu in kas zijnde bedrag €3.081,33 reserveren wij alvast weer € 1.500,- voor de reünie van 2016. Het resterende bedrag zal in de komende maand worden aangesproken voor de kosten t.b.v. het kerstboekje (dit!) en ook voor aanschaf administratiebenodigdheden.

Zoals u dus ziet is het bedrag behoorlijk minder rooskleuriger dan het lijkt. Toch zal de commissie weer haar uiterste best doen u te blijven voorzien van informatie betreffende het wel en wee van uw mede sobats. Omdat komend jaar **de doelgroep wordt verruimd tot geheel Java** is de verwachting dat er meer correspondentie komt naar de sobats toe. De commissie blijft haar best doen en is dankbaar dat ook de sobats door hun fantastische donaties laten blijken voor 100% achter het beleid te staan. **Wij danken u voor het vertrouwen dat u in ons stelt.**

Maar....ons werk kan alleen maar blijven bestaan met uw hulp. Onze bezoeken aan zieke sobats, evenals het bezoeken van sobats die niet meer mobiel zijn en dus geen reünie kunnen bezoeken, kunnen alleen nog maar met uw financiële bijdragen. Ook de treinkaartjes die u niet gebruikt en aan ons opstuurt helpen mee om de onkosten voor de commissie laag te houden. Hartelijk dank daarvoor, u doet daar goed werk mee. Dus kom aan, **doe een bijdrage voor de Veteraan**. Met uw medewerking blijven wij u bezoeken en helpen om op de hoogte te blijven van het wel en wee van uw mede oud-strijders!

Dat u de noodzaak daarvan uitstekend begrijpt blijkt uit de goede donaties die u regelmatig naar ons overmaakt. Er zijn zelfs sobats die meerdere malen per jaar een donatie doen of soms met een heel ludieke reden (*kreeg geld van de belasting terug*) of bv. (*laat ik nog eens gek doen*) of ook heel mooi (*het is nodig, ik heb er plezier van*) **zelfs van sobats overzee** ontvangen we donaties.

Wat ook de reden is van uw gift: **wij verantwoorden deze bijdragen en laten zien waaraan en wanneer het wordt besteed.**

Dus lieve mensen **lever a.u.b. uw bijdrage** en vorm als **trotse Indië veteranen één front**. Zie hieronder de enorme mooie bijdragen die vele sobats in voorgaande periode al deden.

De vrijwillige donaties van 28 april 2015 tot 1 december 2015

Datum	Naam donateur	Plaats	Bedrag
28 april	Chris Peelen 2-7RI	Almere	€ 50,00
30 april	Joop & Marianne Pragt	Hoogvliet	€ 300,00
7 mei	H. Donker 2-7RI	Puttershoek	€ 50,00
8 mei	De Plattelandsvrouwen	De zachte G.	€ 50,00
14 mei	W. van Raaij 2-6RI	Rotterdam	€ 50,00
17 mei	L. Pothoven, 5-5RI	Epse	€ 25,00
18 mei	J. Sanders , 4-6RI	Huissen	€ 50,00
18 mei	F. Kuiper, 2-2RVA	Delft	€ 25,00
18 mei	IB Future BV Bink 2-7RI	Gerwen	€ 25,00
19 mei	F. Penninks-v. Heeswijck, dochter 2-6RI	Veenendaal	€ 35,00
20 mei	Mevr.M. Hopstaken-v.Wesel wed.2-6	Roosendaal	€ 25,00
21 mei	V. Brouns 4-6RI	Maasbracht	€ 75,00
21 mei	B. van Mierlo, 5 RS	Krimpen a.d. IJssel	€ 25,00
21 mei	B. Roelofs, 5 RS,	Arnhem	€ 50,00
27 mei	J. Jansen-Venneboer 5-5RI	Zutphen	€ 30,00
28 mei	J. Schrauwen, 4-6RI	Oirschot	€ 25,00
28 mei	C. Otto, 5 RS,	Maastricht	€ 30,00
1 juni	J. Mann, 2-7RI	Amstelveen	€ 50,00
1 juni	H. Venema, 2-12 RVA	Apeldoorn	€ 50,00
15 juni	J. Bragt, 5-6RI	IJmuiden	€ 15,00
27 juni	De flappentapper	Nu in Den Haag	€ 50,00

27 juni	Soldaat over Zee	Ver weg	€ 184,00
17 juli	J. van Haastrecht 5 RS	Laren	€ 100,00
20 juli	C.v.d.Wiel, 2-6RI	Best	€ 15,00
21 juli	E. Toorens, VbdA T-Brig.	Scheveningen	€ 50,00
23 juli	P. Wilms, 5RS	Nijmegen	€ 20,00
27 juli	B. Roelofs, 5RS	Arnhem	€ 50,00
12 aug	J. Bragt, 5-6RI	IJmuiden	€ 20,00
14 aug	Mevr. J. Gielen- v.d. Berg, 5 ^e genie veld	Heerjansdam	€ 50,00
19 aug	J. v Eijden, 4-6RI	Vught	€ 20,00
20 aug	J. v.d.Drift, 2-7RI	Lisse	€ 50,00
20 aug	J. Schrauwen, 4-6RI	Oirschot	€ 20,00
31 aug	J. Pothoven, 5-5RI	Epse	€ 30,00
1 sept	M.M.v.d.Meer, 2-13R 5-13RI zoon	Grave	€ 50,00
4 sept.	Mw.C. Dejong-Hoffman, wed 2-6RI	Maastricht	€ 50,00
5 sept	De Flappentapper	nu te Roermond	€ 100,00
10 sept	P.M. Schaper, 5RS	Wageningen	€ 40,00
18 sept	J.C. v.d.Kuy, 5-5RI	Gouda	€ 250,00
18 sept	Jac Malipaard, 61B NNG	Sprundel	€ 50,00
21 sept	W. van Oort, 2-7RI	Hilversum	€ 25,00
26 sept	A. van Altena, 5RS	Nijmegen	€ 15,00
	L. den Boer, 5RS	Tilburg	€ 5,00
	C. Breur, 2-2RVA	Capelle a.d. IJssel	€ 25,00
	H. v.d.Broek ,1 RS	's Hertogenbosch	€ 5,00
	J. v.d. Heuvel, 2-6RI	Eindhoven	€ 20,00
	J. Janssen, 5RS,	Mook	€ 7,50
	D. Kok, 2-13 RI	Deventer	€ 15,00
	B. v.Veen , 3-7RI	Driehuis	€ 20,00
	De Flappentapper	nu te gast in Vught	€ 100,00
	10 personen gaven € 2,50 extra bij beta-	ling op reünie	€ 25,00
16 okt	B. v.d Mierlo, 5RS	Krimpen a.d.IJssel	€ 25,00
19 okt	P.Fonkert, Inl.dienst T-Brig/KNIL	USA	€ 150,00
23 okt	H. Hoogwerf, 1 RS	Pernis	€ 25,00
6 nov	J. Coorens, 1-15 RI	Soest	€ 50,00
11 nov	B. Roelofs, 5 RS	Arnhem	€ 50,00
12 nov	J. van Langh, 2-6RI	Oosterhout	€ 50,00

Er is totaal bijeengebracht door u allen een prachtig bedrag van: € **2.661,50**

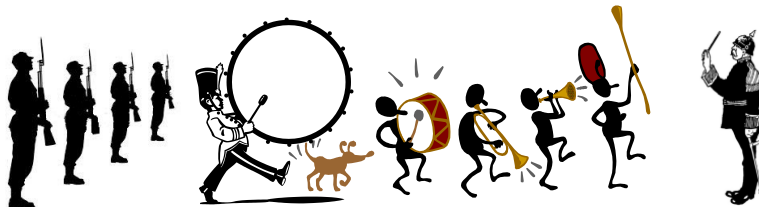
Voor uw gemak geef ik nog even het banknummer van de commissie:

ABN-AMRO, rekeningnummer :
NL61 ABNA 0972138021

Tnv.: Reünie- en nazorgcommissie
2-6R.I.&T-Brigade te Hoogvliet,
onder vermelding van: **donatie.**

Alvast bedankt. Ook namens uw mede oud-strijders!
Getekend:De penningmeester, **Joop Pragt**

Verjaardagen

De sobats die in de afgelopen maanden jarig zijn geweest hebben ook dit jaar weer bijna allemaal kunnen rekenen op een **gezellig babbeltje met Marianne op hun verjaardag**. Is dit bij u niet gebeurd, dan heeft Marianne nog steeds niet uw juiste gegevens. Geeft u daarom alsnog uw **juiste telefoonnummer en legernummer** door? Het maakt het juist zo feestelijk als u een telefonische felicitatie krijgt en Marianne blijft zo nog beter op de hoogte hoe het met u gaat.

Oude Kameraden.

Bent u op zoek naar oude kameraden? Nieuwsgierig of er nog jongens van u onderdeel in leven zijn? Zou u graag weer in contact komen met een maatje? U kunt altijd Marianne bellen of schrijven voor informatie over uw mede Tjigerveteraan. Er zijn al heel wat fijne hernieuwde kennismakingen ontstaan. Schroom dus niet om te bellen of schrijven. Om in de woorden van generaal Ted Meines te spreken:

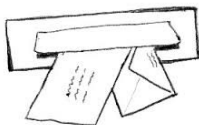
Houdt elkaar vast! Houdt contact met elkaar!

www.sepatoeroesak.nl

Hebt u **geen computer**, vraag dan eens aan uw kinderen, kleinkinderen, vrienden of burens voor u **www.sepatoeroesak.nl** aan te klikken. U zult verbaasd zijn over alle nieuwtjes en informatie die u op het scherm ziet verschijnen. Er is zelfs grote kans dat **u** daar op een of meerdere foto's staat!

Reacties van lezers:

Voor alle reacties losbarsten wil ik hier graag **Alie Roex, dochter van Wietze en Mientje Westerhof (2-6RI)** bedanken voor haar prachtige bijdrage aan de loterij. Hoewel beiden ouders al overleden zijn, blijft Alie voor de reünie steeds bijzonder mooie borduurwerkjes maken

die zij dan opstuurt voor de loterij. Alie, je kunststukjes zijn met graagte en bewondering door de winnaars in ontvangst genomen. Wat mooi dat je nog steeds zo betrokken bent met de veteranen. Geweldig!

“Wij willen jullie bedanken voor de GEWELDIGE dag en de HOEVEELHEID KADO'S en hebbedingetjes die wij kregen. Moet niet denken aan de ongelofelijke hoeveelheid werk wat daar in zit, bbbbrrrrrr !!! MAAAARRRRR !!! Het was geslaagd! Bedankt daar voor. Ook hartstikke bedankt voor de mooie nieuwsbrief van oktober. Ook daar zat weer VEEL werk in. Goed gedaan! Ook die andere medewerkers groetjes. Leo/Corry Garthoff, broer 5° genie veld.

“Het is al weer enige tijd geleden dat het blad Sepatoe Roesak(mei 2015) bij ons in de bus viel. Hartelijk dank daarvoor. Wat een kolossale hoeveelheid werk zit daar wel niet achter. Alle waardering voor alle leden van de commissie!” J(aap) Bragt, Ijmuiden 5-6RI.

“Bedankt voor de nieuwsbrief waarin jullie op uitstekende wijze een resumé presenteren over de buitengewoon perfect georganiseerde en soepel uitgevoerde geslaagde Tijgerbrigade Reünie. Ook moeten wij, jongere- en oudere Tijger Brigade oude knarren, ook beseffen dat deze zo geslaagde reünie slechts een klein deel is van al wat jullie in de loop van 't jaar vrijwillig, en zo efficiënt, jaar in, jaar uit doen om de T-brigade en zijn reünisten in de schijnwerpers te houden. Marianne's bijdrage is zeer wel bekend (en erkend!), ook Joop zijn verbale tour de force tijdens de reünie zal zeker opgemerkt zijn! Maar complimenten beslist ook voor Bob en leuke dochter Marijke! Chapeau!!” Hartelijke groet,

Henk (eigenlijk Henri) & Doreen Lindert 2-7RI

*“Dank je wel voor je mail. Mooi om te zien dat de reünie weer geslaagd is. Mét Kees de Bok! Hartelijke groeten van **de jonge Tijgers** uit **Curaçao!** Met vriendelijke groet,” **Kap R.P.M. (Ralph) van Kemenade MA Commandant CLAS Compagnie in de West Rotatie 19***

*“Ik had niet alleen spijt toen ik (helaas) heb afgezegd, maar nu nog meer nu ik je fantastische verhaal over de reünie heb gelezen. Nadat de post was geweest en ik de envelop had open gemaakt, heb ik alles laten liggen om eerst het verslag te lezen, in een woord fantastisch. Je hebt je Koninklijke onderscheiding niet voor niets gekregen !! (verdiend!!)Ik hoop komend jaar onder betere omstandigheden mijn aanmelding gestand te doen, dus te komen. Wij (Riet heeft verslag ook gelezen !) danken jullie voor de enorme inzet voor de veteranen van de Tijger Brigade. Ontvang heel hartelijke groeten uit Scheveningen, **Riet en Ernst Toorens VbaD T-Brigade.**”*

*“Mede namens mijn vader, **Theo Scholten sr. 2-1-5RS** bedankt voor de nieuwsbrief.Zal hem de foto's ook laten zien, daar kan hij echt van genieten. Begreep dat je ook telefonisch contact met hem hebt gehad. Dat vond hij erg leuk. Heb ik het goed begrepen van hem, dat je nog van plan bent een bezoek aan hem te brengen of heeft hij dat verkeerd begrepen? Uiteraard ben je van harte welkom, ze houden van bezoek en gezelligheid. Een vrolijke groet uit **Dedemsvaart, Theo Scholten (jr.)**”*

*“We hebben het weer uitstekend naar onze zin gehad tijdens de reünie, dus onze dank voor de uitnodiging! Mvg, **David Mossou 'Het vegeten leger'**.*

"Hartelijk dank voor Uw bezoek, de heerlijke bonbons en kaart en we vonden het fijn met u onze ervaringen te delen. We kijken uit naar het december nummer en graag tot ziens. Vriendelijke groeten, Johan en Zus Jonkers, 5RS

Vught ligt alweer een maand achter ons en nog steeds heb ik je niet uitvoerig bedankt voor het weer fantastische samenzijn met zoveel niet-ouder-willend-woudens. Bij deze dus! Op 7 oktober heb ik de loftrompet gestoken over de tijgerreünie op een Vomi-bijeenkomst in de hoop toch nog weer wat nieuwe tijgers uit het bos te lokken. We zullen zien... A.s. Donderdag hoop ik de O.V.W. reünie in Amersfoort bij te wonen, waarbij ik ook op tijgerjacht zal gaan. Nogmaals dank voor je inzet. Groeten aan Joop." Rieks Venema, 2-12RVA

Wanneer Marianne van Marijke doorkrijgt dat sobat **W. Knegt van 2-7RI** van de 4e compagnie, aan de beurt is om te bezoeken en hem daarvoor belt, vertelt hij *"Een bezoek kan niet meer. Ik ben gevallen en heb net een nieuwe heup en mijn vrouw is ook niet goed. Maar, zegt hij, ik geniet zo van de verhalen in het boekje! Doe iedereen maar de groeten van mij. Zet dat maar in je boekje!"*

Bij deze dus de groeten sobats! **Sobat W.Knegt,2-7RI, uit Hilversum**

"Hi Lieve vrienden!. Hartelijk dank voor de uitvoerige beschrijving van Reünieverslag. Wat was het weer een enorm stuk werk die reünie als ik dat zo allemaal door lees. Zeer interessant, ongelooflijk de organisatie die vooraf gaat door het hele jaar. Ik vindt de wijze waarop jullie al die Tijgers benaderen zo leuk. Spijt me dat het iets te veel begint te worden voor mij al dat gevlieg etc. om aanwezig te kunnen zijn op die reünie. Leuk die foto onderaan van Bas v Veen en en Piet Boukes als bedankers uit naam van alle leden van de Sepatoe Roesak. Als ik dat zo lees van die oudjes, ben ik ongeveer 5 weken ouder 07-07-1920 dan de oudste, Chris v Peelen, 17-08-1920. Leuk al die ouwe rakkers he! Wel interessant dat er tussen de leden twee waren met oude contacten met mij. Hans v Dijk sinds 1936 en Bas v veen sinds 1946. Ik wil wel een stukje over hen schrijven, als je dat leuk vindt. Hartelijke groeten en liefs van Peter Fonkert, USA, inl.dienstT-Brig.

"Ik wil je nogmaals bedanken voor de fantastische dag, die jullie ons met het hele team bezorgd hebben. Ook voor mij was het een heel prettige verrassing, dat zoveel sobats van 5RS en weduwen aanwezig waren en genoten hebben van alles wat jullie ons geboden hebben. Nu zit ik en met mij nog vele van de aanwezigen uit te kijken, wie en hoe we op de website zitten te stralen van de ontmoetingen met onze kameraden van toen (ruim 65 jaar geleden) Met een hartelijke Stotersgroet en dat is voor jou en het hele team."

Ben Roelofs.5RS

"Allereerst mijn felicitatie voor de prachtige wijze waarop jullie alles organiseerde voor de reünie. Ik kocht wat extra loten in de hoop een van de flessen Ketel1 te winnen, maar hoe pijnlijk was het toen al die mooie flessen steeds onze tafel passeerden. Ja het leven is hard en als veteraan moet je daar mee kunnen leven en hopen op de toekomst. Nogmaals mijn dank voor wat jullie allemaal voor ons doen. Veel groeten." Fons van Bergen. 1RS.

"Een prachtig boekwerk (sepatoe roesak april/mei red.) hebben jullie gemaakt, het doorbladeren meer dan waard. Ga er ook tzt zeker eens uitgebreider in neuzen en lezen. Het lijkt mij leuk je binnenkort eens te interviewen voor de krant. Interesse?Goede groet," **Joop v.d. Hor.** mediator. **Spijkenisse.**

"Namens mijn vader, Louis Pothoven 5-5-RI, wil ik u bedanken voor het prachtige kleurrijke verslag van de reünie. U bent er weer heel druk mee geweest!" Met vriendelijke groet, *Liesbeth van Oene-Pothoven*

"Heel hartelijk dank voor de fijne reünie j.l. zaterdag 26 september. Ik heb er zeer van genoten. Ook vorig jaar was ik voor de eerste keer op de reünie en vond het toen ook heel fijn. Ik trof toen geen jongens van onze compagnie van de stoottroepen aan, maar deze keer zelfs vijf die ik kende en waarmee ik destijds in Indonesië was en met elkaar veel hebben meegemaakt. Ik vind het geweldig wat jullie voor ons doen en nu vooral begint op onze oudere leeftijd de herinneringen aan vroeger in onze gedachten mee te spelen. Ik heb echt naar deze reünie uitgekeken. Nogmaals bedankt voor de grote zorg die jullie aan ons besteden, het is buitengewoon. Heel veel groetjes."

Kees Otto van 3-5 Reg. Stoottroepen

"Namens Barend van Mierlo en mijzelf willen we jullie nogmaals hartelijk danken voor de onvergetelijke dag. Er zijn weer leuke contacten gemaakt en Barend heeft weer een makker gevonden met wie hij 3.5 jaar is opgetrokken. We hopen er volgend jaar weer bij te zijn maar we moeten afwachten hoe het met de gezondheid gaat van Barend. Met vriendelijke groet."

Marco Jacobs, begeleider van Barend van Mierlo, 5RS.

"Deze bijeenkomst heeft een grote indruk op mij gemaakt en bewonder alle tijd die jij en de andere vrijwilligers hierin steken. Aan afgeluisterde gesprekken hoor ik dat er toch erg lovend over jullie wordt gesproken en dat de oud-strijders toch veel behoefte hebben aan zo'n bijeenkomst. Houd vol, je wordt erg gewaardeerd. Nog bedankt voor de kaartjes voor soldaat van Oranje. We gaan er naar toe. Groetjes," **Michiel van Bergen, zoon Fons van Bergen 1RS.**

"Ik heb echt genoten deze dag. Het deed mij erg goed om tussen de mannen te zitten die met mijn Opa gestreden hebben voor een vrijheid in Nederland en hun strijd in Indië wegens de politieke vraag. Ik heb inmiddels met familie gesproken en deze zullen binnenkort alle spullen van mijn opa verzamelen en met mij delen. Hierin ga ik zoeken naar een aantal foto's van mannen die daar gesneuveld zijn waar een boek over deze mannen. Ik was nog nooit naar Soldaat van Oranje geweest, en wou nog heel graag daar heen. Onwijs bedankt hiervoor." **Jeffrey Timmers, kleinzoon 2-6RI sobat J. v.d. Kleijn.**

"Ik wil je nog even bedanken voor het prachtige boekje SEPATOE ROESAK. Ik heb met aandacht alle verhalen en verslagen van A tot Z aandachtig gelezen. Mooi die verhalen en je waant je weer even terug in deze tijd. Ik kan me voorstellen dat daar een hoop werk en tijd in gaat zitten, maar het is schitterend." **Willy de Groot, 4-4RI**

Het is niet altijd allemaal rozengeur en maneschijn.

Op onze **Tijgertournee** gaan wij op **24 maart 2015** langs bij **Sobat Jan Jonkers, 5RS**, in Helmond. Al is het nog behoorlijk fris, met een zonnetje erbij ziet de hele wereld er ineens een stuk vrolijker uit. We kunnen voor de deur parkeren en sobat Jan Jonkers staat ons al op te wachten.

Eenmaal in de warme en knusse huiskamer kunnen wij het **grote sfeerdorp** echt niet over het hoofd zien. Met bewondering kijken we naar alle miniaturen die staan uitgesteld. **Mevrouw Zus Jonkers** glimt van trots om onze complimenten. “Maar nu snel eerst koffie hoor”, zegt ze en dribbelt naar de keuken. Marianne loopt even met haar

mee. We hebben er een kort onderonsje. Marianne weet dat het namelijk niet zo best is met Jan haar man. Hij is dementerend. We kunnen het helaas niet mooier maken dan het is.

Als we aan de grote tafel koffie drinken, probeert sobat Jan zijn verhaal te vertellen. Hij moet naar woorden zoeken. Het is voornamelijk zijn zorgzame vrouw Zus die ons het meeste vertelt. Toch is het gezellig en knus en de koffie is heerlijk. We nemen enige tijd later toch een beetje bedroefd afscheid van sobat Jan en zijn gastvrije vrouw Zus. We vragen ons af: hoe moeten we hier over schrijven?

Na ons bezoek neemt kleinzoon **Sander Hendrixx** contact met ons op. Of hij het verhaal van zijn opa mag schrijven. Graag zelfs. Hier volgt het door Sander geschreven verhaal over zijn opa!

Als klein kind was ik, Sander, al geïnteresseerd in de tweede wereld oorlog. Later heeft zich dat doorgetrokken, ook naar **Nederlands Indië**. Met een opa die gediend heeft in het overzeese Indië was ik dus aan het juiste adres. Opa heeft zowel mooie als minder mooie verhalen verteld. Hier volgen een aantal gebeurtenissen waar opa over heeft verteld of heeft opgeschreven in zijn dagboek.

Sobat Jan Jonkers (**5° regiment stoottroepen**), geboren te **Helmond** op 11 december 1927. In een gezin met 3 zussen en 3 broers was hij de oudste. Zijn vader overleed op jonge leeftijd, waardoor hij de zorg voor zijn jongere broers en zusters op zich heeft genomen. Zijn vader trainde honden voor de jacht. Zijn toen toekomstige schoonvader was boswachter. Deze kocht een hond bij de vader van Sobat Jonkers en zo

leerde hij **Zus Hoedemakers** kennen. Een aantal jaren later zijn zij getrouwd en leven samen nog steeds een gelukkig leven.

Halverwege 1947 krijgt Sobat Jonkers een oproep om zich te melden in **Den Bosch** voor een militaire keuring en wordt goedgekeurd voor militaire dienst. Hij wordt gelegerd in **Vught** op 1 Oktober en volgt hier zijn militaire basis training. De opleiding wordt niet geheel in Nederland gegeven, maar een gedeelte zal volgen op **Celebes**.

“Woensdag 5 november

04:00uur: Reveille

06:30uur: Afmars naar het station alwaar het stafmuziekkorps der Stoottroepen een afscheidsserenade bracht. Er werd per persoon 1 pakje Engelsche sigaretten en 1 reep chocolade uitgereikt.

*07:30uur: Vertrek naar **Rotterdam**, de ramen in de trein werden op een echte Stoter manier ‘geopend’. Bij aankomst werden er koffie en 4 koekjes verstrekt, doch kregen we geen tijd om het te verorberen.”*

De militairen moesten zo snel mogelijk aan boord van **de Volendam**. De scheepspolitie geleidde de militairen via trappen naar het ruim.

’s Avonds moesten de militairen hun hangmat uithangen om te kunnen slapen. Er was een lichte deining en velen waren beroerd. De deining was een kwestie van wennen en later had Jonkers er minder last van. Aan boord bestond de dag uit theorie vakken volgen, sport wedstrijden houden en kaartspellen spelen.

“17 November, een veelbewogen dag. ’s Ochtend om 7:00uur lag ik een boek te lezen. Een kabaal van jewelste, het leek of het schip langs de kade schuurde. De soldaten wilden snel naar dek vluchten maar werden hardhandig tegen gehouden door een Sergeant Majoor. Later toen we naar boven mochten zagen we dat de Volendam scheef hing. Hij was langs een brug gevaren. In de middag werd er 7 ton aan cement en materiaal aan boord gebracht om het gat te dichten.”

December 1947, aankomst in Indië. De training ging hier verder en we waren ingedeeld bij het **troepencommando Zuid-Celebes**. Als schouderembleem droegen we het **Hertswijn** of wel **Babi Roessa**. We kwamen tevens om **1-MPII** te versterken. Februari 1948 kreeg Sobat Jonkers zijn eerste vuurdoop bij acties rondom **Boeloe-Boeloe** en **Garasikang**.

Sobat Jonkers heeft vaak verteld dat hij hier op wacht heeft gezeten.

’s Nachts zat hij achter de **Bren gun**. In de verte zag Jonkers vele lichtjes voorbij gaan, wat extremisten konden zijn. De militairen hadden duidelijke opdracht gekregen dat er niemand op straat mocht komen tijdens het gelden van de avondklok. Jonkers kreeg opdracht om waarschuwing schoten te lossen en zag de lichtjes snel vertrekken.

Djockjakarta, na een hevige zuiveringsstrijd in **Djockja stad**, kreeg Jonkers een vriend. Het was een hond en liep Sobat Jonkers overal achterna. Tijdens het wacht lopen bleef het hondje stevast aan zijn zijde. Zondagochtend naar de kerk ging het hondje mee, maar moest buiten blijven. Na de mis was de hond helaas weg. Hij is nog naar het dierenasiel geweest maar dit bleek al te laat te zijn.

Jonkers vertelde verder hoe geweldig het was dat hij "**De Belleman**" ontving. Dit was het nieuwsblad van het **Katholieke Thuisfront Helmond**. Zowel de giften van de **NIWIN** als de komst van **Sinterklaas** zijn hem bij gebleven. Maar wat helemaal geweldig was, is dat hij zijn jongere broer heeft getroffen. Die had inmiddels ook dienstplicht en is eind 1948 naar Indië uitgezonden.

Begin 1950, vervelend nieuws. Sobat Jonkers wordt opgedragen naar huis te vertrekken, omdat het erg slecht gaat met zijn moeder. Jonkers is 18-03-1950 met de **Castel Bianco** naar Nederland vertrokken. Aan boord heeft hij tijdens een prijsvraag een fotocamera gewonnen, welke Sobat Jonkers bewaard heeft, net als vele andere spullen uit zijn Indië tijd. Na thuiskomst is zijn moeder helaas overleden en nam Jonkers de volledige zorg voor zijn broers en zusters op zich.

Jonkers heeft na Indië zijn school afgemaakt en is werkzaam geweest als technisch tekenaar bij **Philips**. Samen met zijn vrouw, Zus Hoedemakers, heeft hij 2 dochters gekregen.

Jonkers gaat nog elk jaar met veel plezier naar de reünies. Na het overlijden van zijn vriend Ben (**Ben Maas red**), gaat hij met zijn 2 kleinzoons. Twee jaar geleden heb ik opa nog een originele battledress aangetrokken met een origineel **T-brigade embleem**. Hij heeft zichtbaar genoten en hij vond het jammer om zijn dagelijkse kleding weer aan te trekken.

Opa en ik willen alle Stoters groeten, en we zien jullie graag in September.

Geschreven door Sander Hendrixx, kleinzoon,
(inleiding geschreven door Marianne)

(Mevrouw Zus Jonkers belde voor die reünie nog even op. 'Helaas Marianne, gezien zijn gezondheid is het echt niet meer mogelijk dat Jan naar de reünie komt. Ook de kleinkinderen zeggen dat het niet meer gaat. Heel jammer, het is niet anders.')

Van Helmond naar Venlo, we doen het allemaal maar even zo! 24 mrt.

Met een beetje triest gevoel na het bezoek aan Jan Jonkers, 5RS, gaan we nog een sobat bezoeken die al weer een tijd op de bezoekerslijst staat. **Jan Delissen, 2-6RI**. "Ha, fijn dat jullie weer even bij ons willen langskomen. Toch niet vanuit **Hoogvliet**? Oh, zijn jullie weer in de buurt? Jullie zijn van harte welkom," lieten meneer en mevrouw Delissen aan Marianne weten na haar telefonisch verzoek of het gelegen kwam als wij een kopje koffie kwamen drinken.

Er is op het oog niet veel veranderd bij familie Delissen sinds ons eerste bezoek op 11 maart 2011. "Maar aan de binnenkant is het een heel ander verhaal hoor", vertelt **mevrouw Delissen**, "zeker ik ben een heel eind achteruit gegaan."

We zitten aan de koffie en spreken over het veteranenbeleid, onze bezoeken, het boekje, wat ook hier heel graag gelezen wordt, maar ook de zorg. "Want", zegt meneer Delissen, "jullie moet het ook kunnen loslaten wat je allemaal hoort zo met die bezoeken. Niet alles is even leuk wat jullie horen en zien." Marianne vertelt: "Dat lukt best hoor, want dat de veteranen juist zo hun verhaal kunnen vertellen, daar doen we het voor. Jullie verhalen vinden wij belangrijk."

"Nu, ik vind het belangrijk dat jullie dat kunnen doen!" benadrukt mevrouw Delissen. "We hebben een hoop meegemaakt. Veel nieuwe ontwikkelingen, maar als je zo oud moet worden als je niets meer kunt.....dat is wel erg. Maar niet iedereen kan tot het einde toe helemaal goed blijven. Er komen gebreken." "Ja", zegt Marianne, "vroeger waren jullie stoere jonge soldaten die met geweer op de schouder en bepakking de boesboes introkken, je kon de hele wereld aan! En nu, nu regeren **de vatenkwast en stofdoek**." We kunnen er om lachen, maar het is wel waar. Mevrouw Delissen: "Marianne, ik kijk naar je hakken. Sjik! Ik vind dat altijd zo mooi hè".

"Ik kan er met mijn verstand niet bij wat er nu allemaal in de wereld gebeurt, zegt sobat Delissen bezorgd, allemaal jonge mensen die zich aansluiten bij **de IS** e.a. Ze weten van niets. Het is een rare wereld. Onvoorstelbaar. We halen iedereen maar hierheen en iedereen moet geld, huis, baan en verzorging terwijl wij zelf al genoeg problemen hebben met de zorg, huisvesting en ouderenzorg. Er is zelfs een voedselbank!" "Dat klopt toch niet," zegt mevrouw Delissen bezorgd. "Wat ik ook helemaal niet begrijp," gaat sobat Delissen verder, "dat zijn de banken. Wat daar allemaal gebeurt daar kan ik helemaal niet bij!" We praten nog een poos door over de wereldpolitiek, ernstig maar ook met flinke dosis humor. Mevrouw Delissen schatert het soms uit!

Om haar wat te laten rusten praten we met haar man over het aantal **2-6RIers** die er nog zijn en over de hele **Tijgerbrigade**. De reünie, hoe geslaagd die was en hoeveel bezoekers er waren. Wat we ook vertellen, beide echtlieden zitten zo te genieten van alle verhalen, mevrouw klapt regelmatig enthousiast in haar handen van plezier. "Wat doen jullie toch veel," zegt ze steeds, "wat een werk."

"Maar," zegt Joop, nu moet ik toch eerst vragen of we u niet te veel vermoeien, want we zitten hier heel gezellig en leuk te kletsen en te lachen, maar we moeten ook aan uw gezondheid denken. Regelmatig moet mevrouw Delissen even rust nemen. Even niet praten. Op adem komen. Wij babbelen dan rustig door met meneer Delissen. Als zij weer hersteld is, neemt zij weer deel aan het gesprek.

"Ik was **vrijwilliger**," zegt meneer Delissen. "We hadden het meegemaakt met de **Duitsers**, toen werden wij hier gevraagd om te helpen daar. Zij waren daar in oorlog met **Japan**. Daar hebben we ons voor opgegeven toen", vertelt meneer Delissen. "We kwamen terecht in een oorlog! En dan krijg je later in **Nederland** te horen 'jullie hebben een mooi uitstapje gehad!' Dan kom je terug en zegt je baas, we hebben jouw plaats al aan een ander gegeven. Ja, maar dat had niet gemogen. Op mijn plaats zat een jongen die zou gaan trouwen en had net een huisje gekocht. Ik heb een jaartje ander werk gezocht. Toen is die jongen gestorven, vervolgens kreeg ik een brief met de vraag of ik alstublieft terug wilde komen".

"De eerste tien jaar nadat ik terug was zijn we al die mensen waarvan een jongen niet thuis is gekomen gaan bezoeken om hen te vertellen over hun familielid. Ik kwam thuis en er was geen enkele begeleiding. Er was niets. Er zijn ouders geweest die nog nooit het graf van hun kind dat daar achtergebleven is gezien hebben. Ja, de praatjes die wij hoorden," vertelt sobat Delissen, 'Je zult wel lekker goed verdiend hebben en nog een mooie reis gratis'. "Gelukkig is het tegenwoordig wel heel anders met het veteranenbeleid." "Hij weet er genoeg van", zegt mevrouw Delissen. "Onze jongens werden niet goed behandeld hoor".

“Men zat niet op hen te wachten. Ze hebben het erg moeilijk gehad”. “Gelukkig hebben jullie het later beiden goed gered in de maatschappij”, merkt Joop op. “Mevrouw, u had uw eigen zaak”. “Ja dat klopt, mijn vader was kleermaker. Samen met mijn zus heb ik altijd in de kleermakerij gewerkt. Mijn zus woont al vijftig jaar in **Australië**. We bellen elkaar regelmatig en via mijn dochter krijgen we ook e-mailberichten door”.

Het gesprek komt op **Rotterdam**, de herdenking van de razzia's en het oppakken, wegvoeren van jonge mannen. “Ik weet nog dat ze een razzia hielden binnen de kerk,” zegt sobat Delissen. “Toen hebben ze kerk afgezet, alle mannen eruit gehaald en weggevoerd. Toevallig waren wij er niet bij. Het was op een dorp waar we vlakbij waren ondergedoken. De mannen stonden dus allemaal bij elkaar en een paar onderduikers wisten over een muur nog weg te komen, snel terug naar het onderduikadres. Later zijn de Duitsers alle huizen nagegaan. Huiszoeking. Ze zijn ook bij ons geweest. Mijn moeder stond handenwringend te huilen. ‘Waarom heb je mijn man meegenomen?’ Een mooi stukje toneel natuurlijk om ze om de tuin te leiden.”

Mevrouw Delissen klapt enthousiast in haar handen, haar ogen glinsteren van plezier. Ze lacht nog harder wanneer haar man de tijgeronderbroek uitpakt. “**Koos de Ruijter van 2-6RI** stond, nadat Koos het draaginsigne gewonden van **burgemeester Aboutaleb** had gekregen, met hem met zo'n zelfde onderbroek op de trappen van het stadhuis van Rotterdam!” vertelt Marianne. “Nee, u hoeft hem niet meteen aan te passen hoor,” roept Joop. “Als die te groot is, dan hebben we er ook nog bretels bij!”

Grapjes volgen over en weer. Meneer Delissen geniet en mevrouw Delissen blijft maar lachen en lachen. “Ik moet straks wel rusten, maar ik vind het zo leuk nu jullie er zijn! Even heel wat anders.

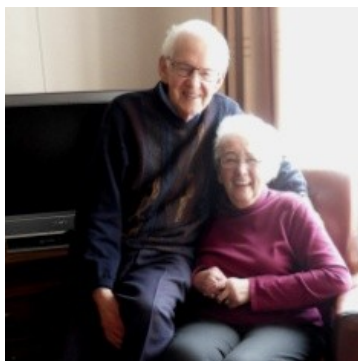
“Jammer dat ik door mijn oogaandoening steeds meer moeite krijg met zien,” zegt meneer Delissen. “Zouden we soms nog een gesproken uitvoering van ons boekje kunnen maken?” vraagt Marianne zich af terwijl meneer Delissen vertelt dat hij wel nog aan beiden ogen is gelaserd tegen staar. “Ik kon toen ineens weer de krant lezen! Nu komt de staar een beetje bij beetje terug. Ik moet heel voorzichtig doen met mijn ogen. Als er nu nog een bloeding zou opdoen dan ben ik blind. En dan is Leiden in last, want wie verzorgt dan mijn vrouw? Gelukkig gaat het nog zo, we hebben goede hulp. Er is nog zoveel om dankbaar voor te zijn. Al heb je wel van die dagen dat je opstandig en terneer geslagen bent hoor.”

“Samen kunnen we nog boodschapjes hier vlakbij doen, ik in de rolstoel, hij duwen.” zegt mevrouw Delissen opgelucht. “Alleen kan ik haar dan niet verstaan,” merkt haar man op. “Tja, dan zou je aan een headsetje moeten denken wat de motorrijders ook gebruiken om met hun duopassagier te spreken onderweg,” zegt Marianne praktisch. “Ja en dan heb ik ook nog dat ik met een oor niets meer hoor. Ik stond mijn schoenen dicht te knopen en ineens hoorde ik met dat ene oor niks meer. Ze zijn een half jaar bezig geweest, onderzoeken, scans noem het maar op. Niks!” zegt mevrouw Delissen.

“Ja, ze heeft al gehad dat ze ineens niets meer kon zien,” gaat meneer Delissen verder. “Ik vroeg haar aan tafel te komen om te eten, ze staat op maar blijft staan. Ik vroeg haar waarom ze niet aan tafel kwam, ‘Ik zie niets!’ zei ze. Heeft ze een **TIA** gehad. Dat was net voor de reünie. Alle goede plannen om met dochter **Sonja** samen naar de reünie te komen, gingen dus niet meer door”.

“Nou, daarom komen we dus nog een keertje bij u langs. Het mooie hiervan is dat we veel meer aandacht voor jullie persoonlijk hebben, op de reünie kunnen we dat niet. We zijn dan te druk bezig om alles in goede banen te leiden. De hele dag rennen en vliegen we dan voor jullie, de veteranen. Jullie verdienen dat!”, zegt Marianne. “Toch niet op die hoge hakken die je nu aan hebt?” vraagt mevrouw Delissen bezorgd. “Jawel,” zegt Marianne, “in de loop van de dag verander ik drie keer van schoenen, steeds een etage lager tot aan het einde van de dag ik op van die hele platte schoentjes door de zaal schuif.”

Maar nu is het genoeg gepraat. Joop vraagt of hij nog een paar foto’s mag maken met meneer en mevrouw bij elkaar. Dat mag! Dat ontaard weer in een grappenmakerij. “Ik vind het geweldig wat jullie doen,” zegt mevrouw Delissen nogmaals. “Even heel wat anders, even nergens aan denken. Genieten. Heerlijk,” zegt zij met een blij gezicht. “Nou, ik geef u een dikke knuffel en dan gaat u lekker rusten, geniet van elkaar”, zegt Marianne.

Meneer Delissen, krijgt een knuffel van Marianne en Marianne krijgt meteen een mooie donatie in haar hand geduwd! Voor jullie samen!” “Nou, dat doen we mooi niet, het gaat gewoon op de rekening voor de mannen hoor,” zeggen Joop en Marianne bijna in koor. Nog eens drie klapzoenen vallen sobat Delissen ten deel en dan zwaaien, wuiven en nog eens zwaaien, de trap af, buiten zwaaien, in de auto zwaaien en als we voorbij rijden nog eens zwaaien. Wat een bezoek! Reuze gezellig. We laten een paar blijie mensen achter!

Door Marianne

Het bos ingestuurd bij Jan Janssen , 5RS, in Mook

De paden op, de lanen in... en weer terug, verder tot een slagboom midden in bos, terug en opnieuw beginnen. Weer het bos in en weer uit en weer in en uiteindelijk komen we bij een boerderij terecht waar een oud dametje bewegingloos achter het raam naar buiten staart. Marianne vraagt bezorgd: “Ze zal toch niet dood zijn?” terwijl **Joop** nog eens de **TOMTOM** raadpleegt. “Ze beweegt echt helemaal niet meer”, zegt **Marianne** weer bezorgd. Joop gaat onverstoord door met spoorzoeken. “Bel **Jan Janssen** maar op hoor! Ik zie door de bomen het bos niet meer!” Gelukkig krijgen we snel antwoord. “Oh, jullie staan net aan de andere kant van de weg, dat gebeurt wel meer door die **TOMTOM**’s. Mijn **zoon Daan** wacht jullie wel buiten op”, zegt **Nelly Janssen**, Jan’s echtgenote. Joop start de wagen weer en als wij wegrijden, draait er een autootje het pad op en is het dametje achter het raam verdwenen.

We worden als de verloren zoon binnengehaald! Als we vertellen waar we uiteindelijk waren gestrand, zegt Nelly Janssen: “Oh dat is het huis waar **Wolters** woont. Maar dan reden jullie ook langs het huis waar **Wijers** woonde. (*Jan Wijers, 2-6RI†*) Bij dat lange witte huis dat een heel eind van de weg af staat en dan het derde huis. Dat is het huis van Jan Wijers. Maar ga snel zitten, dan krijgen jullie eerst koffie hoor!” Gezellig, **zoon Daan** en **dochter Helma** zijn ook van de partij. Het is een knus samenzijn!

Mevrouw Elly vertelt: “Jan heeft met de grootste groep soldaten in Vught gelegen. In de **Isabellakazerne**. Ze zijn opgekomen in wat nu de **Limoskazerne** heet, **de generaal Snijderskazerne** in Nijmegen. Die groep waar Jan bij heeft gezeten, die is altijd bij elkaar gebleven. Kerstkaart sturen en zo. Met de 1^e juni bij ons en dan stond iedereen op de stoep. Allemaal tafels buiten, stoelen zelf meenemen en ’s middags ging onze dochter Helma chinees (eten!) halen. Van die groep van veertig man hebben we er nog maar drie over!

Wij waren al getrouwd voordat Jan naar Indië ging. Ik heb die hele situatie meegemaakt. Indië was een deel van ons en nu nog. **Carel Meulemans** in **Amsterdam**, **Wijkerse** en **Ossendrijver** in **Leusden**.” “Die is blind”, zegt Marianne. “Ja, we worden er niet jonger op. Jan wordt volgende maand 90! Zelf ben gelukkig genezen van een dwarslaesie door tumor in mijn rug en verder mogen we niet klagen.

“Ik ben in **Mook** geboren,”vertelt Jan met zijn zware bromstem. “Ik ging hier, lopend, naar school. Er was toen nog geen bus. Er was van alles te doen onderweg als je jong bent. Alles is spannend. Appeltjes en peren pikken en zo. Na school kwam ik als veertienjarige bij de gemeente, boompjes poten! Van ’s morgens 7 tot ’s avonds 6. Ik wilde geld verdienen! Ik was de oudste uit een gezin van vier kinderen.” “En toen kwam de dienst,” zegt Marianne. “Och kind, daar is nog een heel leven aan voorafgegaan,” zegt Nelly Janssen. Jan zegt:“Ik moest in de **arbeidsdienst!** Na drie weken mochten we naar buiten toe. Ze gingen naar het café, maar ik ging met dat pakkie aan naar het station. Naar huis, in Mook! Zonder papieren of **ausweis**. Ik ging hier in het bos werken. Daar had ik wel angst om dat ik gepakt zou worden.”

Zoon Daan heeft zijn koffie op en gaat er vandoor. “Tot ziens”, zeggen we. “Dat denk ik niet,” zegt Daan. (*Maar daar zal die nog raar van opkijken*). “De kinderen wonen hier op enkele **aanleunende percelen** in het bos. Heerlijk zo de kinderen vlakbij! Daan kan alles maken, echt alles,” zegt Jan. “En Helma ook zo dichtbij. Als er iets dan zijn ze er zo. We hebben twee kinderen, 5 kleinkinderen en we hebben ook al vier achterkleinkinderen. Als iedereen er is, dan zit het hier echt helemaal vol.”

“Was jouw vader ook in Indië, Marianne?”vraag Helma. “Mijn vader zat bij **2-6RI**, de kapotte schoen! Hij was oorlogsvrijwilliger en ging in oktober 1945 al naar Indië. Eerst op **Malakka**, daarna **Semarang**, **Ambarawa**, **Salatiga**, **Persilan**, **Setoegoer**, **Karanganjar** en omstreken”. “Daar heb ik ook allemaal gezeten,” zegt Jan. “En **Djokja**?” “Nee, want toen waren zij al weer thuis!” “Ze hebben er ruim **2,5** jaar gezeten.” “Nou, die hebben het zwaar gehad hoor,” zegt Jan.

Er volgt een gesprek over wat er allemaal voor verschrikkelijke dingen gebeurde. We houden dat voor ons. “Wij kunnen en mogen daar nooit over oordelen. Wij waren er niet bij. Maar het was schieten of geschoten worden, dat vertelde mijn vader!”,zegt Marianne.

“Hoe vind je hoe we hier wonen?” vraagt Jan na dit beladen onderwerp. We moeten toch even vermelden dat Jan en Nelly Janssen echt in het bos wonen, een heerlijk landelijk knus huis met een geweldige tuin met enorme vijver waar je zo vanuit de huiskamer op kijkt. Wat moet het hier prachtig zijn als het gesneeuwd heeft. Het lijkt hier zo ook al kerstmis, maar zonder sneeuw. “En **eekhoortjes**?” vraagt Marianne. “Nou, kijk daar maar eens.” En ja hoor, daar rent een rode pluimstaart door de tuin en roetsj! de boom in.

“Ja er is hier veel veranderd sinds wij hier kwamen wonen,” vertelt Jan. “Ik had geen rust in mijn lijf. We kochten hier dit stuk heidegrond, met de loopgraven van **Duitsers** er nog in. Braamstruiken woekerden welig en er lag hier een grote berg humus, duizenden karrenvrachten die de **moffen** in de oorlog langs de wegen hadden weggehaald en het bos uit moest. Dat was ondertussen mooie potgrond geworden! Nelly werkte als **coupeuse** en ik reed op de **vrachtwagen**. We hadden het goed.” “De humus verkochten we aan tuincentra, bloemenwinkels en V&D,” gaat Nelly verder. “Dat werd minder en toen is Jan maar vertegenwoordiger in meubels geworden. We hebben hier van alles gedaan. We zijn hier kippen begonnen, we hebben varkens gehad, we hebben kalkoenen gehad, van alles en nog wat.” “Maar ondertussen had ik nog steeds **geen rust in mijn kont**,” zegt Jan weer. “Dat het **in mijn hoofd veel erger** was dan iedereen dacht, daar hebben we niet bij stilgestaan. We hebben er nog een stuk grond bijgekocht en daar zijn we kerstbomen op gaan zetten. **13.000 stuks**. Het eerste jaar verkochten we heel goed. Maar toen kwam de zure regen erop en toen was het snel bekeken. Bruin! Weg investering. Een deel van de grond hebben we verkocht, maar een deel van de bomen staan er nog. We doen er niets meer mee.”

“En nu, wat doet u nu.” “Onder de naam **Jan de Golde** schrijf ik boeken. Ik ben nu aan het zesde bezig. Als ik eenmaal begin met schrijven dan kan ik niet stoppen. Mijn eerste boek heette ‘Mijn leven’. Dat heb ik zelf uitgegeven. Zelf de letters, het papier, de omslag, alles zelf gedaan. Zelf verkocht. De uitgeverij die ook de boeken van **Anton de Graaf** uitgaf zag er geen brood in, ja, dat het een mooi boek voor deze streek was, maar verder niet. Toen hebben we naar alle kranten en boekwinkels een boek verstuurd en zo hebben we het verkocht. En ik ben bezig met het maken van vliegtuigen. Kijk, daar buiten bij de vijver staat er ook een!” “Jullie zijn een creatieve familie,” merkt Marianne op. “Jazeker,” zegt Nelly, “schilderen, boetseren, al die kleine kunstwerkjes die je hier in en om het huis ziet zijn allemaal door ons zelf gemaakt. Kijk en hier heb ik foto’s van Helma’s expositie van schilderijen.” “Goh, neem er mee naar de reünie,” oppert Marianne. Helaas zijn het allemaal heel grote schilderijen, dus dat gaat niet. “Mevrouw Jonkers, waar we gisteren waren, die maakt van die mooie quiltschilderijen. Ook heel leuk om dat eens op de reünie tentoon te stellen.”

Jan vertelt met zijn zware basstem tussendoor dat hij het hele huis zelf heeft gebouwd, alles zelf gedaan, het ontwerp en de uitvoering. Precies zo als zij het wilden hebben. Nou en dit is het geworden!

“Wat ik ook nog een tijd heb gedaan is met een **metaaldetector** hier in de buurt rondgelopen,” lacht Jan. “Ik heb drie kasten in mijn werkkamer vol met gevonden spulletjes. Kom maar eens mee.” Marianne volgt Jan naar **zijn domein**. En daar liggen op item gesorteerd Jan zijn bodenvondsten. Zijn bureau met schrijfblok ligt te wachten tot Jan verder gaat schrijven. “Dat gebeurt in een soort roes. Als ik eenmaal schrijf dat ben ik helemaal weg. Achterelkaar door schrijf ik blad na blad vol. Hier in mijn werkruimte kan ik helemaal afgezonderd werken tot ik ineens weer naar buiten moet. Ik heb geen rust in mijn lijf.”

“Hoe we elkaar hebben ontmoet? Bij ons thuis hadden wij een **transportbedrijf** en Jan was daar chauffeur. Zo leerden wij elkaar kennen. Ik zag hem zitten en dacht; ‘Dat is hem! En aan die grote neus zal ik maar moeten wennen. We trouwden voor Jan naar Indië ging. Hij heeft me leren motor rijden en in de vrachtwagen auto leren rijden, vier maanden daarna trouwden we.”

“De boeken die ik schrijf zijn allemaal herinneringen. Ik hield geen dagboek bij destijds,” valt sobat Jan weer in. “Hoe ben je er toegekomen om die boeken gaan schrijven,” vraagt Joop. “Ik weet het niet, ik wou een boek schrijven. Ik hoef niet te denken, ik schrijf gewoon door. Dat vind ik eigenlijk wel gek. Ik schrijf het met de hand en zet het daarna in de computer. De foto’s die erbij staan zijn mijn eigen foto’s”. Er zitten interessante foto’s bij volgens Joop als hij door het boek bladert wat Jan aan Marianne heeft gegeven.

“Nee ik ben nooit terug geweest in Indië. Geen behoefte aan. Ik heb er het zat van. We hebben het er erg moeilijk gehad. Onder de meest armzalige omstandigheden moesten we onze taak uitvoeren,” zucht Jan. Joop probeert steeds een verhaal te maken van hetgeen Jan vertelt, maar de dames zitten zo te kletsen dat hij de zware basstem van Jan niet kan verstaan. “Het lijkt wel een kippenhok!” roept hij verbouwereerd. Een beetje rustig dames! Maar ondanks de waarschuwing loopt het toch weer uit tot een gekrakeel. “Nou, dan schrijven we toch dat het gezellig was en wie meer over Jan wil weten, moet zijn boeken maar lezen!” zegt Marianne bijdehand! We kletsen nog een tijd gezellig door en dan roept Marianne verschrikt: “Joop, we moeten weg! Er wachten nog twee sobats vandaag op ons!”

We pakken in en nemen hartelijk afscheid van de familie Janssen en van de idyllische plek waar ze wonen. “Kom van de zomer nog maar eens terug!” zeggen zij heel gastvrij.

Door Marianne

Een rasechte carnavalskraker in Eindhoven.

We rijden op die 25e maart van Mook naar **Eindhoven**. Daar wacht **Jo van de Heuvel, 2-6RI** op ons. Jo legt, sinds **Guus Schouten** is overleden, ieder jaar de krans in **Roermond**. Voorgaande jaren voor 2-6RI, nu ook voor de gehele T(ijger)brigade.

Jo heeft al jaren de verzorging voor zijn vrouw. “De verzorging voor haar is intensief maar ik ga toch er tussenuit hoor,” vertelt sobat Jo. “Ik kan niet de hele dag opgesloten zitten. Laatst hadden we de jaarlijkse **Stotersborrel**. Dit keer in **Duitsland**. Het was dit keer 70 jaar geleden sinds dat het opgericht is. Ik ben ook een Stoter. Ik ben er dus iedere keer bij. Ze waren op oefening in Duitsland. Je hebt daar een heel oefendorp van de Engelsen en ik heb daar als partizaan ook mogen meedoen met de oefeningen en schieten met losse flodders.”

Jo komt met foto terug de kamer en zegt: “En dit is de meest beruchte streek die wij uitgehaald hebben met carnaval. Hier heeft de regering voor op zijn kop gestaan. Alsjeblieft”. Op de foto staat een echte tank. “Gepikt,” vraagt Joop. “Ja,” zegt Jo breed lachend. “Gepikt! Een heel

orkest erop! Een sergeant die ervan wist moest voor het gerecht komen. Een heel gedoe man! We hebben met 4 man de boete betaald die hij kreeg opgelegd.” “Ik was destijds prins Carnaval. Als we het hadden gevraagd had het nooit gemogen. We hebben zoveel leuke herinneringen aan de carnaval.”

Joop komt ter zake: “Waar bent u geboren?” “In **Helmond**.”

“Op 6jarige leeftijd naar Eindhoven gekomen. Mijn vader werkte bij Philips. Ik ben in Eindhoven naar school gegaan. We hebben daar een jaar of twee, drie gewoond en toen naar **Stratum** toegegaan. Daar wilde mijn vader een winkel beginnen. In vogels, dieren noem het maar op dus. Een vent uit Helmond kwam op de fiets iedere keer de kanaries brengen.” Marianne herinnert zich ineens het gesprek bij **Pietje Renting (2-6RI)**. Die had het ook over die winkel! “Dat kan.

Af en toe kwam hij wel eens in “**Oud Eindhoven**” met zes oude maten een kaartje leggen hè . In Indië zat hij in het zangduo “**De Pisangs**”.

“Een emotioneel manneke. We haalden wel eens grapjes met hem uit. Met ‘**de taaie**’, **de Korte**, die ken je wel hé, en **van Schendel**, **Ko Nagtzaam**, zijn maatje, **Corputje**, ook een heel aardige man. Nou ja dat waren allemaal west Brabanders, die zochten elkaar steeds op hé.

We hadden hier in **Vught** als **I-6 RI** een korte opleiding gehad en toen zijn we naar Limburg toegegaan, in **Sittard** daar in dat klooster, **Leijenbroek**. Toen werd het **II-6RI**. Daar kwamen de Limburgers en Brabanders bij elkaar. De eerste Stoottroepers die zich in september 1944 hebben opgegeven die zijn naar **Beneden Leeuwen** gegaan. Dat is Stoottroepen gebleven. Ons kader, o.a. **v.d.Broek**, **Chris Peeters**, die kwamen allemaal van die kant uit en hadden voor de oorlog al bij de douane gezeten of al militair waren of zoiets. Alleen die **van de Broek**, het was een doodgoeie man, een goed militair, maar alleen niets waard in het veld.” Nu ‘kegelt’ Jo zijn vrouw eerst even naar bed. Ze krijgt last van haar rug. “Dank je wel voor het lenen van je mannetje hoor!” roept Marianne haar nog na.

“Als kind mocht ik dus mijn vader dan helpen met die kooikes maken, zagen, boren en zo weet je wel. In 1938 of 1939 denk ik kon hij hier op de **Leenderweg** een herenhuis huren. Dat was van de apotheker geweest. Dat is toen verbouwd als winkel. En ik was nooit ene gemakkelijke geweest en ik was toen elf en naar het internaat in **Reusel** gestuurd. Ik kreeg een fietske en ik kwam in het zaterdag naar huis of vader of moeder kwamen naar mij. Daar heb ik tot mijn veertiende gezeten. Toen brak de oorlog uit

De eerste anderhalf jaar ging het wel, toen werd het moeilijker, minder eten, alles werd strenger. Mijn vader werd teruggeroepen bij **Philips**, daar werken of naar **Duitsland**. Aan voer voor de vogels en duiven kregen wij heel weinig. Ik ging iedere week met het fietske op houten banden naar **België**. Tabak smokkelen. Ik ben één keer gepakt.

Na tien uur mocht je niet meer buiten komen. Maar wij gingen wel. We gingen dan het land op, suikerbieten jatten, aardappelen rooien, we kwamen niks te kort.

Ik kwam veel in Limburg, in het **Leudal**. Daar had ik een **tante Marie** wonen. Daar kwam ik voor dat ik zes jaar was ook al. Als bij ik haar was dan ging ik met haar samen hout sprokkelen of hazelnoten plukken, altijd met een tas. Er was daar een boom over een beek en daar ging mijn tante over heen. Ik moest op haar wachten tot ze terug was of tante Marie roepen als er mensen kwamen. Tja, d’er zaten daar onderduikers! Maar ik mocht natuurlijk niet weten. Later wist ik dat wel, want ik had daar een tas gevonden met allemaal belangrijke papieren. Ze konden mij toen er niet meer buiten laten.”

“Toen ik achttien was, kreeg ik een oproep voor de Arbeidsdienst hè. Maar daar ging deze jongen niet naar toe! In **Den Haag** had ik een andere tante wonen en bracht ik altijd shag heen en zij zorgde dat ik uit **Naaldwijk** weer fruit meekreeg. Toen heb ik ook tot twee keer meegemaakt dat die locomotieven beschoten zijn in de buurt van **Utrecht**. De wagons waren niet zo belangrijk, de locomotieven die de treinen moesten trekken waren dat wel. Ik ben bij **tante Marie** ondergedoken. Half augustus 1944 hoorden we via een geheime radio dat de bevrijders bij **Leopoldsborg** en in de buurt van Mol waren. Ik ben toen teruggedaan naar Eindhoven, want zo lang zou het nu niet meer duren. In september landden de parachutisten daar. Ik trof de eersten in het park. Daar zat een hele sectie **Amerikanen**. Toen hoorden we dus dat de Engelsen in de buurt van **Aalst - Waalre** zaten. Nou dan gaan we ze tegemoet hè. Maar toen kwamen wij bij het **Eindhoventerrein** ‘verrek’ daar liepen de Duitsers. Die waren allemaal vlug aan het inpakken en gingen de hei in richting **Leende**. Kanonnen, alles stond er nog. Ze lieten alles achter. Ik leerde een paar **Schotten** kennen uit **Edinburg**. Die reden van **Leopoldsborg** naar **Arnhem, Nijmegen** om munitie en voedsel te brengen. Zij kwamen op een gegeven ogenblik ook bij ons thuis en dan kiepten ze zo een paar kisten der af. Met corned beef, de andere keer een kist met boter en zo. Eind oktober begin November heb ik me als **OVW-er** opgeven in Eindhoven. Hier hebben zo ongeveer **22.000 duizend**

man zich opgegeven. We deden bewaking. In de buurt van **Waalwijk**. Met **Poppeltje**, maar dat bleek later **Helmons** te zijn. Die dat vliegtuig dus neerschoot (*zie sepatoe roesak december 2012 red.*).

Brabant en Zeeland waren dus bevrijd hè, toen werden wij opgeroepen of je in dienst wou naar **Indië**.

We kwamen in **Vught, de Frederik Hendrikkazerne**, terecht. Daar kregen we onze eerste opleiding. Je moest exerceren en schieten, maar dat hadden we al gedaan. En met granaten hadden we ook al gegooid. Daarvandaan gingen we naar **Sittard**. Hebben we nog wat patrouilles gedaan daar aan de grens en zo. Alles was toen al vrij tot aan **de Rijn**. Wat viel er nog te controleren. Uiteindelijk zijn we met de trein naar **Calais** gegaan. Een trein, zonder ramen en met houten banken. Daarna overvaren naar **Engeland**. En alles op ene schoen.” “Een schoen???” “Ja, ik had maar ene schoen aan, aan de andere voet had ik een ontsteking. Met de jeep ben ik naar **Reading** gebracht. Ik werd ondergebracht in zo’n nissenhut.”

“Heb ik toch veertien dagen in het ziekenhuis gelegen! Nou, toen ze het open hadden gesneden kon ik weer alles, lopen, dansen, rolschaatsen. Ik kwam overal toen. Nederlandse jongens in uniform waren graag gezien! Eenmaal weer terug in het kamp werden we naar de boot gebracht en met de **Nieuw Amsterdam** met totaal **6200 man** naar Indië. Daar waren ook **MILVA's** bij. Op het bovenste dek! Nee, daar mochten wij niet komen. Nee! Niet dat ik niet wilde hoor! Oh oh!” Sobat Jo gaat onverstoorbaar verder met het vertellen van zijn belevenissen. “Eerst een dag op **Tricomalé** gelegen, dan door richting Indië, maar dat werd dus **Malakka**. In **Port Swettingham** werden wij gedumpte, overgebracht naar zo’ n Jappenkamp op **Morib beach**. Toen leerden we **kapitein v.d. Broek** ook pas beter kennen. Dat kamp lag eigenlijk in een moeras. Daar waren wel wegen in gemaakt maar met boomstammen. Wij noemden het de “**knuppeltjesweg**”. Daar lagen wij in de Japanse barakken. We hadden geen stretchers, we sliepen op de houten vloer. We konden niets aan etenswaren bewaren, die grote klapperratten haalden alles weg. We kregen opleiding van **Brits Indiërs** of van **Ghurka's**. De eerste nacht dat we op wacht stonden, moesten we rug aan rug staan. Je ziet en hoort dan van alles. Vuurliegjes waarvan je denkt dat de vijand er aan komt, dan weer een schreeuw van een kip die door de apen gegrepen werd. Je denkt dan: ze zijn er een stel aan het vermorren hè.

We hebben daar een tijd gezeten eer we naar **Semarang** gingen. We hebben kapitein v/d Broek ook nog eens goed te pakken gehad. We hadden een slang, kapot geslagen en op zijn bed gelegd. Nou, we moesten allemaal op appel verschijnen en aanschouwen hoe gevaarlijk het hier wel was! Toen we op de **Sommelsdijk** stapten naar Semarang ben ik mijn plunjezak nog kwijtgeraakt. Al mijn spullen kwijt. Op een of ander manier is die eraf gevallen. Hij kwam tussen de wal en het schip terecht.

Op **Malakka** had je niets en daar zijn we er ook een kwijt geraakt. Die is vermoord. Later komen we in Semarang aan. We komen op de **Bodjong**, in het **weeshuis**. Dan moet je dus die **Engelse posten** gaan overnemen. Wij kwamen met ons peloton te zitten op de **krachtcentrale**. Die bewaking moesten we van die Engelsen overnemen. We hebben heel wat meegemaakt hoor. Wij hebben contact gelegd met de **V-brigade**, daarmee hadden we een groter gebied te bewaken. Tijdens die opmars waren er jongens heel wat dikker geworden, Er was een kantoortje dat vol met roepia's lag. Honderd roepia's was al een heel pakket geld! Natuurlijk werd er weer gekletst en kwam de MP alles ophalen.”

“Ik was 2^e verkenner. **Cor van Schendel** was onze eerste. Ik had een **Lee Enfield** en een **Schmeitzer**.” “Dat was een goed wapen,” zegt Joop. “Nou, schieten op wilde zwijnen. Schijnwerpertje erop, 9mm, een kruisje onderop (*dumdumkogels red.*). Geheid raak hoor.” Sobat Jo is niet stil te krijgen. Hij gaat rustig door. “Januari 1947 Heb ik een ongeluk gehad. We moesten naar boven en dat weigerde ik. We waren dan altijd in het nadeel. Ze zagen je zo aankomen. Dan nog dat hoge gras overal om je heen. Maar ze gingen toch naar boven toe en ik most toch mee, de jongens als getuigen. Op een gegeven moment hoor ik metaal op metaal en ik laat mij eigen meteen vallen. Mij hebben ze toevallig dan niet geraakt, Toen ben ik schijnbaar ergens op gevallen ik had wel een bultje in mijn onderbuik /lies alsof er iets klem zat , maar ik had er geen last van. Eind januari hebben we onze post verlaten en zaten we bij het **waterkrachtstation** net voorbij **Salatiga**. Er was rotzooi bij de ‘**Koffiepot**’ maar ik kreeg last van die bult. Ik zeg tegen de **hospik Guus Schouten**: er zit toch iets niet goed hoor. ‘Ga maar naar Semarang, laat het maar opereren.’ Ik naar het ziekenhuis in Semarang. Ik kreeg een bedje toegewezen. Die nacht brachten ze 2 dooien en zeven gewonden van de ‘Koffiepot’.

Als je uit het ziekenhuis kwam dan mocht je naar het **Tijgernest** ,daar ben ik een paar dagen geweest, ik voetbalde gewoon, Op een gegeven moment komen ze me halen en zeggen:Jo, je mot naar het **slachthuis**. Ik zeg: Wat mot ik daar doen! Je mag overmorgen naar huis toe! De rest was al terug gekomen vanuit Salatiga. De laatste drie weken heb ik dus niet meegemaakt. Waar mijn spullen zijn gebleven weet ik ook niet . Er gingen wel geruchten dat er veel van ons verkocht is. **Kapitein Wolzak**, met wie ik ook voetbalde, het schijnt dat die ook een hoop wapens heeft verkocht.”

“Ik hoor je over voetballen,”zegt Joop. “Je kon lekker voetballen?” “Ja, **4^e klasse RPC**. Ik was snel met voetbalschoentjes aan op het veld. Ik kon lekker snel lopen. Ontiegelijk snel! Ik kwam bij het compagnieselftal, bataljonsselftal, daar kwam ik allemaal in terecht. Daaruit kwam je in het **brigade-elftal**! Ook kapt. Wolzak. Ik ging nogal es met hem trainen.” Jo maakt een drinkbeweging, “dan kwamen we ’s morgens pas terug. Daar ben ik dan mee met zo’n **Dakota** mee naar **Bandung** gevlogen. De wedstrijd spelen en dezelfde dag weer terug. En we zijn een keer met zo’n **Catelina** naar **Soerabaja** gevlogen. Daar zaten we met 16 man in. Ook hier was het een wedstrijd voetballen en ’s avonds meteen weer terug. Bij ons vandaan zijn er toch ook nog een paar bij Eindhoven terecht gekomen hoor. Ik moest toen te veel op pad. Vogels opkopen. Want dat dee ik dus voor dat bedrijf. Daar kreeg ik een kwartje voor. Het gebeurde wel eens dat ik ging voetballen en dat ik een stel vogels in mijn wagen had. Ik had toen al een autootke. Hier in de buurt was het wel allemaal op de fiets.”

“Wat ik verder nog allemaal heb gedaan toen ik weer terug was? Ik ben begonnen met **parfum!** Uit **Amsterdam Cohen**. Daar moest ik het vak parfum leren. Dat werd het niet. Iedere dag op en neer naar Amsterdam rijden! Nee! Toen ben ik in de **elektriciteit** terecht gekomen, dus kabels, stekkers, en al wat meer voor autogarages. Ik was vrij, ik reed in **Zeeland, Brabant** overal. Tja, was het ook niet. Kwam ik in de kippen terecht! Op de supermarkten. Heb ik ook weer een tijd gedaan. Op een gegeven ogenblik trof ik in een bar iemand hier uit Eindhoven, er zaten nog een paar heren, de ene stelde zich voor als **Heinrich**, hij was net begonnen met het opzetten van cursussen typen voor kinderen. **Scheidecher**, kende ge dat?”
“Tuurlijk,” zegt Marianne,

“Nou daar ben ik ook bij gekomen. Dat was goed verdienen hoor.”
“U was eigenlijk vertegenwoordiger,” vraagt Joop. “Ja, juist, **vertegenwoordiger van allerhande**. Nooit vast. **Free Lance** en als het me niet aanstond dan stapte ik weer op. Ik heb in de kippensoep gezeten.

Dat viel niet mee om dat van de grond te krijgen.”

“Uw vrouw, waar komt uw vrouw in het plaatje binnenwandelen?” “We kennen elkaar nou 38 jaar wel dacht ik,” zegt prater Jo. “Eerst een poos ‘stage’ gelopen. Ik zat drie jaar in België. Daar heb ik demonstraties voor **stoompannen** gegeven. Zij deed dat ook, met haar ex-man. Hier in Nederland. Zodoende kenden we elkaar al.

Op een gegeven moment kwam ik haar weer tegen in een bar. En zie hier, nu nog steeds samen.

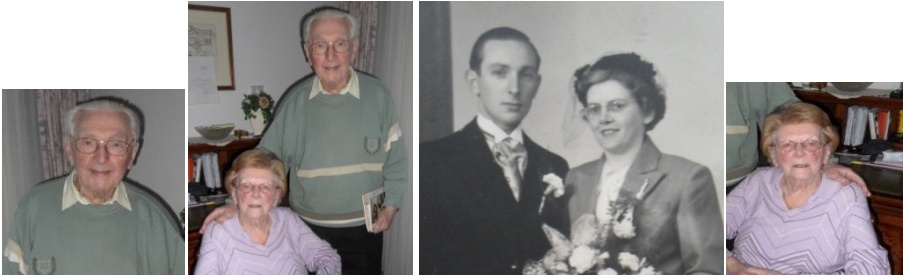
Hier moeten we het echt bij laten. Hoewel sobat Jo nog veel meer zou willen en kunnen vertellen moeten we het hierbij laten. Maar als er iemand met zoveel Brabantse gezelligheid zo smeugig kan iets kan vertellen, dan is het sobat Jo wel. We nemen afscheid. We zien elkaar vast wel snel op een of andere veteranenbijeenkomst Jo!

Door marianne

Keurig in het pak bij Piet van Schaijk .GBI bat .AAT.

Nadat we op 25 maart snel bij Jo v.d. Heuvel waren vertrokken en onderweg nog wat tegenwerking van het verkeer kregen, belde Marianne **AAT-er Piet van Schaijk** op dat de geplande afspraak wel later zou worden en vroeg of er een andere afspraak gemaakt moest worden? “Nee, dat hoeft niet hoor. Kom maar door!” stelde sobat van Schaijk ons gerust. Met gierende banden, twee wielen door de bocht en piepende remmen wist Joop de wagen in recordtijd bij het appartementencomplex van familie van Schaijk te parkeren!”

“Hè, hè, daar zijn we dan. Het **nichtje van de familie** zorgt voor de inwendige mens. “Ze is als een dochter voor ons” Een schat van een meisje! Maar voor jullie nu gaan zitten moeten jullie eerst hier kijken. We worden naar de wand gedirigeerd waar een papier aan een schilderijlijst hangt. Een Koninklijke felicitatie voor ons 65jarig huwelijk! Oh, daar wisten wij niets van, maar alsnog van harte gefeliciteerd. Wat geweldig zo’n brief van het koninklijk huis hè.

“Ik ben geboren in 1925 in **Helmond**. Een rasechte Helmonder dus. Mijn vrouw ook. Mijn vader was metselaar. Die had tegen mij gezegd: ‘Dat moet je nooit worden.’ In Helmond ben ik naar de lagere school gegaan. Omdat je voor je 14e jaar nog niet mocht werken, maar pas op je 14e, ben ik na de lagere school naar de **bedrijfschool van Philips** gegaan als **bankwerker**. Ik kon aardig goed leren. Dat heb ik anderhalf jaar gedaan. Maar ik kon niet aarden in **Eindhoven** en ging terug naar Helmond. Daar ging ik op de ambachtsschool, afd. bankwerker.

Die opleiding heb ik bijna afgemaakt. Maar ik wilde graag **bakker** zijn. Ik ging op een bakkerij aan het werken. Toen kwam **het gedonder met de Duitsers**. Ik moest stoppen omdat ik bakkersezeem kreeg. De Duitsers deden een toevoegsel van iets in het meel waar ik dus niet tegen kon. Ik ben bij mijn vader aan het werk gegaan. Die was ondertussen aannemer. Ik ben later vanwege het gevaar om opgepakt te worden bij een kennis van de familie in zijn garenfabriek aan het werk geweest. Uiteindelijk lagen alle bedrijven stil en heb ik in 1944 mezelf in Helmond gemeld als **oorlogsvrijwilliger**. Ik werd ingedeeld bij het **GBI, de eerste groep**.

In **Tilburg** werden wij tijdelijk bijeengebracht en uiteindelijk met auto’s naar **Oostende**, in **België**, gebracht waar we met de boot naar **Engeland** gingen. In Londen werden we per trein overgebracht naar een kamp waar de **Australiërs** hadden gezeten die met de **Engelsen** hadden meegevochten tijdens **WO2**. Hier kregen wij onze eerste uniformen. Ondertussen was de groep uitgegroeid tot ongeveer 1200 man voor het **Gezagsbataljon Indië**. Tijdens de opleiding in Engeland had ik een meisje. Door haar had ik een aardig woordje Engels geleerd. Daar kwamen ze achter en moest ik de jongens Engelse les geven. Dat was handig als ze gingen stappen.”

“Na een paar maanden zijn wij op 3 oktober 1945 ingescheept op de ‘**Sterling Castle**’, een troepentransportschip, voor de reis naar **Australië**. Aan boord hadden wij **1500** Australiërs die hadden meegevochten met de Engelsen. Zij gingen naar huis. Wij kwamen op 30 oktober 1945 aan in de haven van **Sidney**. Daar wilden ze ons niet meer hebben op Australisch grondgebied. Ze waren voorstanders voor een **vrij Indonesië** en wilden daarom geen Nederlandse troepen meer toelaten. We zijn toen uiteindelijk met heel veel moeite 's nachts van het grote schip overgegaan naar een kleiner, de ‘**Moreton Bay**’ en gingen op 12 november 1945 op weg naar **Nederlands Indië**. Maar ook daar mochten we niet in. We moesten toen doorvaren totdat we na 54 dagen eindelijk op het eiland **Penang** van boord konden. Daar kregen we onze eerste opleiding in het **Greenlane kamp**. Op 30 januari werd van hogerhand besloten om het GBI te ontbinden. We werden verdeeld over verschillende brigades. (**T.-U.-V.-W.**). Ik kwam terecht bij de T-Brigade die op **Malakka** was opgericht.”

“Ik heb in de **haven van Semarang** gewerkt. Bij de loodsen met het verdelen van de spullen. Legerspullen in kisten. We moesten goed

oplekken, want die inheemsen stalen als de raven. Ik heb daar ook auto leren rijden. Ik reed met de Jeep. Op een vrije zondagmiddag ging ik naar de bioscoop. Een klein Indisch ventje stond te kijken naar de affiches. Wil je mee naar de film? Ik mag er niet in, was het antwoord in het

vloeiend Nederlands. Maar met mij wel. Ik heb hem meegenomen, maar ik moest beloven dat ik hem later thuis zou opzoeken. Zijn ouders waren wat blij om over Nederland te horen, de oorlog en al het andere nieuws. Ik ben hen blijven bezoeken tot ik met **Amoebe dysenterie** naar het ziekenhuis werd gebracht. Twee dagen daarna kreeg ik ook **malaria**. Ik kreeg rijst en melk. Na een week in het ziekenhuis moest ik eruit. Omdat ik speciaal eten moest hebben en dat niet bij mijn onderdeel kon krijgen, ben ik naar die familie gegaan. Zij hebben mij met toestemming van mijn commandant verder verzorgd. Later vertrokken ze naar **Nederland, Den Haag, Laan van Meerdervoort**. Ik ben ze toen ik weer terug was in Nederland nog eens wezen bedanken.”

“Ik kon aardig voetballen in het **bondselftal GBI**, later ook nog bij de **T-Brigade**. Semarang was het enige stad met voetbalstadion en wielervedbaan. Ik had bijna nog langer gebleven in Nederlands Indië. Het werk beviel me wel. Op een gegeven moment ben ik gepromoveerd (*bevorderd, red.*) tot sergeant. Wij konden 1948 terug naar Nederland.”

“In Semarang bij de **T-Brigade**, heb ik de broer van mijn vrouw leren kennen. We zijn aan elkaar blijven plakken, ook in Nederland. Nou, logisch dat ik dus ook zo mijn vrouw leerde kennen.

Nee, we hebben geen kinderen. Maar we hebben wel kinderen **financieel ondersteund** in hun opleiding. Drie kinderen in Indonesië waren dat. De eerste werd bakker! De tweede, ook een jongen, werd een Indonesische militair. Die is bij de Marine gekomen. De derde was een meisje. Het waren kinderen uit verschillende gezinnen. Ze waren geen familie van elkaar. Het was niet onze bedoeling om in het leven van die kinderen te komen. We hebben alleen gefinancierd. Geen contact. We hebben ze anoniem gesteund tot ze zelfstandig in het leven konden staan. De contacten liepen via een meldpunt. We hebben dit gedaan uit ons hart.”

Hier gaat het gesprek helemaal door elkaar! We hebben het over trauma’s en de vrouw achter de veteraan. De vrouw achter de veteraan is zo belangrijk! “Ik heb geen trauma’s, geen dromen. Geen last van. Gelukkig niet!” zegt sobat Piet. “Nu uw verhaal, want daar komen we voor,” zegt Joop. “U kwam uit dienst, u heeft toen getwijfeld of u beroeps zou worden. U bent het niet geworden en toen bent u de textiel ingegaan.” “Ja, in de confectie,” beaamt sobat Piet. “Bij Ben Hazenberg. Hij zei tegen mij: Piet, ik ben er van overtuigd dat jij alles kan verkopen als jij in een winkel staat. Als je nou eens alleen maar kostuums gaat verkopen. We hangen er een stuk of vijftig bij jou thuis in een kamer. En van daaruit ga je mensen benaderen. De boer opgaan!” Mevrouw van Schaijk zegt er tussen door: “En ik was thuis, ik kon net zo goed verkopen als hij! Ik heb ook altijd in de confectie gezeten. We deden het dus samen. We waren zelfstandig!”

“Hebt u nog een maatje 52 hangen?” vraagt Joop bij de hand! Meneer van Schaijk gaat onverstoord verder: “Toen ik ongeveer zestig werd zijn we gestopt. Ik ging zoals dat heette ‘in de sanering’ tot mijn pensioen! Ja, dat klopt. En daarna hebben we allemaal leuke dingen gedaan. Heel veel.

Zelf ben ik teruggeweest naar Indonesië. Nee, mijn vrouw ging niet mee, die vond er niets aan.” “Nee, ik amuseerde mij hier wel hoor,” zegt mevrouw van Schaijk. “Ik deed veel aan tennissen en bridgen. Altijd leuke mensen om ons heen gehad. Fijne relaties.”

Sobat Piet vult aan: “Ik rij geen auto meer, mijn rijbewijs verliep en besloten we het maar niet meer te verlengen. Ik heb heel veel gereden, maar ik vond het te gevaarlijk worden. Toch mist het autootje wel hoor! We hebben veel gebridget. We waren goed.”

“Dat is altijd mijn euvel geweest: als ik iets deed, dan deed ik het ook goed, dan wilde ik de beste zijn. Ik heb heel veel prijzen gewonnen. De partner waar ik altijd mee hebt gespeeld komt nog wel eens hier. Ze vraagt steeds of ik toch nog eens kom bridgen. Ik doe het niet meer. Ik zat in stichtingen. Dat is mijn euvel, ik bemoeide mij te veel met alles en voor je het wist zat je in zo’n bestuur. Zo ook in de Stichting ‘geen woorden maar daden’! En dat heeft niets met **Feyenoord** te maken!”lacht van Schaijk!

We bekijken de prijzen die gewonnen zijn met bridgen, maar dan is het echt tijd om op te stappen. We hebben nog een afspraak staan. De avondmaaltijd wacht op ons. Ook dat moet op zo’n drukke dag gebeuren. We nemen vandaag voor de derde keer afscheid van een sobat. Een leuk gesprek met een hecht echtpaar! Tot ziens hoor. We zullen er een mooi verhaal van maken voor het boekje.

Door Marianne

Vier generaties v.d. Broek aan de muur in ‘s Hertogenbosch

“Fijn dat het nu wel is gelukt,” zegt Marianne als we op 23 maart bij **Harry v.d. Broek 1RS** in de kamer zitten. Eerder was door een verkeerd begrepen afspraak een bezoek spaak gelopen.

“Ja, dat had ik toen verkeerd begrepen. Ik was gaan wandelen en jullie stonden voor de deur,” zegt de ruim 94jarige. “Het komt nu wel goed uit,” zegt Marianne, “want straks gaan we naar nog een veteraan hier ‘s Hertogenbosch.”

Harry valt meteen met de deur in huis en laat een foto zien waarop hij op de motor zit. Dat was in 1939, hij was toen dienstplichtig. **Mobilisatie!** “Ik ben geboren in **Den Dungen**, die boerderij,”vertelt Sobat Harry en wijst op een groot schilderij met daarop ...een boerderij! “In het kleine hokje aan de linkerkant. In de bedstee! Ik was de oudste. Er kwamen later 2 broers en 1 zus bij. Die zijn al overleden, Ik was, ben en blijf de oudste en de boerderij staat er nog steeds. Op het moment zit het museum erin.” (www.brabantsleven.nl)

“Waar ik naar school ging? Ook in Den Dungen. We schreven nog met **griffel en lei**. Na de 7klassen lagere school moest ik meehelpen op de boerderij. Ik heb verder niks kunnen leren. Er was geen geld. Het kon toen niet. Maar ik kon heel makkelijk leren.

Het was een grote boerderij, gemengd bedrijf. Een paar honderd kippen, we hadden varkens, koeien en ook paarden voor het land te bewerken. Alles was toen nog handwerk. Maaien met de zeis, weet je wel. Achter de ploeg lopen. Ik heb het allemaal gedaan. Ik heb ook veel gelopen, vroeger samen met mijn opa naar een stuk moerasland waar we gras gingen maaien met de zeis.”

“Moest u dan niet op zondag naar de kerk?” “Jazeker, dat was ook nog. Ik had wel boer willen worden, maar dan had ik niet hier gebleven. Dan had ik naar **Canada** toegegaan. In Nederland was er toen al geen werk voor een boer.

Ik werd dus opgeroepen voor militaire dienst, de keuring, toen was ik net iets te licht, want je moest 50 kilo wegen. Ik moest hard werken en ben altijd maar **een spilleke** geweest,”vertelt Harry lachend. “Later kreeg ik een herkeuring en had ik net genoeg en werd ik opgeroepen in **1939** bij de **mobilisatie**.

De **Isabellakazerne** in Den Bosch was de **wielrijderskazerne**. Toen moesten we naar **Gouda**, daar hebben we een opleiding gehad. Daar leerde ik motorrijden. Er was een plein daar kregen we rijles. Daar stonden die motoren en moest je erop gaan zitten. De instructeur: “dat is de rem dat is het gas en dat moet je doen. Rijden maar!”Dan moest je rustig rondjes en achies rijden. Een hele week lang. Van ‘s morgens vroeg tot ‘s avonds laat alleen maar rijden. En moest je met je motor zo zien te laveren dat je niet omviel. Het was een strenge winter toen. Alles lag onder de sneeuw, allemaal bevroren greppeltjes. Aan het einde van week hadden we allemaal ons rijbewijs. Toen dat klaar was gingen we met het veldleger, ik had een zware motor, een **BSA**, met een zijspan eraan met zware mitrailleur erop. De anderen hadden de kistjes met munitie erop. Waarom ik werd uitgekozen voor de motor? Het was het regiment wielrijders.

Ik ben officieel van het regiment wielrijders. Kom maar eens mee naar de hal.. “Kijk, hier het bord: “Snel en vaardig, kalm en waardig.”Harry zegt het met trots.

“Kijk, ik heb **41 keer** de **vierdaagse** gelopen,” en v.d. Broek wijst naar de vitrine waar alle medailles in hangen. “Sinds mijn 82e, na een onverwachte hartoperatie, heb ik de vierdaagse niet meer gelopen. Ik heb als militair de vierdaagse gelopen. De eerste paar keer in groepsverband en later individueel. Dat was dus 40 kilometer. Met bepakking hè! Toen ik 55 was ben ik als burger mee gaan lopen. Toen ik 65 werd ging ik de 30 kilometer lopen. En hier in deze zelfgemaakte letterbak heb ik van alles verzameld. Kijk hier is de echte Tijgerbadge, het OVW-teken, flesjes met pilletjes om het water te zuiveren, een afgesabbeld fluitje, scherpschutterembleem, kogelhulzen, patronen, losse flodders en veel meer.” Het is een indrukwekkende verzameling. “U schildert ook nog,” zegt Marianne. Harry v.d. Broek laat zijn schilderwerkjes zien. We bekijken ook nog wat kunstwerkjes van de kleinkinderen. Want die zijn net zo kunstzinnig als opa. Harry schildert tijgerwelpen, poezen, Kerstmannen en kerstbomen. Marianne krijgt meteen een aantal mee! “Ik maak er nog meer voor de reünie. Leuk als prijsjes,” zegt Harry v.d. Broek.

Er hangt een grote foto met **vier generaties v.d. Broek** aan de muur. “Hé, dat is uw zoon die afgelopen keer met u op de reünie was.” “Ja en mijn kleinzoon gaat trouwen met Linda! Mijn achterkleinzoon is nu drie maanden. Mijn zoon is ook in dienst geweest. Twee sterren generaal,” zegt Harry trots.

“U was soldaat toen de oorlog uitbrak,” vervolgt Marianne. “Ja, we zijn krijgsgevangen gemaakt en ik werd afgevoerd naar de **Harskamp**. Na een week moesten we aantreden. Degene die iets te maken hadden met land en tuinbouw mochten naar huis. Ik heb daarom altijd vrij rond kunnen lopen, doen en laten wat ik wou. Tot die gliders naar beneden zijn gekomen. Vijf **Canadezen** en vijf **Amerikanen**. Vlak in de buurt bij ons. We hadden toen al twee onderduikers uit **Amsterdam** in huis, die tien hebben we ook onderhouden. Zodoende ben ik toen in het verzet terecht geraakt. Dit jaar was van die groep de laatste Amerikaan, 87 jaar, nog op de bijeenkomst hier.

Op een gegeven moment hoorden we dat de Duitsers wegwaren uit **Berlicum**. Zijn we gaan kijken met ons drieën. Bij een kapotgeschoten brug werden we aangehouden door de Canadezen. Die zaten daar op post. We konden niet meer terug, te gevaarlijk. Werden we in een klooster ondergebracht. Daar zijn we nog weggelopen en terug gegaan naar Den Dungen, daar waren de Amerikanen. Intussen was alles in de omtrek bevrijd. De Amerikanen heb ik zelf niet meer gezien. Die waren verder getrokken.

Toen waren we dus bevrijd en ben ik naar **Den Bosch** gegaan. Daar werden we opgevangen. Ik heb mij gemeld bij **commando Brabant**. **Beneden Leeuwen**. Vervolgens hebben we tegen de Duitsers gevochten aan de overkant. De Duitsers zaten toen nog bij **Tiel**. Wij moesten patrouilles lopen. Stak je hoofd niet boven de dijk want anders.....!”

“Het gekke was, er stonden in dat grasland een hoop van die wilgen en als je daar 's nachts naar keek was het net of ze begonnen te lopen en naar je toe kwamen. Tot de overgave hebben we die Duitsers met de compagnie nog achtervolgt later naar dat kamp, **Westerbork**, dat was net bevrijd door de **Engelsen**. Ik heb gezien wat daar lag. **Verschrikkelijk jongens als je dat dan zag**. De mensen die nog leefden, dat waren gewoon bonenstaken. We hebben de Duitsers achterna gezeten tot het **Zwarte Woud** in. Toen hebben ze gecapituleerd en zijn wij weer naar huis gegaan.

In Beneden Leeuwen zijn ze begonnen met het oproepen van militairen. Ik kon dus twee dingen doen, in dienst gaan of naar huis gaan. Nou, ik ben dus in dienst gegaan en werd opgeleid voor **Indië**. Ik was toen oorlogsvrijwilliger. Omdat ik al in dienst geweest was, kreeg ik de rang korporaal, later korporaal 1^e klas. We zijn als **1RS** afgereisd naar **Engeland, Wokingham**. Daar werden we nog verder opgeleid. Na een opleiding van enkele maanden zijn we met 1000 man en vrouw met de **Alcantara** naar Indië toegegaan. De **Tijgerbrigade** is later pas in Indië ontstaan. We mochten niet aan land bij **Semarang**, daardoor hebben we nog een half jaar op **Port Dickson, Charley Beach** op **Malakka** gezeten. We hadden daar een verdere tropenopleiding voor Indië. Uiteindelijk zijn we in maart 1946 met de **Sommelsdijk** naar **Semarang** gebracht. Daar zijn we dus gebleven, van daaruit hebben we steeds patrouille gelopen overal naar toe. Links en rechts. Dan kwam later 6 RI er bij, die hebben de hele zaak van ons overgenomen en zijn wij in 1948 met de **Zuiderkruis** naar huis gegaan. Ik heb de tweede politionele actie niet meegemaakt, want toen was ik al weg. Omdat wij er al drie jaar zaten en werden afgelost.

Indië was een mooi land. Later ben ik nog teruggegaan. Ik heb toen in **Nijmegen** een **KNIL opleiding** gehad. Daarom ben ik ook nog een paar maanden KNIL geweest en ben ik in **1949** op **Sumatra** geplaatst. **Palem Pandjang**. Toen ik daar eenmaal gehuisvest was, kon mijn vrouw ook overkomen. Er waren huizen genoeg, er stonden er genoeg leeg. Later zaten we in de bergen. Daar hadden we een mooi huis. Alleen mijn vrouw die vond het een beetje angstig. Ik was in 1948 getrouwd toen ik terug kwam uit Indië. Ik kende haar al in Semarang, toen kreeg ze altijd brieven van me. Eenmaal weer terug in Nederland kwam ik haar hier Den Bosch weer tegen. Ze was al vroeg wees en wilde best wel mee naar Indië. Zodoende is ze een jaar in Indië geweest. We zijn in Indië gebleven tot we eruit moesten. Wat mijn bedoeling was? Ik had alles bij me. De bedoeling was om niet meer terug te komen. Ik wilde daar een plantage beginnen. We konden wel blijven maar dan moest je Indonesiër en militair worden. Dat deed ik niet. In **1950** kwamen we terug in Nederland. Ik ben gewoon in het leger gebleven. Ik was beroeps maar ook nog steeds oorlogsvrijwilliger. Ik ben in Indië bevorderd.”

“Tijdens een actie daar zijn we in een hinderlaag gelopen. De verkenningpatrouille die er eerst op uit was gestuurd heeft die patrouille helemaal niet gelopen. **Bartje Koster**, de groepscommandant, en **van der Roeffen**, die was hospik, zijn daar gesneuveld. Ik heb dat peloton daar weggehaald en veilig teruggebracht. Ik werd toen bevorderd tot **korporaal 1e klas** en **tijdelijk sergeant**. Later in Nederland moest ik daar toch weer een opleiding voor volgen. Ik heb al die cursussen gevolgd van **sergeant**, **sergeant 1^e klas**, **sergeant-majoor**. Tijdens een van die cursussen heb ik nog een pluim gekregen. Ik ben tot aan mijn middel door een sloot gelopen tot aan de groep die de ‘vijand’ was en daar heb ik hun jeep meegenomen!

Ik ben dus **beroepsmilitair** gebleven en met mijn **55e** als **adjutant** de dienst uitgegaan. Nee, ik heb daarna verder niets meer gedaan. Iedereen die dat wilde heb ik geholpen als ik tijd had en kon.

We hadden 1 kind, de eerste is doodgeboren in Dungen. Daarom doe ik ook niks meer aan het geloof, allang niet meer en om alles wat er afgespeeld heeft. Ik heb het kindje zelf moeten begraven achter de kerk. *(Vroeger werden doodgeboren kinderen niet op het kerkhof begraven, in gewijde grond, maar weggestopt 'achter de heg'. Zonder naam, want ze waren nog niet gedoopt. De vader moest zelf de kuil delven om zijn kindje te begraven. Red.)* “Ik moest het zelf begraven, Het was een heiden! Dat kind heeft toch nog niets gedaan?! Ja, zo was het vroeger. Tegenwoordig hebben ze wel een kerkhof voor die kinderen. Later kregen we nog een dochter, **Margo**, en een zoon, **Ron** dat was een nakommertje. Ik heb dus na mijn dienst niet meer gewerkt. Ja vrijwilligerswerk. En dat doe ik hier nu ook nog. Als er een lamp ingedraaid moet worden of zo, maar ik ga niet meer op de trap, dat is te gevaarlijk. Ik help waar ik kan. Ik verveel me niet hoor. Ik heb zoveel hobby’s. Ik ga hier nog wel naar de bijeenkomsten voor de Stoottroepen. Ik zit dan helemaal alleen te koekeloeren. Bij de Tijgerbrigade-reünie vond ik het wel hartstikke leuk. De saamhorigheid sprak mij erg aan. In september hoop ik er weer bij te zijn hoor!” “En wij gaan naar nummer 10 van dit Tijgerrondje,” zegt Marianne gedecideerd terwijl ze naar de klok kijkt. “U kunt nog wel uren praten, maar er wachten nog anderen.” We nemen hartelijk afscheid en beloven met de tijd de tigerschilderijtjes die sobat van de Broek gaat maken op te komen halen nog voor de reünie!

Op 18 augustus zijn wij de door sobat Harry geschilderde Tijgersschilderijtjes wezen ophalen. We spraken ook over de presentatie van het boek ‘Militaire ooggetuigen’. De strijd in mei 1940. Op het veteraneninstituut werd dat gepresenteerd. Sobat Harry heeft hiervoor ook zijn verhaal verteld. Bij deze presentatie was naast sobat Harry o.a. ook luitenant generaal b.d. Ted Meines aanwezig. Het boek met isbn 978-90-820800-5-6 is voor veteranen tegen gereduceerd tarief aan te schaffen. We zijn maar wat trots op onze sobat Harry. (Marianne)

Een Stotersbezoek met nog een aangenaam staartje.

We rijden van sobat **Harry v.d. Broek** in Den Bosch naar het laatste adres op ons Tijgerlijstje. Ook in **Den Bosch**. Naar sobat **Fons van Bergen**. Het is een kort stukje rijden. "Tegenover het pompstation van Shell, dan kan je het makkelijk vinden," was de laatste instructie van hem. En ja hoor, helemaal gelijk. We gaan snel naar boven in het grote appartementencomplex. "Zo sobat Fons van Bergen, daar zijn we dan! Wat een prachtig appartement en wat een uitzicht!" "Maar kom, gaat u toch zitten," zegt sobat van Bergen, "oh nee, eerst koffie." Marianne helpt even in de keuken en dan zitten we genoeglijk aan de koffie. En nu het bijbehorende praatje!

"We komen net van meneer v.d. Broek vandaan. Hij is ook van 1 RS. Meneer van de Broek wordt dit jaar 95!" "Oh, dan is die ouder dan ik," merkt sobat van Bergen op. Ik ga die man dan eens opzoeken. Hij woont ook hier in Den Bosch zeg je?" "Bel elkaar eens op! Hier is zijn telefoonnummer en adres!" "Ik ga hem beslist opzoeken!" zegt van Bergen. "Maar nu uw verhaal," zegt Joop gedecideerd.

"Ik ben geboren in **Meerssen, Limburg**, 4 kinderen. Mijn vader werkte voor **van Nelle in Rotterdam**. Hij was een soort van vertegenwoordiger. Hij moest de klanten opzoeken. Toen de bevrijding kwam, waren wij eerder bevrijd dan hij. Waarschijnlijk heeft die toen geen salaris gehad tot na de oorlog. Het was dus geen vetpot. Ik weet het laatste jaar voor ons was heel moeilijk. Toch kon ik studeren. Ik zat op **5HBS**. 10 mei 1940 brak de oorlog uit. Dat jaar kon ik geen examen doen met al die ellende. Ik ging wel een keer naar school en daar stonden een paar overvalwagens, een hele drukte. Ik dacht ik had er niks mee te maken, maar toen ik langs zo'n overvalwagen moest, STOPPEN! Fiets afgenomen en ik moest de overvalwagen in. En ik had helemaal niks gedaan, het was in die tijd dat **Beatrix** geboren is en er iets op school gebeurd was. Ik wist van niets, ik werd meegenomen. Toen hebben ze me naar de mijn **Maurits** meegenomen en daar moest ik voorlopig blijven zei die Duitse officier. Ik kreeg wel een vrij mooie baan, wel een gevaarlijke baan. **Treinmachinist**. Maar ik moest onder het rijden van de wagentjes ze loskoppelen en de wissel omdraaien. Er moesten twee karretjes die kant op en dan weer twee karretjes de andere kant op. En dan moest ik iedere keer met mijn hoofd tussen die karretjes. Daar heb ik al die tijd gewerkt tot ze mij uit de mijn hebben gezet en ik mocht weer naar school als ik een brief tekende dat je na je eindexamen je meteen weer bij de Duitsers zou melden. Ik heb getekend. Toen ik thuis kwam zei ik tegen vader wat er gebeurt was en dat ik had getekend. '**Stommerik**, dan zit je straks in Duitsland!' Nee, want we moeten de dag van het examen naar school komen en dan ga ik gewoon niet! Toen heb ik ondergedoken gezeten .

De dag na het eindexamen in 1941 ben ik wel weggegaan en heb ik een jaar in **België ondergedoken** gezeten. Dat was wel de zwaarste tijd van mijn leven. Ik ben begonnen in Januari, toen was het echt koud natuurlijk, toen kon je eigenlijk niet buiten slapen, maar wel vaak gedaan, zomaar in het veld geslapen. Je moest elke avond zorgen dat je ergens onderdak kwam en wat te eten kreeg. Maar heb ik heel veel geluk gehad met de priesters en pastoors van daar. Van mijn priester had ik een rijtje namen opgekregen bij wie ik kon aankloppen. Meestal kon ik dan maar een weekje blijven. Zij liepen ook gevaar om mij te verbergen.

Op 6 juli was ik vrij diep in België afgezakt. Ik kreeg toen het idee: ik ga de **Amerikanen** tegemoet. Af en toe liep ik ook met Duitsers mee, ik kletste dan maar wat in het Duits en dachten ze dat ik ook bij hen hoorde. Soms lifte ik weer stuk mee, ik wilde naar het water, de rivier om over te steken. Maar dan kreeg ik weer een lift net de andere kant op. Toen heb ik maar besloten, want Bergen vond ik zo'n mooie naam, om daar te blijven. Ik ben op 3 september bevrijd geworden in **Bergen(B)**, dat heette toen Mons. Het hele zware bombardement meegemaakt van 2 september.

De Amerikanen hadden er 's avonds een soort bijeenkomst en ik zat er ook bij. Die kapitein zei tegen mij: jij spreekt aardig **Engels**. Spreek je ook goed **Duits**? Daardoor kon ik met de Amerikanen mee naar Nederland. Ik heb maar een paar keer iemand van die Duitsers moeten ondervragen. Alles boven sergeant werd door anderen ondervraagd. Die Duitsers waren erg makkelijk. Ze waren blij dat de oorlog afgelopen was. Je merkte snel genoeg of ze iets wilden vertellen of niets.

Op 13 september hebben wij **Maastricht** veroverd. Op 17 september kwam ik mijn eigen dorp binnen! Ik heb toch twee dagen moeten zoeken waar mijn ouders zaten, Die zaten ergens in een kelder en de Duitsers zaten in ons huis. Ze hebben onze vijf kippen ook nog gestolen. "Potverdorie," zegt Marianne, "we gaan ze terughalen." Joop roept: "Ik ga ze bellen. Gelijk!" Even een grapje tussendoor moet ook kunnen.

"Ik ben tot **Sittard** meegegaan met Amerikanen en toen stopte het allemaal," gaat sobat Fons verder. "Toen ben ik vanuit **Broek Sittard** met de Amerikanen meegegaan **Duitsland** in. Op 4 oktober 1944 ben ik voor de eerste keer gewond geweest. Er viel een granaat vlak bij ons en we stonden appel, bij een grote vrachtwagen, en die sloeg om. We konden gelukkig allemaal goed weggkomen, maar ik had allebei mijn trommelvliezen gescheurd. Ik werd naar een **Amerikaans Veldhospitaal** gebracht. Maar ik hoor vrij slecht! Heel slecht.

"Maar toen u vanuit **België** en **Duitsland** met de Amerikanen terugkwam naar Nederland en in Sittard eindigde, wat deed u toen?" vraagt Joop.

"Ik werd **OVW-er** en ben bij de **Stoottroepen** gekomen." "Waarom bent u oorlogsvrijwilliger geworden?" "Omdat we een **aardrijkskundeleraar** hadden die was helemaal weg van **Indonesië**. Die had daar gewerkt. Op 55jarige leeftijd werd je al afgevoerd in Indonesië. Je was dan al te oud. Die leraar zei: 'Als je ooit de kans krijgt om naar Indonesië te gaan dan moet je die pakken!' En dit was mijn kans! Ik ging met **1RS** naar Indonesië Onze opleiding kregen we in de **Harskamp!**

Maar in Indonesië kreeg je pas je echte tropenopleiding. Met hele bepakking en dan moest je lopen. Meestal 25 kilometer. Dat heb ik heel braaf niet volgehouden. Ik woog zelf 45 kilo en dan met een bepakking van 25 kilo. Als wapen hadden we een **Lee Enfield**. Het is niet mijn rotste tijd. Mijn rotste tijd is als onderduiker in België geweest.

December 1944 waren wij bij **prins Bernhard**. Ik ben lijfwacht geworden bij prins Bernhard. Ja, met de Stoottroepen dan. Bij prins Bernhard dat ging heel goed met mij. Hij vond het heel interessant wat mijn vader gedaan had. Dat werd allemaal gecheckt of dat wel klopte. Omdat ik de enige was die goed Engels sprak trok hij naar mij want iemand moest aan de telefoon zitten en mensen ontmoeten als hij er niet was. We zijn bij elkaar weggaan in maart 1945. Dat was toen de koningin terugkwam. Toen moest ik ook mee. In Antwerpen hebben we ons vast gereden. Toen konden we niet meer verder. Ik moest de prins dus verdedigen. Er kwamen een hele hoop officieren aanlopen en daar ga je natuurlijk niet op schieten. Dat was het einde van prins Bernhard. Ik heb later nooit meer persoonlijk contact gehad. Wel was hij er toen we naar Indonesië gingen. Toen was hij op het schip en ook toen we terugkwamen. Beide keren herkende hij mij.

Ik heb nooit een **militaire rang** gehad. Gewoon soldaat en later soldaat 1^e klas. Ik zeg nu wel gewoon soldaat. De **koningin** die belde vaak en dan moest ik de telefoon opnemen. Ze noemde mij nooit bij naam, maar altijd kortaf: **soldaat!** De prins stond dan vaak te blazen en te zuchten als hij haar aan de telefoon had. Hij vertelde: 'Ze is geen makkelijke.' Hij heeft mij liegen geleerd. Als hij 's morgens vroeg tegen 2.00 uur 2.30uur thuis kwam was hij stomverwonderd dat iedereen van de officieren al op bed lag."

“Hij zei dan: “Als moeder belt, zeg dan maar dat ik heel vroeg vertrokken ben.” Zij belde altijd rond half 9 en dan lag hij nog te pitten. Als zij dan vroeg waar hij zo vroeg heen was, zei ik: Ja, dat kan ik niet zeggen als gewoon **soldaat!**”

Mijn vrouw werkte op **Ceylon**. Ze heeft lang in Ceylon gewerkt en heeft daar al die mensen die uit de **Jappenkampen** kwamen geholpen met opknappen. Dat was klaar. In **Batavia** was voor haar niets te doen. Ze gingen met een groep van vijf officieren naar **Semarang** omdat ze daar wel hulp nodig hadden. Ze werden ondergebracht in de **Deventer school**. Ze heeft toen twee ziekenhuizen moeten inrichten. Het **Julianaziekenhuis** en het **St. Elisabethziekenhuis**. Daarna kreeg ze een **ooglijdershospitaal**. Daar was zij de aangewezen persoon voor. Daar heeft ze ook weer een hele tijd gewerkt. Mijn vrouw had in haar werk veel contact met de jongens van de **RI- onderdelen**. Als het goed klikte kwamen ze ook bij ons thuis.

Zij was **de eerste vrouwelijke officier. 1° luitenant**. Ze had **2 sterren**. Hoewel ik in de Checkpoint las dat de eerste Nederlandse vrouwelijke officier er was in 1953 was zij al officier in **Augustus 1946!** Ik heb haar ‘**soldiers paybook**’ als bewijs.

Zij was 8 jaar ouder dan ik en ze hapte eerst niet. Dat wordt niets, zei ze. We zijn vriendelijk met elkaar omgegaan, samen uit en zo. Tot zij weer terug naar **Nederland** ging en ik nog moest blijven. Toen haar moeder overleed vroeg ze mij of ik met haar naar de begrafenis wilde. Dat heb ik gedaan en is het

toch wat geworden. Ik ben op 21 december 1949 getrouwd en alle drie de kinderen zijn in Indonesië geboren.

Wij zijn vertrokken met de **Zuiderkruis** toen de jongste prinses (*Marijke, later Christina. red*) geboren is. (*18-02-1947 red.*) Wij stonden klaar om op de boot te gaan. Die boten die wij gehad hebben dat is iets vreselijks geweest. Ik heb in Nederland twee maanden bij **Hagemeijer** gewerkt. Ik verdiende daar 90 gulden per maand. Omdat een overname niet lukte, kreeg ik later maar 70 gulden.

Die kapitein die mij meegenomen heeft naar Nederland, dat is mijn beste vriend geworden. Hij heeft mij aan mijn eerste baan geholpen. Na een lange tijd kreeg ik ineens een brief dat hij een heel goede baan voor mij had bij **CALTEX**. Door hem kwam ik weer in Indonesië. Ik heb op **Pakan Baroe** gezeten op **Sumatra**. Daar was de oorlog ondertussen wel een beetje voorbij, maar toch werd er nog steeds geschoten op Nederlanders. Ik rookte niet, maar we kregen van Caltex altijd wel veel sigaretten.

De werkster in ons huis liet ik naar die Indonesiërs gaan en zij vertelde hen als ze niet meer zouden schieten, dat ze dan sigaretten zouden krijgen. De eerste twee maanden dat we er zaten zijn vijf van onze jongens weggegaan omdat ze het te gevaarlijk vonden.

Ik verdiende bij Caltex erg goed. Maar ook niet zo geweldig hoor. Het pensioen moest in Indonesisch geld. We moesten een briefje van honderd doormidden scheuren, de ene helft ervan was voor je pensioen en de ander voor jezelf. Maar toen ik mijn pensioen kwam ophalen, hadden ze daar nog nooit van gehoord. Ik heb dus geen pensioen en ook geen AOW. Ik heb tot 1998 altijd in het buitenland gezeten. Uiteindelijk kreeg ik wel de jaren die ik nu in Nederland zat tot mijn 65^e. Ik heb het toch nog goed hoor!

Mijn tweede zoon heeft altijd in **Jemen** gewerkt tot voor kort toen het zo onrustig daar werd. De ambassadeur vond het beter dat hij wegging. Ik ben bij Caltex begonnen in 1956 en in 1963 weggegaan.

Toen ben ik voor m'n eigen gaan werken. Ik had veel ervaring met **Caterpillar** (*hele grote tractoren, machines. Red.*) toen ik nog in **Singapore** had gewerkt voor Caterpillar. En toen dacht ik, dat kan ik ook zelf gaan doen. Het geld dat ik leende van een heel goede vriend, had ik al heel snel terugbetaald. Dat liep heel goed. Ik deed hoofdzakelijk de onderdelen. Het bedrijf heette **MIHAMA**. Mi van Michiel, Ha van Hans, Ma van Maurice. De zonen. In Japans betekent dat dank je wel, Daar kwam ik pas later achter. Tot 1998 heb ik dat bedrijf gehad.

Wat ik zo de hele dag doe? Ik ben haast altijd met de computer bezig. Als ik de krant lees en ik zie iets ga ik dat meteen opzoeken op de pc. Dan kan je tenminste ergens over praten. Hier zitten allemaal van de hoogopgeleide mensen en dan moet je toch een beetje proberen mee te komen." Marianne vraagt sobat Fons haar een mailtje te sturen dan heeft zij zijn e-mailadres ook in haar bestand.

"Op een eerdere reünie heb ik **Pieter Paulusma** ontmoet. **Jan Jacobs** ken ik ook. Ook een van 1RS. Verder zijn er niet veel meer van 1RS. De laatste Tijgerreünie was heel gezellig. Ik zat toen bij een meisje die er met haar grootvader was. Zij voetbalde bij een vrouwenelftal. De **Graafschap!** Ze was toen in verwachting van haar tweede kindje," vertelt Fons. "Oh," zegt Marianne, "dat is de kleindochter van sobat **Bart Poorte (1-15RI)!**" Marianne schrijft ondertussen de namen en adressen op van de 1RS-ers die zij in haar bestand heeft staan. Drie! "Mijn beste vriend in dienst is doodgebleven. **Puck Gemmikke**. Die is niet meer teruggekomen. Die heeft een mortiergranaat op zijn hoofd gekregen. Gelukkig is die granaat niet ontploft, want ik lag naast hem. Hier in huis ben ik de oudste. We hebben iedere dag hier iets. Sjoelen, borrelen, elke dag iets. Maandag doe ik de was. Bed opmaken. Ik heb wel 2 keer in de week een heel fijne hulp. Maar ik heb het prima naar mijn zin in dit ruime appartement. Mooi uitzicht. Gewoon geweldig."

“Dat is ook nog zoiets. Toen wij terugkwamen naar Nederland kreeg je een adres van iemand waarvan je naar de ouders moest gaan om precies te vertellen wat er gebeurt was. Ik moest naar de vader van **Puck Gemmikken**. Dat was een heel lastige vent. Die had al gehoord dat zijn zoon iets verkeerd had gedaan. Toen ik daar kwam kreeg ik een scheldkanonnade van hem. Jullie hebben hem vermoord! Toen hoorde hij ook nog dat hij naast mij gesneuveld was! Toen was het helemaal van waarom ben jij niet gesneuveld. Later heb ik hem een beetje tot de orde kunnen roepen. Met zijn vrouw was helemaal niet meer mee te praten. Hoewel, die is later ook bijgedraaid en kwam heel veel naar de reünies.

Het mooiste wat ik herinner van de diensttijd? Mijn vrienden. Zeer zeker ook dat ik mijn vrouw daar heb ontmoet! Dat had ik zeker het eerste moeten zeggen. We zijn altijd veel weg geweest. Ook sinds we hier wonen zijn we veel weggeweest. Maar ja, nou is mijn vrouw er niet meer en dan wordt het heel anders hè.

Onze **aalmoezenier** was **Conijn**. Er kwam een keer een bericht dat alle militairen in Indonesië naar de hoeren gingen, geen enkele uitgezonderd. Toen ben ik naar Conijn gegaan en heb dat goed besproken met hem. Die wist heus wel wie er naar de meisjes gingen. Ik zei: ‘Waarom ga je niet naar Nederland en praat eens met die man die al die praatjes de wereld in helpt. Dat heeft die toen gedaan en er zijn excuses voor aangeboden: ‘ik had er niet bij moeten zeggen niemand uitgezonderd.’ Maar dit soort berichten lezen ook onze ouders thuis natuurlijk. Natuurlijk gingen er mannen naar de meisjes. Conijn wist dat. Als ze wat van plan waren moesten ze naar Conijn, dan kregen ze condooms. Hij had pakken van die dingen. Die hij nooit gebruikte.” “Aalmoezenier Conijn, die schreef ook in het **tijgerkrantje**,” merkt Marianne op. “Inderdaad! Hij is in **Floris** overleden. Een heel heel fijne vent overigens.” zegt sobat Fons.

“U hebt tientallen jaren in het buitenland gewerkt,” zegt Joop.

“Je kan zeggen dat ik in het buitenland heb gezeten vanaf dat ik met de Stoottroepen naar Indonesië ging, maar daarvoor ook al. Als je België en Duitsland mee zou rekenen en ik ben in 1998 teruggekomen.”

We praten nog wat en sobat Fons pakt nog even zijn onderscheidingen erbij. Prachtig. “Ja, en met certificaten hoor! Zo hoort dat. Kijk hier heb ik ook nog de brief aan mw. Marianne Pragt waar ik eindig met ik hoop van u te horen!” “Nou, dat hoort u nu zeker,” antwoordt Marianne adrem. “Ik had er expres al lieve Marianne bovengezet in de hoop dat je snel langs zou komen!” verklapt sobat Fons guitig. “Maar nu ga ik u drie klapzoenen geven. We gaan naar huis en sluiten de Tijgertournee af! Tot straks in september hoor!” reageert Marianne.

Kort na dit bezoek belde zowel sobat Fons van Bergen als Harry v.d. Broek om te vertellen dat zij bij elkaar op bezoek zijn geweest en samen naar een veteranenbijeenkomst in Den Bosch zijn geweest! Dat maakt mij zo blij!

Op 18 augustus gaan we van sobat v.d.Broek1RS, nog even door naar sobat Fons van Bergen. We gaan boven koffiedrinken heeft sobat Fons bedacht. In de ruime, gezellige eetzaal met prachtig uitzicht, vertelt hij dat hij een fijn contact heeft met sobat Harry v.d. Broek. Ze gaan samen naar bijeenkomsten van de wapenbroeders en bij elkaar op bezoek. Hoera, missie geslaagd.

Het verhaal van de verteller Wim Arts, 2-2RVA toch nog verteld.

Zoals u in onze vorige uitgave van de Sepatoe Roesak heeft kunnen lezen, was er onvoldoende ruimte om van alle bezoeken de verslagen er in op te nemen. Ook het bezoek aan sobat Arts in Ysselsteyn. Twee dagen na ons bezoek is sobat Arts overleden. Zijn in memoriam hebben wij in dat nummer wel op kunnen nemen. In overleg met de familie plaatsen wij alsnog het verslag van ons bezoek.

Via de zoon en dochter liet sobat Arts ons weten dat hij heel graag wilde praten met ons. "Toen ik zo slecht lag in het ziekenhuis, iedereen heeft rond mijn bed gestaan en de artsen konden niets meer voor mij doen, dacht ik aan Indonesië. Ik was echt een heel eind weg. Maar ik heb geknokt om weer terug te komen. En ik ben er weer! Dit is de vierde keer dat ik zo doorkom," vertelde hij.

Een afspraak werd gemaakt, maar meneer werd weer met spoed opgenomen in het ziekenhuis. Eenmaal weer thuis en gezien de zeer broze gezondheid van sobat Wim Arts zijn wij, in overleg met onze coördinator Marijke, op 9 april j.l. voor één enkel bezoek afgereisd naar Limburg.

Er werd op ons gewacht. De deur gaat meteen open na ons bellen. Mevrouw Betsy Arts laat ons binnen in de ruime woning. In de

huiskamer zit sobat Wim Arts op de bank. We begroeten hem hartelijk. Hij is zichtbaar blij en opgelucht dat we er zijn. "Ga jij maar hier zitten Marianne, dan kan ik je goed zien", wijst sobat Arts naast zich op de bank. "Ik heb oogproblemen. Maculadegeneratie." (*Een ingrijpende oogaandoening waarbij het gezichtsvermogen in het centrale scherpe zien achteruit gaat. red.*)

Sobat Arts begint met zijn verhaal: "Ik ben geboren in **Merselo**, (*bij Venraij. red.*) en kom uit een gezin van elf kinderen."

“Ik was op vier na de oudste. Nu ben ik de oudste. Er zijn van elf nu nog vier over. Het was altijd heel gezellig en druk. Mijn moeder kon mondharmónica spelen. Dinsdagsavonds was de **Bonte Avondtrein**. Tot mijn 6^e jaar woonde ik in Merselo en daarna verhuisden we in 1932 naar **Heide**, ook weer een klein dorpje. Daar ben ik ook naar school gegaan. We hebben 10 jaar in Heide gewoond. Na de lagere school wilde ik fietsenmaker worden, maar ik moest in de **Arbeidsdienst**. Toen ben ik weer teruggegaan naar de boerderij thuis en dan hoefde je niet! Dan kon je gewoon blijven werken op de boerderij. We hadden ongeveer 17 ha grond. Het was een gemengd bedrijf.

Na de oorlog was alles weg. Later kregen we daar nog vergoeding van het Rijk voor. In de oorlog kwamen de mensen wel om eten en zo. Die hadden niet zoveel te eten. Hier was vroeger **de Peel**. Daar zaten die boeren allemaal. Wij mochten zelf boter maken en kaas en we hadden nog alles van het land maar wij kregen geen melk en boterbonnen. Ook nog huisslachtingen deden we nog zelf. Ze kwamen dan het vlees keuren, er kwam dan stempel **HSL(huisslachting)**op. We kregen geen vleesbonnen. We deden het vlees zelf inpekelen en worst maken.

Tijdens de oorlog kwam hier altijd een man uit **Rotterdam**. Dat was een suppoost bij Feyenoord. Na de oorlog kwamen hij ook nog altijd. Die was ondertussen familie van ons geworden. Hij kreeg het eten altijd voor niets mee. Maar hij wilde graag iets terugdoen. Hij bracht sieraden in een doek mee. Mijn vader vertelde hem dat hij die wel weer mee naar huis kon nemen. Wij deden aan zoiets niet mee. Na de oorlog is hij hier een schuur wezen bouwen. Als dankjewel. Als vergoeding voor alles. We hadden hier eten genoeg. Nooit misbruik gemaakt van de ellende van anderen.

In 1944 zijn wij bevrijd en in 1945 kregen wij ter ondersteuning een tractor en daar heb ik altijd op gewerkt. Bij de **Heidemij** en zo. Dat heb ik gedaan tot begin 1946, toen moest ik op 7 mei in dienst. Ik was al 25 jaar. Wij waren de eerste dienstplichtigen. De **7december divisie**. Op **8 oktober** zaten we op de **Bloemfontein** naar **Indië**. Ik vond dat toen niet leuk, maar ja, je moest. Ik was nog nooit ergens anders geweest. Ik woonde achter in de Peel! We wisten niks. We kregen een tientje per maand om kleren te kopen. Ik werd gekeurd in Helmond. In een ouwe school. Op de vraag wat ik wilde doen, zei ik, doe maar chauffeur. Want ik had op een tractor gereden. Ik had geen rijbewijs of niks, dat niet. In mei 1946 moesten wij opkomen in **Ede**, op de **Elias Beekmankazerne**. Daar lag allemaal Infanterie en wij waren van de **Artillerie 2-2-2 RVA**. Wij hebben daar onze eerste opleiding gehad. Ik ging uiteindelijk in oktober, na 6 weken inschepingverlof, als soldaat naar Indië. Er waren jongens bij die hadden toen nog nooit geschoten. Daar was geen tijd voor geweest. We vertrokken dus met de **Bloemfontein** naar Indië.

De reis? Vreselijk. Een ruim met 200 man in bunkbeds 10 hoog. Iedereen sliep daar, ook de mensen die zeeziek waren en zo.”

“Je begrijpt wel wat er dan gebeurde als er iemand 10 hoog lag en zeeziek was. Ik heb de eerste nacht mijn boeltje ingepakt en ben in een sloep gedoken. 's Anderdaags ging ik eten halen, ontmoette ik een kok die bij ons in buurt ook kok was. Hij zei je moet je gaan melden bij de boordbewaking. Kan je boven slapen. Ik hoefde geen piepers te jassen en zo. Zo kwam ik er goed langs.

Het eten, och dat was wel goed, maar je moest in de rij gaan staan 's morgens en als je klaar was met eten, dan kon je in de rij weer aansluiten voor 's middags. We aten van borden verdeeld in vier vakken. Anders schoof je maaltijd van je bord. 's Morgens kreeg je zo'n Buchan, dat is een hele zoute haring. Voor ene keer is dat wel lekker, maar als je dat iedere morgen krijgt..... Dan gooiden we ze overboord en zeiden, ga maar met je vriendjes spelen. Maar we kregen eten genoeg, daar ging het niet over.

Toen kwamen we dan in Indië aan, daar verwachtten we wel goed eten. Maar dat viel wel even uit. Daar hadden ze van die zakken gedroogde aardappelen, puree, als je zat te eten bleef dat allemaal aan je gehemelte zitten. Je kon het haast niet doorslikken. Toen kwam daar zo'n hoge Piet, ene van de gezondheidsdienst, en wij pakten snel die borden met aardappelpuree en smeerden het zo tegen de muren. Stukadoren! Wat doen jullie nu? Zo slecht is het eten. Hij nam er een hapje van en zei: 'Weg met die rommel'. Daarna stond er een complete rijstmaaltijd op het programma.

We kwamen aan in **Tandjong Priok**. We werden gelegerd in **Buitenzorg, West Java**. Daar hebben wij ongeveer een jaar gezeten. Toen kwamen de politionele acties. Wij naar **Semarang, midden Java**, ter ondersteuning van de infanterie van de **Tijgerbrigade**. Van Semarang gingen we naar **Salatiga**. Hebben daar heel lang gezeten. Toen kwam de laatste actie via **Malang, Magelang** en zo naar **Djakakarta**. Daar hebben we gelegen op dat **vliegveld Magoewo**.

Veel kan ik daar niet over vertellen, ik was chauffeur van dienst en daardoor altijd veel in de stad geweest. Ik bleef bij de wacht. Ik reed voor de officieren, voor de keuken, de post en foerier.”

“Een week moest je bij de wacht slapen en paraat staan. Dat ging in een wisseldienst. Zodra de andere er was, had je vrij. In die vrije tijd gingen we voetballen tegen elkaar of tegen een ander onderdeel. Moet je weten, ik was met mijn 17^e jaar keeper bij Ysselsteyn in het 1^e elftal. We moesten een station, wat voor de helft van **TNI** was en waar wij aan de andere kant zaten, op een morgen daar dat zaakje innemen. De wapens innemen en hun naar huis sturen. Daar kregen wij toen **achttien kogeltjes** voor de stengun voor! Daar moest je nog voor tekenen ook! En de lege hulzen inleveren. Dat was het leger van Nederland. Ik wil maar zeggen, dat is een lachertje.

Ton van Duivenvoorde, Jan Asselman, Henk van Zijns, Kas Zegers, Wim Jansen, Joep v.d. Haken en Wim Vullings dat waren zo een beetje mijn maatjes. **Wim Vullings** is daar overleden. Hij kreeg **Malaria Tropicana** en buikvliesontsteking. Ik was slippendrager op zijn begrafenis. Ik heb ook Malaria Tropicana gekregen. In het **Julianaziekenhuis** heb ik moeten vechten voor mijn leven. Een halfbloed verpleegstertje heeft mij erdoor gesleept. Vechten, vechten, je moet vechten. Als je de eerste vijf dagen doorkomt, dan red je het. Ze mochten me niet verschonen en ik kreeg van die ijsdekenen vanwege de hoge koorts.

Mevrouw Arts, die heel stilletjes heeft mee zitten luisteren zegt ineens: “Hij praat heel veel de laatste tijd over Indië en hoe dat ging allemaal. Het is net of die het nou allemaal wil vertellen.” “Wat ik meegemaakt heb, is eigenlijk niets,” vervolgt sobat Arts. “Niet zo gevaarlijk als de jongens die op patrouille moesten. Maar het is mijn ervaring van 3 jaar en 3 maanden in Indië. Wij waren in Djokja, zaten bij het voorterrein van het sultanaat. Daar mochten wij niet komen, ze hadden daar zelf een wacht. Wij moesten het een beetje ‘mee bewaken’. Plotseling kwam er een hard dat sultanaat uitlopen. Er kwam een luitenant achteraan die tegen ons zei: Je moet ze doodschieten! Het was zo’n **pemuda** of **pelopper**. Ja, wij deden dat niet. Toen pakte hij het geweer van zijn wacht en schoot die pelopper zo neer. Een jonge knul nog. Dat vonden wij wel een rotgezicht. In 1990 zijn wij teruggeweest naar Indonesië. In **Djokja**. Ik vertelde daar over het voorval. Een van de omstanders beaamde het voorval. Het klopt! Die luitenant was ik! Ik ben nog met hem op de foto geweest.”

Hoe vond u het mevrouw, toen u met uw man naar Indonesië ging?” vraagt Joop. “Nou, een prachtig land. Drie weken zijn we daar geweest en het was werkelijk prachtig. We zijn op alle plaatsen geweest waar Wim ook gelegen heeft toen hij daar in dienst was. We zijn op de ere begraafplaatsen geweest. Als je daar voor een graf staat met een bekende naam, dan doet je dat toch wel wat,” vertelt mevrouw Arts. “Via de oorlogsgravenstichting zijn we bij thuiskomst er achter gekomen waar **Wim Vullings** was begraven. Wij konden zijn graf niet vinden. Bleek dat hij op **Mentung Pulou** was herbegraven.”

“Zij hebben alsnog een bos bloemen uit mijn naam bij het graf gelegd. Ik kreeg er nog foto’s van opgestuurd. Ik heb toen meer gezien van Java als toen,” vult Sobat Wim Arts aan.

“We waren vorige week 56 jaar getrouwd. Twee dagen voor Pasen. Wim woonde aan het begin van de straat en wij helemaal aan het einde,” vertelt mevrouw Arts wanneer we vragen hoe ze haar man heeft leren kennen, mijn vader was medeoprichter van **Ysselsteyn**. Hij was kleermaker en had een winkel met manufactures. We kenden elkaar dus al langer, maar ik was nog een schoolkind.

Toen Wim terugkwam uit Indië was ik ook een volwassen vrouw. Ik was kleuterleidster. We hebben vijf jaar verkering gehad. Het huis waar we nu in wonen heb ik 1990 gebouwd en het staat in de groentetuin van mijn ouderlijk huis. Dat witte huis daar.” “Ah, we zitten dus nu in de knollentuin,” merkt Marianne op.

“Toen ik trouwde kwam de pastoor van de parochie waar ik werkte op de receptie en gaf mij ene brief met een geldcadeau en in de andere hand zat mijn ontslagbewijs. Als je getrouwd was, mocht je niet meer werken. Je moest voor de kinderen zorgen.” “En is dat gelukt?” vraagt Joop. “Jajaja, vijf kinderen hebben we. Eentje is er gestorven. Zeven kleinkinderen hebben we nu.” Trots vertelt mevr. Arts alle namen van de kleinkinderen en welke schoolopleiding ze volgen. Knappe bollen allemaal.

“Waarom bent u zo laat getrouwd,” vraagt Joop. Sobat Wim vertelt: “Ik ben altijd een natuurmens geweest. Ik was altijd met mijn verrekijker te vinden in de Peel. Later in het weekend altijd met de kinderen. Er was en is zoveel te zien. Ik was jeugdleider bij de voetbalclub en bestuurslid, ik zat in de gemeentelijke jeugdraad. De loslopende jeugd

wat bij elkaar gehaald, een jeugdhonk opgezet. Ik was te druk bezig om te trouwen! In die tijd was ik burgerchauffeur bij het ministerie van defensie bij de gravendienst. Omdat ik een militair rijbewijs had mocht ik op een militaire wagen rijden. Ik werkte hier op het **Duitse Friethof** (*kerkhof, red*). Gesneuvelde Duitsers werden in het hele land opgegraven en hier op het Duitse herbegraven. Er liggen hier zo’n **32.000 Duitsers**. Daar heb ik 18 jaar gewerkt en daarna ben ik bij het mobilisatiecomplex gaan werken. Een stukje verderop. Alles bij elkaar heb ik daar zo’n 29 jaar gewerkt. Nadat ik toen een hartinfarct heb gehad met hartstilstand, werd ik voor 50% afgekeurd. Ik heb toen nog 2 jaar gewerkt. Daarna ben ik in de WAO terecht gekomen en werd helemaal afgekeurd. Maar Marianne, ik ben op zoek naar **een 5-6Rler**,

een **Zwarte Panter**, en ik denk dat die **Hendrix van 2-6RI** mij meer kan vertellen daarover." "Ja, dat zou kunnen," zegt Marianne, "maar die zijn we **kwijtgeraakt**. Hij is verhuisd of zit ergens in de verzorging en ik kan hem nergens meer traceren. Ik heb vele tehuizen in **Venraij** en omgeving gebeld om hem te vinden. Maar op een gegeven moment houdt het voor mij ook op. Zonde, want ik zou ook graag contact met hem willen hebben. Jammer dat de familie geen adreswijziging meer heeft doorgegeven." "Het gaat om een fotoalbum wat bij **de winkel van Sinkel** binnenkwam," zegt Wim Arts. "Ik heb dat ingekeken en zou graag willen weten van wie dat album nou is. **De heemkundegroep** is er ook mee bezig. Die heeft nu het album om te digitaliseren, maar ik wil het wel terug!" En alsof hij om het hoekje van het huis heeft staan luisteren gaat de bel en daar staat de man met het fotoalbum! Algehele verbazing bij ons allemaal. Daar komt ook onze placemat met het tiggerlied! "Die heb ik laten maken!" zegt Marianne. Zij geeft haar visitekaartje aan de man van de heemkundegroep. Je weet maar nooit waar het goed voor kan zijn. Hij gaat er weer snel vandoor. Wij maken ook aanstalten om weg te gaan. Het bezoek is best vermoeiend geweest voor sobat Wim Arts. Hij moet rusten en wij willen nog langs het Friethof. De voormalige werkplek van sobat Wim Arts.
Op 11 april overleed Wim Arts op 89jarige leeftijd.

Hulpverlening voor een afscheid op het veteraneninstituut.

Na bijna twintig jaar trouwe dienst nam **Janine Mirovic** op 16 april afscheid bij het **Veteraneninstituut**. Zij is gaan genieten van een welverdiend pensioen. Omdat Indië veteraan **Gerard Hegge** zeer nauwe banden heeft met het veteraneninstituut en dus ook met Janine was het logisch dat hij bij dit afscheid aanwezig zou zijn. Ware het niet dat hij net een operatie aan zijn voet achter de rug had en nog geen auto kon rijden. **Joop en Marianne** hebben hem dus naar **Doorn** gebracht.

Hoewel Janine niet echt een heel bekende van ons was, hebben wij wel veel bekenden gezien en interessante gesprekken gehad. Een gezellige maar zeker ook heel nuttige middag! Tijdens die ontmoetingen met bekenden werd de basis gelegd voor de geheime plechtige uitreiking van Marianne's **Koninklijke onderscheiding**. De fantastische hulp van **Vi directeur Frank Marcus** hebt u kunnen lezen in het vorige boekje!

Harry Hoogwerf, 1 RS. Hij is niet dood. Hij leeft!

Op 27 april, Koningsdag, waren wij, Joop en Marianne, door de **Rotterdamse burgemeester Aboutaleb** uitgenodigd op het stadhuis van Rotterdam. Tijdens deze bijeenkomst mocht Marianne haar enkele dagen eerder uitgereikte onderscheiding Lid in de Orde van Oranje Nassau dragen. We komen later in gesprek met **Joop v.d. Hor**, o.a. columnist, auteur en ook drager van een Koninklijke onderscheiding. Maar ook heel vroeger **een buurjongen** van Marianne. Tijdens het gesprek heeft Joop v.d. Hor het over **Harry Hoogwerf** uit **Pernis**. Verbaasd kijken wij op. Harry? Die is toch dood? We krijgen geen bericht meer van hem. De e-mails die wij hem regelmatig stuurden komen terug. "Ik heb hem onlangs geïnterviewd voor de krant i.v.m. Bevrijdingsdag." zegt Joop van der Hor. We zijn aangenaam blij verrast dit te horen.

Enkele dagen later, 30 april, staan we bij Harry Hoogwerf (1 RS) voor de deur van zijn kamer in 't wooncomplex in **Pernis**. Onaangekondigd. Een goodiebag, de Tijgerplacemat en enkele voorgaande 'sepatoe roesaks' hebben we bij ons. "Hallo Harry!" "He, Joop en Marianne, wat leuk dat ik jullie weer zie zeg." "Nou, anders wij wel Harry. We dachten dat je dood was! We hoorden helemaal niets meer van je." We kennen Harry Hoogwerf van de inloopmiddagen voor veteranen bij ons in **Hoogvliet**. We zijn al eens eerder bij hem thuis geweest. En ineens was het stil rond Harry. "Goh, wat zijn wij blij dat je er nog bent Harry."

Harry Hoogwerf is van **1RS**. Hij zat vanuit **Pernis** in **het verzet** in de regio. Maar daarover later. Nu praten we gewoon lekker even bij en Harry laat zijn tekeningen zien. Harry kan subliem tekenen. Hij maakt gedichten, die hij laat bundelen, hij is enorm kunstzinnig. En hij is blij. Blij dat we hem komen opzoeken. We vertellen honderduit over de Tijgerbrigade, de veteranen en de bijeenkomsten. Harry vertelt over zijn zoon en over het interview dat hij had met Joop v.d. Hor. Het wordt een fijn uurtje in Pernis. Maar het is ook etenstijd. Hoewel Harry de soep al voorbij heeft laten gaan omdat hij liever met ons praat, moet hij, maar ook wij eten. Wij maken ruimte voor de bediening maar beloven: we komen snel weer even bij je aan hoor, Harry!

En dat hebben we ook zeker gedaan. Op **Heyjlaat** bezochten wij op 6 oktober de expositie "**De Aanval**". Een imposante expositie over de bange **meidagen 1940** in Nederland met daarbij vooral aandacht voor de strijd in Rotterdam. Een felle strijd is hier in de eerste dagen van mei 1940 geleverd. Ook interessant: www.destrijdomdemaasbruggen.nl Na afloop waren we dicht bij Pernis. We hebben meteen Harry maar weer even bezocht. Trots heeft hij zijn nieuwe scootmobiel laten zien. "Zo kom ik weer wat verder dan alleen hier in en om het huis. Ik heb weer een stukje vrijheid terug zo." Goed gedacht sobat Harry. Tot ziens.

Samen met veteraan **Gerard Hegge, Joop en Marianne** was sobat Harry op 12 november jl. aanwezig bij de onthulling van de vredesbank op Heyjlaat. De vredesbank is door leerlingen en leerkrachten van basisschool de Klaver beplakt met vele mozaïeksteentjes n.a.v. het project Jonge Vrede.

Een tussenstop bij Lies met breuk.

Het is weer zover. Het boekje voor april/mei is volgeschreven. We gaan naar **Theo** om hem te helpen met knippen, plakken, snijden en vouwen. Maar onderweg maken we nog even twee tussenstops. De auto, de dag ervoor net naar de garage geweest, maakt toch nog een vreemd rateltje. "Geen probleem, kom maar terug als het erger wordt!" Bijna traditioneel gaan we even bij **Lies de Renet, weduwe van Jac de Renet (2-6RI)** in Ittervoort langs. Lies zat goed in de lappenmand. Een ongeluk met de fiets. Ze kreeg geen voorrang van een auto, kwam ten val en brak haar schaambeentje. Nu kan je tijdens een val van alles breken, maar een schaambeentje is toch wel opvallend. "Gelukkig gaat het nu wel weer een beetje, maar ik heb toch een poosje geen kant opgekund. Een heel gedoe allemaal, maar ik heb goede hulp gehad van burens hier in het dorp en van mijn zoons," zegt Lies. We kletsen een poosje over van alles en nog wat met Lies. Ze vindt het gezellig dat we weer aankomen tuffen. Wij vinden het trouwens ook gezellig. Helemaal op de hoogte van alle nieuwtjes die de dorpsbewoners bezig houden, stappen we een uurtje later weer in onze 'rammelkast'. Tot het volgende boekje Lies!

Door Mariann

Bij Bokkenrijder Vic , 4-6RI, is het goed aardbeien eten.

Met een rammelende auto komen we aan in **Maasbracht**. “We moeten straks echt de Wegenwacht erbij halen,” zegt Marianne angstig na het korte ritje van **Ittervoort** naar Maasbracht. “Eerst naar **sobat Brouns**, die zit op ons te wachten,” zegt Joop terwijl hij gedecideerd uitstapt. We hoeven niet meer te bellen. De deur zwaait al open. “Kom erin, fijn dat jullie er zijn,” zegt mevrouw **Annete Brouns**. “**Vic** moet even de fiets wegzetten. Hij heeft net nog een lekker eind gefietst. Het is goed warm en dan is een eindje fietsen lekker verkwikkend. Hier in huis is het lekker koel. Willen jullie echt geen koffie?” “Nee, nog niet hoor!”

“Marianne, we zijn naar de **Regiodag 2015** voor militaire en diensslachtoffers gegaan in **Schaarsbergen**. We hebben niemand op het station in Arnhem kunnen vinden die ons naar de bus zou brengen! We zijn maar weer terug naar huis gegaan! Weet jij daar iets vanaf?” “Nee, maar dat is het **BNMO**,” merkt Joop op, “u bent gewond geweest?” “Nee en ja, ik heb **PTSS 10%**,” zegt sobat Vic Brouns. “Het kwam er tien jaar geleden toch uit. Uit onderzoek bleek dat ik een **shock** zou hebben gehad.” “En daar helpen geen pilletjes van de arts tegen,” valt mevr. Brouns kittig in. “Ik weet ook wel wanneer dat gebeurde,” gaat sobat Vic verder. “Dat was de eerste dag van de **2° politionele actie**. 18 december 1948. Toen zijn we de demarcatieline overgetrokken. Ik was **sergeant** en had van die grote mitrailleurs bij me en die hebben we op die kleine paardjes geladen. We waren een kilometer of 15 in het **TNI-gebied** gelopen en toen liepen we tegen de **Siliwangi divisie** op. Die waren onderweg naar **West Java**. Nou, dat hebben we geweten. We hadden een peloton infanterie met een **luitenantje** bij ons om ons te beschermen. Die stuurde ons eerst naar voren. Ja, ik wil wel verder naar voren gaan, als jullie met me meegaan. Uiteindelijk deed die dat dan wel. Maar je kon je hoofd niet boven de grond steken. Het was een hel! De paardjes werden meteen gedood. Die lui wisten precies waar we zaten. De kogels vlogen in het rond. Op een gegeven moment kregen we het bevel: terugtrekken! Toen was die luitenant al gelijk weg naar achter en de hele infanterie achter hem aan. Rennen! Nou, dat lukt je niet snel met zo’n zware mitrailleur, die laat je niet zomaar achter. Die heb ik nog een eindje meegesleept en toen ging het niet meer. Ik heb toen alles losse stukken eruit gehaald en de rest weggegooid. We zaten nog 10 a 12 kilometer van de demarcatieline waarvandaan we waren vertrokken.

Alles was weggelopen. Wij moesten voor ons eigen zorgen. Eentje was er gewond die hebben we toen meteen terug gestuurd. Een man er bij om hem te beschermen. Op het lest had ik er nog maar eentje over. In een kampong gingen we via weggetjes met bamboeomheiningen afgezet. Die ander was totaal de weg kwijt! Ik zei hem: ‘Ik ga eerst de weg over, jij volgt!’ Op een moment dat het stil was met schieten,

ben ik over de weg gesprongen en tegen zo'n omheining terecht gekomen, zodat die mijn val brak. Het schieten begon weer. Op een volgend stil moment heb ik hem weer geroepen, wel tien minuten lang, maar hij kwam niet meer. En dan moet je gaan! Toen ben ik gaan kruipen tot ik in een slootje terecht kwam. Ik ben toen door dat slootje teruggekropen tot waar de achtergebleven troep zat.

Dat was **18 december 1948**. Dat vergeet je niet meer! Later wilde de compagniescommandant dat ik een verslag zou indienen tegen die luitenant die weggelopen was. Daar ben ik dus niet aan begonnen.

Ik zat bij **4-6RI**, dat klopt. Ik ben vijf jaar in dienst geweest."

"Maar u bent eerst ergens geboren", zegt Joop. "Ik ben geboren in **Thorn** en daar gebleven tot mijn 18^e 19^e jaar. Mijn ouders waren boer. In al die dorpen waren het boeren. De bakker en de slager waren zelfs ook nog boer. Ik kom uit een gezin van negen kinderen. Na de lagere school heb ik **MULO** gedaan. Ik heb een jaar gewerkt in **Roermond** op het **bureau van de voedselcommissaris van Limburg**. Dat was een organisatie die moest er op toezien dat de boeren vee leverden aan het Duitse leger. Dat was een hele administratie hoeveel vlees er aan de Duitsers moest worden afgedragen. Ik moest eigenlijk naar de **Arbeidsdienst**. Toen ben ik dus in **Steenwijkerwold** ondergedoken bij een boer en heb daar ook gewerkt voor de kost. Tot **september 1944** heb ik daar ondergedoken gezeten, tot we waren bevrijd. Wij waren dan wel vrij maar langs de grens waren nog steeds gevechten met de Duitsers. Het was nog heel onrustig. Een hoop van de bewoners zijn toen naar **België** getrokken, mijn broer en ik bleven. We moesten voor het vee en kippen zorgen die er nog waren. Dat heeft nog een half jaar zo geduurd. Toen zijn de **Engelsen** weer verder opgerukt. Ik was net iets te jong voor de **binnenlandse strijdkrachten**. Toen werd het kantoor van de voedselcommissaris gesloten, want dat had geen functie meer. Ik was al een beetje een vrijbouter en dus heb ik mij vrijwillig gemeld voor Engeland. Daar kon je toen der tijd naar toe voor een officiersopleiding. Dat was in **Brentwood**, daar heb ik mijn eerste opleiding gehad. Daarna een **anti-tankopleiding** in **Wales, Malbrouth**. Dat heeft 1 jaar geduurd en vervolgens ben ik terug gegaan naar Nederland. Toen was ik al militair. Ik had toen de rang van **korporaal**. In Nederland heb ik wat rondgezworven van de ene kazerne naar de ander. In september ben ik naar **Maastricht** gegaan, de **Tapijnkazerne** en daar werd de **2^e divisie** opgeleid. Dus het werd **2-4-6 RI**, de **ondersteuningscompagnie**. Het was eigenlijk anti-tank, mortieren, carriers en pioniers. Met anti-tanks konden we daar niets doen, ze hadden geen tanks. We kregen mitrailleurs. Watergekoelde mitrailleurs." "Hoe kwam u op het idee om naar **Indië** te gaan," vraagt Joop. "Och, ik wist toch dat ik **dienstplichtig** was en de **2e Palmboom divisie** was al opgekomen. Het leek me wel wat!"

“In de herfst kwam dus de lichter op van de **2° Palmboomdivisie**. Daarbij zijn we toen opgeleid en gingen daarmee naar **Indië**. Eerst met de trein naar **Rotterdam**. Het waren gesloten treinen. Dan kon niemand eruit. De **MP** bewaakte de treinen. Niemand mocht eruit. De overtocht was met de **ms Sloterdijk**. Beneden helemaal leeggemaakt en volgehangen met hangmatten. Daar moesten we slapen. 1000 man. Het stonk er! En dat is nog zacht uitgedrukt. **Port Said** aangedaan, daar handelden ze in die kleine bootjes. Vervolgens zijn we doorgedaan naar het eiland **Pouloé**, net **boven Sumatra**. Daar hebben we een paar dagen in **Sabang** gelegen. Van daaruit zouden we naar **Celebes** gaan maar dat ging niet door en gingen we naar **Tandjongpriok**. Daar hebben we **3** weken in tenten gelegen. Om te acclimatiseren. En vervolgens begon de **1° politionele actie**. We zijn met de **Sommelsdijk** naar **Semarang** gegaan. Ik was toen **sergeant**. Vanuit Semarang zijn we opgerukt tot **Weleri**, **Toereng** en door richting **Solo** tot waar de demarcatielijn lag. Daar kregen we dus die vuurdoop. Het was er bloedlink. Ik was **pelotonsergeant**. Ik was streng, maar rechtvaardig. Toen werd het patrouille lopen langs die demarcatielijn.

Opeens komt **mevrouw Brouns** de kamer binnenlopen met **schaaltjes aardbeien!** “In plaats van koekjes toch iets lekkers,” zegt ze triomfantelijk. “Nou, wat een leuke verrassing! **Heel apart!**”

Meneer Vic vertelt verder: “Ik heb zoveel geluk gehad. En het is zo: niemand gaat voor zijn tijd! Maar ik had wel veel geluk. Ik heb **zoveel** in de penarie gezeten.

Maar we hebben ook veel gelachen hoor. Zo'n 35 van die jonge knullen bij elkaar! Er zat van alles tussen. Och **Sjenkse Faassen**, was een **knechtje bij de fietsenmaker**. Het was in **Maastricht** in de opleiding. Vrijdag mochten we naar huis ja en zondagsavonds moesten we weer terug zijn. Sjenkse kwam nooit 's zondagsavonds terug! Hij moest op rapport komen waarom hij niet terugkwam. Dan zei die: “Ik mocht van mijn moeder in het donker niet langs het kanaal fietsen.” Marianne moet lachen: “Geweldig, in opleiding tot soldaat en dan mocht die niet langs het kanaal fietsen.” “Ja, maar het was wel zo dat die dan zoveel had gezopen, dat die gewoon niet terug kon komen,” lacht **Vic Brouns**.

“Ja, we zaten met een bont gezelschap bij elkaar hoor. Er was verder niets te doen eigenlijk hè dan patrouille lopen en kaarten. **Zwikken!** We hadden nog een heel ouwe radio waar muziek op kwam. Stukken van fanfare of zo, dan leefde iedereen op en mocht niemand wat zeggen.

Indië, het is een prachtig land, mooi land, de mensen zijn aardig maar onbetrouwbaar. Ze vertelden altijd precies wat zij dachten wat jij wilde weten. Als wij de weg vroegen naar een kampong dan zeiden ze: tia tia, zo, zo. Ze wisten dat wij er belang bij hadden dat het korter was dan dat het werkelijk was. We hadden **baboes, djongossen** in dienst die voor ons werkten. Die luitenant van mij had een heel grote **textielfabriek** hier in **Tilburg**. De zaak was verdeeld en hij wilde beroepsmilitair geworden. Het gebeurde een keer dat er 's nachts, terwijl er toch 2 man op wacht stonden, geweren en mitrailleurs zijn gestolen. Daar is toen **de krijgsraad** aan te pas gekomen. Er werd geoordeeld dat er te weinig mensen op wacht hadden gestaan en de luitenant werd hiervoor **verantwoordelijk** gesteld. Dat hij **beroepsmilitair** wilde worden kon hij toen wel vergeten. Daar was hij uiteraard helemaal kapot van. Hij was pelotonscommandant en ik pelotonsergeant. Ik werkte dus veel met hem samen. Hij begon toen te drinken. 's Avonds ook. Als die dronken was begon die te schreeuwen dat hij terug wilde naar die fabriek. Hij was helemaal de kluts kwijt. Toen ben ik in die tijd eens een paar dagen met verlof in Semarang geweest. Daar belde onze **compagniescommandant Pest** mij op om te vertellen dat de luit dood was. Het is allemaal raar gegaan. Tijdens schietoefeningen, op wilde zwijnen jagen, is het misgegaan. Na afloop is bij het instappen die bren mitrailleur afgegaan. Naar mijn idee is het zelfmoord geweest.

Eind februari 1950 ben ik met de '**Impire Brent**', een **Schotse** boot die emigranten naar **Australië** had gebracht, teruggekomen in Nederland. Ik kwam aan in Amsterdam en ben met de bus naar huis gegaan.

Toen heb ik wat rondgelopen, rondgezworven door Nederland. Ik had geen geld en geen werk. Op een gegeven moment had ik een liefje in **Den Haag**. Haar vader werkte bij **de belastingen**. Ik dacht dan ga ik naar Den Haag toe en ga ik daar werken. Als ik geen oproep zou krijgen dan wilde ik emigreren naar **Australië** of **Nieuw Zeeland**. Dat ging niet door want ik had geen bewijs dat ik ergens gewerkt had of een vak had gehad. Dus ik ben bij de belasting blijven hangen. Met het meisje ging het af en ik had weer een ander meisje, een '**blauwtje**' (*indo*). Via een kennis bij het ministerie kon ik worden overgeplaatst in Limburg. In **Heerlen**. Daar ben ik gebleven tot ik overstapte naar **Weert** en via Weert ben ik overgeplaatst naar **Sittard** en op mijn 59^e ging ik met de VUT. Ik was al eerder weg want ik had al een hartoperatie gehad en een pacemaker. Ik heb later nog een **openhartoperatie** gehad in **Houston**. Inderdaad via de toen bekende 'luchtbrug'. Ik heb daarna nog een paar fikse aanslagen op mijn gezondheid gehad, maar ik ben er nog!”

“En ik werkte in een **manufacturenzaak** en daar had hij mij gezien,” vertelt mevrouw Annet Brouns, “maar ik had toen een ander vriendje.” Ondertussen genieten we nog lekker van de aardbeien en nee, we hoeven geen koffie. “We gaan gewoon lekker verder tussen de ritsen, knopen, garen en het band,” zegt Marianne.

“In **1956** zijn we getrouwd, dus volgend jaar op 29 augustus zijn we 60 jaar getrouwd. Ook dat nog, ja. We hebben drie zonen en ook al kleinkinderen. We zijn een heel muzikale familie, niet alleen de zonen, maar ook de kleinkinderen. Dat hebben ze van mij,” zegt mevrouw Brouns trots, “ik zit **al 40 jaar** op het koor.

We praten nog verder over de operaties, vele misverstanden en miskleunen die meneer en mevrouw Brouns hebben meegemaakt in de gezondheidszorg. “Je moet wel je mond opendoen,” raadt sobat Vic ons aan. “Maar goed, we zijn er nog en nu praten over we over wat anders.”

“Wat is het mooiste, leukste wat u van **Nederlands Indië** hebt onthouden?” vraagt Marianne. “Tja, moeilijk te zeggen, maar we hebben er veel gelachen hoor.”

“Die blauwe auto die hier staat, die is van u,” vraagt Joop. “Ja inderdaad. Ik rijd nog zelf. Kleine stukken. Boodschappen en zo.”

“Wij komen u beiden regelmatig tegen bij **veteranenbijeekomsten** en dergelijke. Mooi van u dat u dat nog steeds kan doen.” “Volgende week woensdag gaan we naar **Rotterdam** naar de landmachtdag.” “Oh, wij ook!” roepen Joop en Marianne. “Moet je nou eens luisteren wat er hier is geweest,” zegt sobat Vic. “Ik werd door iemand opgebeld. Die vroeg of ik **in Oirschot militairen een onderscheiding wilde opspelden**. Dat heb ik niet gedaan. “Oh, dat weet ik. Dat was **overste Jansen** van de **Limburgse Jagers**,” zegt Marianne. “Ik had uw naam en o.a. die van **Menno v.d. Wetering** en **Jo v.d. Heuvel** daarvoor doorgegeven aan hem.”

“En ik heb het niet gedaan,” zegt Vic Brouns **beteuterd**. Ik ben maar zo klein en dan bij die grote kerels die onderscheiding opspelden, daar kan ik niet bij! ” “Oh, dat maakt toch niet uit. Ze vinden het een hele eer om van een oudgediende hun onderscheiding te krijgen en zeker een van de Limburgse jagers, want **de Bokkenrijders, 4-6RI, zijn Limburgse Jagers!**” jubelt Marianne. “Ja, achteraf heb ik daar wel spijt van hoor,” verontschuldigt sobat Vic zich nogmaals. “Nou, als er nog eens zoiets is dan geef ik u weer op hoor,” belooft Marianne. “De jonge militairen zijn trots op jullie. Jullie hebben elkaar heel wat te vertellen.” “Ik praat niet zo makkelijk over Indië hoor,” antwoord sobat Vic. “Nou, u hebt toch al heel wat zitten vertellen,” merkt Joop op. “Och die verhaaltjes die ik vertel, dan vraag ik mij af, geloven ze dat wel?

Ik heb een keer meegemaakt bij de eerste politionele actie dat wij op een post waren. We stonden 's morgens op, **Haverkamp** van de mortieren en ik. We gingen buiten plassen. En dan zien we daar een **kabeltje** lopen.”

Dat kabeltje liep naar zeker **100 grote 3inch mortiergranaten** die in een bamboehut lagen opgeslagen. Ik heb het kabeltje kapot getrokken. Je moet er niet aan denken wat er gebeurd had kunnen zijn als dat ding afgegaan was. Dan zat ik hier niet meer"...."En dan hadden wij u herdacht in **Roermond,**" vult Marianne aan. "Weer geluk gehad! Ja, net als met die carrier. We moesten iedere dag in konvooi rijden om eten te halen. Dan was de weg opengebroken en achter zo'n bergje, daar zaten ze dan. Ze schoten je zo voor de flikker. We reden om de beurt, **korporaal van der Staaij uit Den Haag** en ik. Hij was aan de beurt. Hij zat in die carrier en werden er drie doodgeschoten. Die korporaal zat dus op mijn plaats, daar vooraan waar ik ook altijd zat. En dan had ik een brenmagazijn naast me staan. Daar is een kogel ingekomen en die heeft het brenmagazijn helemaal opengescheurd. Dus weer geluk!" "Maar ik wil wel er even tussendoor zeggen, dat de aardbeien héérlijk zijn hoor," zegt Joop tussen zijn pleidooi door om maar vooral de verhalen door te vertellen aan de jongere generaties.

"We moesten die route vaak rijden met die bren carriers," gaat sobat Vic verder. "Je moest dan ook over die houten bruggen. Je wist nooit of ze doorgezaagd waren of niet. Dan kon je wel zeggen tegen iemand: joh, ga jij eens kijken of die brug wel goed is, maar dat deed ik niet. Ik ging altijd zelf." "Later hebben de jongens mij dat eens op een reünie vertelt," zegt mevrouw Brouns. "**Houd hem ere!** En dat doe ik ook!"

"Er is een boekje, '**onze Jan in Indië**'. Die man, (**Gerard van der Lee (87)red.**) heeft eigenlijk nu pas een boekje geschreven over die tijd," zegt Vic Brouns. "Er zijn daar zoveel dingen gebeurd dat niet mooi was, maar het was oorlog. De vijand deed eveneens vreselijke dingen. Schieten of geschoten worden. In **de Sobat** stond verleden jaar dat er nog steeds 136 jongens vermist zijn. Er zijn krijgsgevangenen gemaakt, gedood en in de kali gegooid. Bij de krokodillen. Ook dat is gebeurd. Er is over en weer van alles gebeurd. Dat die advocaat die de weduwen vertegenwoordigt en geld eist, dat klopt toch ook niet. Straks komen ook hun kleinkinderen om geld vragen. Niet alleen daar, maar ook door de Duitsers, moeten we die ook nog schadeloos stellen dan?"

"Hoe vind u het dat u **veteraan** bent," vraagt Marianne. "Ik ben er toch trots op. Ik denk nu wel meer terug aan Indië. Ik ben nooit meer teruggeweest hoor. Van collega's die wel terug zijn geweest, hoor ik ook dat er zoveel veranderd is, dat je het haast niet meer herkent.

Alles wordt voor ons wel moeilijker hoor. We hadden eerst een heel grote tuin, een moestuin. Nu wil natuurmonumenten het hebben. Het wordt te zwaar. Ik heb de kracht niet meer. Ik ga nog wel zwemmen. Vanmorgen ook weer. Ik zwom eerst nog 20 banen maar nu niet zoveel meer. Ik ben van de winter achteruit gegaan."

"Hoe vind u ons bezoek," vraagt Marianne nieuwsgierig. "Heel leuk. We wonen hier nu 10 jaar maar we krijgen maar geen contact met de buurt. Maar dat is overal zo tegenwoordig, denk ik."

“De familie is dood, kennissen zijn dood, als je ouder wordt heb je dat. Ik ben altijd van ‘kom maar es even een kopje koffie drinken’, maar dat gebeurt niet.” Vic Brouns merkt op: “Ik weet nog een makker in **Haelen**. Hij krijgt nog geen boekje van jullie. Hij komt niet meer buiten. Hij zit maar te zitten en kijken naar de foto van zijn vrouw. Het is een beetje sneu allemaal.” “Nou, dan zullen we daar eens verandering in brengen. We sturen hem in het vervolg ons blad hoor. Geef het adres maar op van die **meneer Peeters!**” zegt Marianne gelijik. Samen zitten meneer

en mevrouw Brouns op de bank met het telefoonboek en telefoonklapper. Na een **hilarische zoektocht** en wij genietend van dit tafereeltje komt het hele adres. Heerlijk.

Het wordt tijd, tijd om naar het hotel te gaan! Morgen hebben we samen met onze **superdrukker Theo** een drukke dag. Het boekje moet worden gemaakt. Wij hebben bijzonder genoten van het bezoek bij Anette en Vic Brouns! Er is heel wat afgekleetst. Kom op! We gaan, naar onze rammelkast! We worden buiten voor de deur uitgezwaaid! We zwaaien terug. Marianne zit met kromme tenen! door Marianne

Zeskamp met hindernissen voor het boekje.

Met het bezoek aan sobat Vic Brouns 4-6RI is een dag met bezoeken afgelopen. We gaan naar **Valkenburg**, waar we een goedkoop hotelletje hebben geboekt om morgenvroeg bij **Theo** te zijn om te helpen met het boekje! Maar oei, wat rammelt die auto gevaarlijk. Joop wil zo snel mogelijk in Valkenburg aankomen. “Als we maar bij het hotel aankomen, daarna zien we wel weer. Met zweet in haar handen en klotsende oksels, zegt Marianne bij aankomst bij het hotel gedecideerd: “**Ik stap niet meer in die auto. Veel te gevaarlijk.**” “Goed,” zegt Joop, “dan gaan we morgen met de trein naar Theo. Het boekje moet klaar! We kunnen de veteranen niet teleur stellen.” De koffers worden het hotel ingedragen. We verfrissen ons en gaan aan de maaltijd.

Zaterdag ontbijten we lekker vroeg en stappen op het stationnetje in Valkenburg op de trein naar **Heerlen**. Het loopt allemaal als een trein! Theo staat ons al op te wachten bij de poort. We gaan snel naar binnen. Op naar de koffie. Na een plan de campagne gaan we aan de slag. We worden al **echte routiniërs**. Spijtig genoeg begeeft de snijmachine het op een ongelegen moment. Dan maar een ongelijke rand hoor. We doen ons best en meer kunnen we ook zo snel niet doen. We gaan gewoon door. Niet en, vouwen, pletten, stapelen, enveloppe vullen en dichtplakken. Na een stel kopjes heerlijke koffie en een paar stukken ontbijtkoek gaat het er op lijken dat we het met zijn drietjes weer binnen een dag voor elkaar hebben gekregen! **Bijna 300 boekjes klaar!** Hoera! Gelukt. Een zucht van opluchting ontsnapt ons drieën. Alles voor de mannen, zij verdienen onze inspanningen. Als beloning voor ons harde werken gaan we moe maar voldaan gezellig met Theo een hapje eten bij de Griek. Hoppa!

Menno en Elly van de Wetering 2-6RI. 65 jaar getrouwd.

Er valt een kaart in de bus bij het secretariaat. Geen vreemd iets. We ontvangen regelmatig kaarten. "Lieve familie en vrienden. Op 10 mei a.s. zijn wij 65 jaar getrouwd. Wij zouden het erg leuk vinden als jullie dat op die dag met ons willen vieren." De afzenders zijn **Elly en Menno van de Wetering**. De datum komt perfect uit, omdat we dan toch in de regionen van **Eindhoven** zijn. Dus we gaan.

In het hotelletje in Valkenburg pakken we onze koffer in om later die dag in een ander hotelletje in Eindhoven weer uit te pakken. Tijdens het ontbijt wachten we op **de wegenwacht** die naar onze rammelende auto komt kijken. We begroeten de wegenwachter op de parkeerplaats bij onze 'rammelkast'.

Tijdens een klein testronkje op de parkeerplaats is het euvel heel snel gevonden. "Meneer, **uw linkervoorwiel zit bijna helemaal los!**" Dat is schrikken. De auto was twee dagen geleden nog bij de garage geweest. Vakkundig zet de monteur het wiel stevig vast. We kunnen naar Eindhoven. Niet voordat wij de monteur een Tijgersleutelhanger hebben gegeven voor zijn levensreddende montage!

Lang leve de ANWB!

Het is een prachtige zomerdag. Mooi weer om een bruiloft te vieren. Dat dachten meerdere bezoekers in de **Leemer Hoef** in **Waalre**. Het was al een gezellig geroezemoes onder de grote parasols bij de zitjes toen wij het parkeerterreintje opreden. Niet iedereen op het grote terras was bruiloftsgast, maar veel wel! Daar staan **Menno en Elly**, wijst Marianne terwijl Joop vakkundig de wagen parkeert. We stellen ons op in de rij van gasten die het bruidspaar komt feliciteren. Groeten links en rechts al wat bekenden. Voetje voor voetje schuifelen we naar voren. Tjonge, wat zijn er veel mensen die Elly en Menno een warm hart toedragen! We naderen het bruidspaar. Blij verrast begroeten de twee echtlieden ons. "Och Marianne en ha Joop. Wat fijn dat jullie er ook bij zijn. Dat hadden we niet verwacht!" "Maar Menno, je weet toch dat we een speciale band hebben. Dan laten we zo'n jubileum niet zomaar voorbij gaan hoor." "Neem lekker wat te drinken in de schaduw. Goh, wat leuk dat jullie er zijn." Met een lekker drankje en hapje is het goed toeven op het terras. We komen met verschillende gasten in gesprek en ineens is daar **Jo v.d. Heuvel, 2-6RI**. En kijk, ook **Liduína v.d. Broek, krijgsmachtaalmoezenier** en dochter van **Kapt. v.d. Broek 2-6RI**. Het wordt een heel gezellige, feestelijke middag met sprekers, optredens van danseressen en een muziekbands. Ook de inwendige mens werd niet vergeten. Een groot Indisch buffet werd opgemaakt in de zaal. 'Daar gaat mijn lijn,' kreunde Marianne. Joop schepte gewoon nog eens op. Na nog in de vroege avond lekker koffie te hebben gedronken, namen we afscheid van een vermoeid maar oh zo dankbaar bruidspaar. Morgen hebben wij nog een drukke dag en dan naar huis!

Door Marianne

Op de koffie bij twee kazernes

Als we op maandag 11 mei zijn uitgecheckt bij het hotelletje en alle spullen weer in onze auto liggen, zoeven we weer geluidloos over de weg. We gaan op de terugweg naar huis nog een keer bij de **Limburgse Jagers** langs. **Overste Jansen** en **s.m. Arie Donck** weten dat we langskomen. Een kop koffie is daar altijd zo geregeld. Het blijft toch altijd een imposante kazerne, **de Generaal Majoor de Ruijter van Stevenickkazerne in Oirschot**. Steevast rijden we daar verkeerd. De ezel stoot zich in ons geval wel meerdere keren aan een zelfde steen. Met Marianne op patrouille, kom je overal, behalve waar je moet zijn.

We hebben altijd even een zakelijk onderhoud met **overste Ramon Jansen**. De **Limburgse Jagers** zorgen er iedere reünie voor dat er busjes met chauffeurs klaar staan op het station Vught om **reüniegangers** naar de kazerne te brengen en natuurlijk ook weer terug naar het station. Na dat onderhoudende en gezellige gesprek nemen we weer afscheid. Ook gaan we nog even langs bij **s.m. Arie Donck**. We nodigen ook hem uit om naar de reünie in Vught te komen. Arie zal zijn best doen. De volgende kazerne is de **Lunetten/van Brederodekazerne** in **Vught**. Jawel, daar waar wij ieder jaar onze reünie voor alle veteranen van de **T-Brigade en Midden Java** houden. Hier hebben we een onderhoud met hoofd servicebalie **Cor van Glabbeek**. We bespreken wat en hoe we alles geregeld willen hebben voor de reünie in september. In samenwerking met de personeelsleden van **Paresto** worden de wensen voor de maaltijd en de bediening van hapjes en drankjes doorgenomen. We willen alleen het beste voor onze veteranen. En dat krijgt u ook ieder jaar dankzij de uitstekende medewerking van **Paresto** en **Cor van Glabbeek**. Ook hier is het na het zakelijke gesprek even een gezellig praatje. De boog kan niet altijd gespannen staan. Voor ons zit het er nu op. We gaan naar huis. Genieten van het mooie zomerse weer!

Door Marianne

Landmachtdagen 13 mei 2015 Wilhelminakade, Rotterdam.

Dit keer waren de landmachtdagen voor ons een thuiswedstrijd! Wij waren er uiteraard bij. Een stukje met de metro. Een stukje wandelen naar de **Cruise Terminal**. Mooi weer. Veel publiek. Tijdens deze dag stond de moed en toewijding van veteranen hoog in het vaandel. Het effect van hun militaire inzet en de positieve rol in en voor de samenleving stonden volop in de aandacht. Maar ook 70jaar vrijheid werd deze dag niet vergeten. We ontmoetten o.a. sobat **Mindermans, Breur, de Boer, Wilms, van Dijk** en ook zeer verrassend: **Wim van Raaij**.

Nieuwe familie uit IJmuiden via Piet Boukes 2-13 RI en toch weer niet.

“Het was min of meer toevallig dat ik in oktober 2014 tijdens een veteranenbijeenkomst in **Santpoort** in gesprek raakte met **Piet Boukes** van 2-13 RI. Bij het noemen van onze namen verstond hij **Pragt** i.p.v. **Bragt** en op die manier dachten we allebei dat ik familie zou kunnen zijn van Marianne en Joop. (Zo gaat dat wel eens bij oude mensen die een beetje doof zijn geworden!)

Zodoende heb ik nadien telefonisch contact met jullie opgenomen en toen bleek al snel hoe de vork in de steel zat. Aan de ene kant teleurgesteld, maar aan de andere kant wel weer aangenaam verrast vanwege de relatie met de T-Brigade, waarvan ons bataljon gedurende enige tijd een onderdeel is geweest.

Want hoe zat het ook al weer?

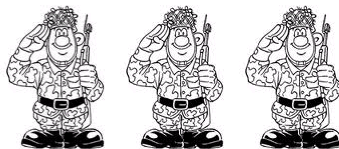
Ons bataljon **5-6RI** is opgericht op 11 november 1947 en bestond grotendeels uit Limburgers en Brabanders. De opleiding vond plaats in **Maastricht** en van daaruit zijn we in januari 1948 met **de Nieuw Holland** naar **Indië** gevaren en via de rede van **Semarang** en kort verblijf op **Djating Aleh** in en rond **Pekalongan** gestationeerd, waar we **2-4 RI** en **4-6RI(zusterbat.)** hebben afgelost. Ons bataljon stond (en staat) bekend als **Harimau Hitam** of te wel de **Zwarte Panters**. Met een eigen muziekbond, die overigens ook in de Tijgerclub van Semarang meermalen is opgetreden. Ook als we beurtelings er even tussen uit mochten, was veelal Semarang een goede bestemming. **Toko Oen** op de **Bodjong** werd druk bezocht om eens goed te gaan eten.

Overigens viel ons bataljon niet onder de T-Brigade, maar onder de **V-Brigade**. Echter in december 1948 werd ons bataljon (tijdelijk) ingedeeld onder de T-Brigade en gereed gemaakt voor de 2^e actie. Samen met 4-9RI zou 5-6RI de T-Brigade volgen.

In Kartasoera volgde een splitsing: de T-Brigade ging rechtsaf richting Djocja en 5-6RI links af naar Solo (Noordkant) en 4-9RI naar Solo zuidkant. Nadat alles naar verwachting was verlopen heeft 5-6RI het gebied rond Wonogiri onder haar hoede gekregen en betekende dit het einde van ons samengaan met de T-Brigade, want toen werden we weer V-Brigade. Dit is het verhaal van onze relatie met de T-Brigade.

Kort maar hevig. Zo hebben we toch nog wat raakvlakken met de T-Brigade kunnen noemen en daarom horen we er toch een beetje bij! “

Ingezonden door Jaap Bragt, IJmuiden

Een bijzondere ontmoeting tijdens de veteranendag Den Haag.

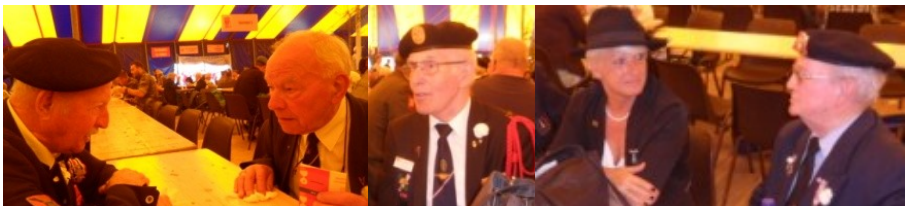
Op 27 juni 2015 waren Joop en Marianne natuurlijk ook weer aanwezig op de veteranendag in Den Haag. Het liep allemaal alleen heel anders dan gepland.

Joop belandde (onwel geworden) met o.a. een **ambulanceverpleegkundige** tussen de veteranenkunstwerken in de expositietent op het veteranenplein. Met zoveel vakkundige en liefdevolle zorg was Joop weer snel het mannetje en zijn we rustig in de grote ontmoetingstent gaan zitten met een hapje eten en een glaasje fris.

Nu zijn wij niet verlegen en hadden daarom al snel contact met een veteraan die naast ons heerlijk zijn maaltijd zat te nuttigen. ‘**Slamat makan**’ sobat! Dan komen de standaard vragen: wie bent u, welk onderdeel was u bij? We kregen een verrassend antwoord. “Ik ben **Jan Wilkens** en kom uit **Frankrijk**. Ieder jaar kom ik naar de veteranendag. Ik reis hiervoor **1000 kilometer** en het kost mij **1000 euro**. Maar ik heb het er graag voor over om zo deze dag iedere keer weer mee te kunnen maken. Nee, ik zou niet meer terug naar Nederland willen hoor. Ik ben in **1973** naar **Frankrijk** verhuisd en ik heb het daar heel goed. Ik ben getrouwd, heb drie zoons en vijf kleinkinderen.

Ik ben onder legernummer 290407063 in **1948** opgekomen in **Vught** zijnde **6-7 RI**. Later op **Java** werd dit het 424e bataljon Infanterie. Ik heb gediend op **Sumatra** en later op **Java**. Eind 1950 zijn wij als haast de laatste weer naar Nederland teruggekomen. Hier werden wij ontvangen met spandoeken met de leuzen ‘**MOORDENAARS WELKOM THUIS**’. Dat is zo heel in het kort mijn ervaring.” Ineens schiet Joop overeind. “Even wachten, ik ben zo terug!” Komt later terug met **Piet! Piet Boukes, 2-13RI**. “Ik zag hem ineens verderop lopen. Gezellig, kom erbij zitten!” “Kijk nou, wacht even want nu ben ik zo terug,” zegt Marianne en brengt **Pieter Paulusma, 1 RS**, mee terug! Jan Wilkens kijkt het zo eens aan en moet toch wel lachen. Dan zwaaien we nog enthousiast naar **Jo v.d .Heuvel, 2-6RI** en zitten we ineens met een heel clubje aan de lange tafels.

Pieter Paulusma raakt in een zeer geanimeerd gesprek met Jan Wilkens

Pieter was voor zijn werk veel in Frankrijk. En ja hoor, precies in de omgeving waar Jan Wilkens ook goed de weg kent. Nog leuker! Gegevens worden uitgewisseld. Marianne zit gezellig te kletsen op het houten bankje. Wat geweldig. Uiteindelijk breekt de club op, ieder gaat zijn eigen weg op het Malieveld. Wat een leuke ontmoeting! Natuurlijk is Jan Wilkens ook welkom bij ons. Hij heeft meteen de Sepatoe Roesak van april/mei per email opgestuurd gekregen bij thuiskomst.

Door Marianne
(“beste mensen het was voor mij echt een verrassing om jullie uitgebreide mail te ontvangen, zo snel na onze ontmoeting. Ik heb er alle tijd voor genomen om te lezen. Ik kom hier zeker op terug met een leuk verhaal. veel groeten en tot schrijvens, Jan Wilkens, France.”)

Een laatste afscheid van sobat Henk Zwitselaar 2-6RI.

Joop en Marianne zijn op 20 augustus hard aan het werk in de tuin. Het tuinpad moest opnieuw betegeld worden. Het is eigenlijk te warm, maar beter warm dan regen! Tring, tring, tring, klinkt het vanuit huis. Telefoon! Hollen. Met het zand nog aan haar handen neemt Marianne aan. “Met **Zwitselaar. Junior!**” “Oei,” zegt Marianne, “als kinderen gaan bellen, dan belooft het niet veel goeds.” “Dat klopt. Het gaat niet meer met pa. Hij vindt dat het genoeg is. Ik ben alles aan het regelen. Als je hem nog een keer wilt zien, dan moet je dat wel snel doen.” Wij bezochten sobat Henk al verschillende keren i.v.m. zijn slechte gezondheid. In het ziekenhuis **Dekkerswald** of thuis in Nijmegen. “Morgenochtend zijn we in Nijmegen bij je vader,” zegt Marianne decideert. Dit kan zonder overleg met coördinator nazorg Marijke.

Het straatje blijft maar even liggen en de volgende morgen zijn we vroeg bij het ziekenhuis in Groesbeek. Net wanneer we de auto geparkeerd hebben gaat de telefoon. “Ja, met Zwitselaar. Junior. Ik ben net bij mijn vader geweest. Ik heb afscheid van hem genomen. Hij slaapt nu. Het heeft, denk ik, niet veel zin om nu nog naar Nijmegen te komen.”

We leggen uit dat we al voor de ingang van het Dekkerswald ziekenhuis staan en besluiten toch naar sobat Zwitselaar te gaan. Afscheid nemen. Marianne praat nog een poosje met sobat Henk. Ze houdt zijn hand vast en vertelt hem dat ze blij is dat wij in zijn leven mochten zijn. Het is goed nu. Een kus op zijn wang. Een hand op zijn hand. “Dag lieve sobat, ga maar op je laatste patrouille.”

Omdat we korter dan gedacht bij sobat Zwitselaar zijn geweest, bellen we **Jan Janssen uit Mook** even op. Het is zonde om nu meteen naar huis terug te gaan. “Met **Nelly Janssen**”. “Dag Nelly, het is onverwachts, maar zijn jullie straks thuis?”

“We zijn vlakbij jullie en hebben best wel trek in een kopje koffie. Is het goed? Fijn, dan zien we je zo hoor!”

Dit keer rijden we feilloos naar het bosperceel van familie Janssen. Weer worden we hartelijk onthaald. Nadat we hebben uitgelegd hoe het komt dat we zo onverwacht langskomen, zegt Nelly moederlijk: “Kom, we drinken lekker buiten in de schaduw koffie. Daar zijn jullie zeker hard aan toe.” En daar komt **zoon Daan** ook aanstappen! “Ja, je dacht in Maart bij ons vorige bezoek dat je ons niet meer zou zien, maar we zijn er weer hoor!” Daan vindt het wel leuk.

Jan en Nelly vertellen over hun **65jarig huwelijksfeest**. Over het ontzettend gezellige etentje, maar ook de verrassing van het uitreiken van **het zilveren roosje** aan Nelly door echtgenoot Jan. (*De Zilveren Roos is een verzilverde broche, bedoeld als blijk van waardering van de uitgezonden militair voor die persoon die tijdens de uitzendperiode het meeste voor hem of haar heeft betekend.* Zie www.veteraneninstituut.nl (red.) “Och, dank je wel Marianne voor jouw bemiddeling, het was toch zo mooi!” zegt Nelly opgetogen. “Alle kinderen en kleinkinderen waren erbij en dochter **Helma** heeft de officiële brief die bij het roosje hoort, statig voorgelezen.” “Het komt je toe Nelly. Jij hebt deze onderscheiding verdiend,” antwoordt Marianne. Na de koffie gaat zoon Daan weer terug naar zijn werkzaamheden.

Wij bewonderen de kleurenpracht in de tuin, vele rozen, nog meer hortensia's in alle kleuren en soorten. In de enorme tuin lopen we even rond het huis. Nelly gaat voorop en vertelt honderduit over de aanleg van de tuin en de planten. Jan komt samen met Joop achteraan. Jan met zijn zware basstem vertelt over de hortensia's die nog van zijn moeder zijn en hier nog steeds bloeien. Het is heerlijk toeven zo in deze bosrijke omgeving. Even zijn we vergeten dat we daarnet een droevig afscheid hadden. Maar we gaan op tijd weer weg, Nelly heeft een afspraak vanmiddag. We nemen hartelijk afscheid. “Fijn dat jullie ons zo onverwachts op de koffie konden hebben! Tot ziens hoor.”

Door Marianne

's Middags wanneer we weer thuis zijn, wordt er gebeld. “Met **Zwitselaar. Junior**. Tien minuten nadat jullie gedag hebben gezegd is pa overleden.”

Hendrik Jacobus Zwitselaar, Henk, 2-6RI
vader en schoonvader
weduwenaar van Gré de Bock
*10 november 1925 - † 21 augustus 2015

*Het laatste beetje is nu op
Veel had ik te verduren.
Het kaarsje is nu opgebrand,
Gedoofd zijn alle vuren.
Voor mij die het aangaat is het niet erg,
Ik heb genoeg geleden.
Voor hen die ik achterlaat:
Vaarwel en wees tevreden.*

Henk was een man die zijn zelfstandigheid hoog in het vaandel had. Hij bepaalde het liefste zelf hoe zijn leven vorm kreeg. Zo nam hij eertijds ook vrijwillig dienst en werd hij uitgezonden naar **Nederlands- Indië**. Het contact met de mensen van **Sepatoe Roesak** was hem dan ook zeer dierbaar.

Voor Henk was de auto heel belangrijk. Die zorgde voor zijn vrijheid, maar het bracht ook brood op de plank. Henk werkte als instructeur bij de rijsschool en bij de luchtmacht.

Als **militair** was hij verzekerd van standvastigheid. Henk was een actieve man die er voor zorgde dat het zijn echtgenote en zijn zoon aan niets ontbrak. Voor zichzelf vroeg hij weinig, maar hij genoot wel ontzettend veel van de vakanties en de reizen.

Ook **Texel** speelde een belangrijke rol in zijn leven. Lange tijd verbleef hij daar samen met **Gré** enkele maanden per jaar. Hij genoot van de zee, het strand en de zon. Hij voelde zich daar thuis.

Toen Gré in 2008 overleed, brak een moeilijke tijd aan. Alleen zijn was niet vanzelfsprekend voor Henk. Uiteindelijk verhuisde hij een drietal jaar geleden naar de **Oranjerie**. Ondanks dat hij zoveel als mogelijk positief en actief bleef, namen zijn krachten af. Henk was moe geworden van het leven. Hij was er klaar mee en hij wilde rust.

Zacht is Henk ingeslapen. Hij heeft nu zijn rust gevonden die hij zocht. Onze **vrolijke fluit** fluit niet meer. (*bron:bidprentje*)

De crematieplechtigheid werd gehouden op vrijdag 28 augustus om 12.00 uur in **de Boszaal** van crematorium **Jonkerbos** te **Nijmegen**.

foto:Joop Pragt

Joop en Marianne waren hier namens **2-6RI** en **Tijgerbrigade** bij aanwezig. Na het welkomstwoord van de uitvaartleider, kreeg **Joop** het woord. Hij haalde in zijn toespraak aan wat sobat Henk voor ons, maar ook voor 2-6RI en zijn vaderland had betekend. Het voorval bij Semarang waardoor **Henk Zwitselaar** bij de jongens van 2-6RI de bijnaam **Bruggen- Henkie** had gekregen werd nogmaals aangehaald. Na de toespraak droeg Joop een toepasselijk veteranengedicht voor. Met een waardige groet bij de kist sloot hij zijn toespraak af. Na afloop hebben wij in de koffiekamer de tekst van de toespraak en het gedicht overhandigd aan Henk's **zoon Eddy**. Onze aanwezigheid werd zeer gewaardeerd. Voor ons welgemeend.

Dag lieve sobat Henk, fijn dat we in je leven mochten zijn!

door Marianne

Martin Jonkers, 2-7RI

*21 mei 1927 † 1 augustus 2015

Na een jarenlang e-mailcontact met **Martin Jonkers**, kreeg Marianne het trieste bericht dat Martin is overleden.. Een e-mailcontact dat was ontstaan door het zoeken naar informatie over de T-Brigade. Daarbij vond Marianne hem op een speciale website voor veteranen in Australië. Mailtjes gingen daarna over en weer de oceaan over.

Sobat Martin was de laatste jaren van zijn leven blind, maar zijn vrouw Thea heeft trouw alle mailtjes aan hem voorgelezen.

“Beste Marianne, hartelijk dank voor het medeleven met het verlies van Martin. Ik vind het erg mooi dat je hem wilt herdenken bij de komende reunion. Martin werd geboren te Veghel N.B. en is overleden te Caboolture, Queensland, Australië. De foto in uniform was genomen bij thuiskomst op 22-08-1948, de andere foto is ongeveer 10 jaar oud.

Ik wil nog even zeggen dat het veteranengedicht heel mooi is. Nogmaals hartelijk dank en vriendelijke groeten, Thea Jonkers.”

Corr.adres: 14 Greenfield Drive, Moodlu ,Queensland 4510, Australia .

Stef Duijvelaar, sold, 2-6RI

Vader, schoonvader en opa.

Echtgenoot van Cor Duijvelaar- van Limpt †

*5 september 1925 † 13 augustus 2015

*Voor wie leeft in eenvoud, is het leven eenvoudig
Wij herinneren Stef zoals hij was*

“Marianne, bij deze wil ik doorgeven dat mijn vader op 13 augustus is overleden. Hij heeft altijd graag jullie met liefde gemaakte boekje "Sepatoe Roesak" gelezen.

Helaas weer een oud strijder minder...bedankt voor jullie inzet.”

Met dit bericht werd weer een 2-6RI-er, Stef Duijvelaar, afgemeld. Hij overleed op bijna 90jarige leeftijd. De crematiedienst was woensdag 19 augustus in het crematorium Hilvarenbeek te Diessen.

We denken met een goed gevoel terug aan ons bezoek aan Stef Duijvelaar in 2011. Het was een heel emotioneel bezoek. Een trotse opa die graag op zijn kleinkinderen paste. Hij vertelde daar heel liefdevol over. Ook over hoe actief hij nog was toen. Fietsen en zelf nog alles verven en niet alleen bij hem zelf maar ook bij de kinderen.

Een actief manneke. Maar er was ook het verdriet. Het gemis van zijn vrouw. Het ziek zijn, de verzorging en het prachtige gedichtje op haar rouwkaart. We hebben dat gedichtje in de Sepatoe Roesak geplaatst. In 2010 bezocht hij na lange tijd nog een keer de reünie. Het valt niet mee om nog maatjes tegen te komen dan. Er zijn ons al zoveel veteranen ontvallen. Maar hij had het naar zijn zin gehad. Hij sprak met verschillende sobats en luisterde aandachtig naar hun verhalen. Wij hebben hem als een zeer fijn persoon ervaren met een eigen visie op het leven.

Corr.adres: E. Duijvelaar, Smeel 30, 5541 GE Reusel.

Koos de Ruijter, 90 jaar.

Op 9 augustus jl werd Rotterdamse 2-6RI-er Koos de Ruijter 90 jaar. Wij gingen hem 's morgens even feliciteren en een kopje koffie bij hem drinken! Thuiswedstrijd!

Jean Loomans, sold. Ost.Cie 2-6RI.

* 19 juni 1924 † 22 augustus 2015

Dankbaar dat hij zo lang in ons midden mocht zijn delen wij u mede dat, toch nog onverwacht, van ons is heengegaan onze vader, schoonvader, opa, overgrootvader, broer, schoonbroer, oom en neef. Hij overleed in de gezegende leeftijd van 91.

Mevrouw Overhof, die jarenlang zijn levenspartner was geweest, belde ons op met de mededeling dat sobat Loomans was overleden. Het laatst toegezonden blad Sepatoe Roesak kwam ineens retour van het bij ons laatst bekende adres met de mededeling 'onbekend'!

Tijdens het telefoongesprek met Mevr. Overhof bleek dat ook zij niet wist dat Indiëveteraan Jean Loomans was verhuisd naar een ander verzorgingstehuis. Een adreswijziging is door de familie niet doorgegeven.

In de overlijdensadvertentie in de krant werd bekend gemaakt dat de crematie in besloten kring had plaats gevonden.

Corr.adres: Lage Barakken 2c, 6221 CJ Maastricht.

Theo Hendrix , sold, 2-6RI

pap, opa en opa-opa.

Echtgenoot Nelly Hendrix-Wisman†

*20 december 1922 † 3 september 2015

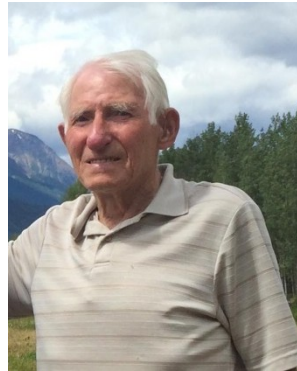
*“Voor altijd in ons hart. Dankbaar voor alle fijne jaren die zij samen met hem mochten beleven” dat staat op de rouwkaart”, meldde **Laurie de Ruijter**, echtgenote van Koos de Ruijter, het maatje van Theo. “Hebben jullie geen kaart ontvangen dan?” Helaas niet.*

Theo Hendrix. “Mijn vader, **Huib Lankhuizen**,” aldus Marianne, “had een band met deze **2-6RIer**. Theo was mijnenruimer, evenals Koos de Ruijter. Enkele weken voordat Theo naar huis zou gaan verloor hij beiden handen. Het ging zijn gehele diensttijd in Nederlands Indië goed maar net voor het naar huis gaan ging het dus tragisch mis. Het toeval wil dat mijn vader, vanwege een **acute blindedarmontsteking** precies de avond voor vertrek naar Nederland, samen met Theo in het **St.Elisabeth ziekenhuis** heeft gelegen. Mijn vader draaide shagjes voor hem. Heel zijn verdere leven heeft mijn vader zich bezorgd afgevraagd hoe Theo het in zijn leven ooit nog zou kunnen redden zonder handen. Nadat mijn vader na 60 jaar toch is gaan praten over Nederlands Indië en uiteindelijk in **2002** voor het eerst meeinging naar de herdenking in **Roermond**, kreeg hij daar dan onverwachts antwoord op de vraag die hem zijn hele leven bezig heeft gehouden. Mijn vader zit in de rolstoel bij zijn maten van 2-6RI. Ik zie hem ineens verstarren wanneer er een veteraan op ons groepje af komt lopen. **‘Theo! Dat is Theo’**, stamelt mijn vader lijkbleek en heel geëmotioneerd. Hij huilt. “Theo, wat ben ik blij jou te zien!” Er wordt door de omstanders geslikt, gekucht en geknikt terwijl mijn vader maar blijft herhalen “Theo, het is Theo!” Zijn maten meppen begrijpend mijn vader op de schouders. “Ja jongen! ‘t Is wat!” Ook bij mij rollen de tranen over mijn wangen. Van blijdschap, dat er nu na zoveel jaar voor mijn vader een last van zijn schouders is gevallen. Het is goed gegaan met Theo! Hij heeft twee kunsthanden, maar ook twee werkhaken. Hij heeft zich weten redden in het leven, hij is getrouwd, heeft kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen. Theo heeft ook jarenlang voor zijn vrouw gezorgd, kwam daardoor niet meer naar de reünies van zijn maatjes van het onderdeel 2-6 RI.

Hij ontving wel steeds ons blad en werd gebeld met zijn verjaardag. Na het overlijden van zijn vrouw, kreeg hij meer armslag en stond een bezoek op de agenda. En toen was Theo ineens kwijt. Na vele verzorgingshuizen in de omgeving te hebben gebeld, vele tips gekregen die nergens toe leidden, hield voor mij, Marianne, de zoektocht op. Helaas. En dan nu het bericht van overlijden. Heel jammer dat er geen adreswijziging is doorgegeven. Ik had zo heel graag meer met hem gesproken dan alleen over de telefoon.
Corr.adres: Kerkstraat 31, 5863AP Blitterswijk door Marianne

Een spontaan emailbericht n.a.v. de oproep voor reünie in Checkpoint

“Good evening Marianne. Hier is een ouwe tijger, 87 jaar. **Henk de Jong**, militair registratienummer 270927033, OVW-er. Radioman bij de **5^e Veld genie** 1946 -1949. Ik zou graag bij jullie zijn voor de reünie, maar ik hoop volgende voorjaar in Nederland te zijn. Bij leven en welzijn.

Ik zal in gedachten wel bij jullie op de reünie zijn en ik hoop dat jullie een fijne dag zullen hebben. Ik weet dat er niet veel meer over zijn, pas is nog een maatje overleden en mijn beste maatje in de laatste 60 jaar is ook ‘naar huis ‘ gegaan. Ik heb al eens eerder contact met je gehad via **mr.Pelkman** (†), zo is het ook gekomen dat ik de “**Checkpoint**” hier lees. Ik lees die heel graag.

Ik woon de laatste 63 jaar in **CANADA**. In de provincie **British Columbia**. De laatste 27 jaar in de stad **Abbotsford**, daarvoor 13 jaar in **Surrey** vlakbij **Vancouver**. Al die jaren heb ik gewerkt in de houtzagerij en ik ben sinds 1994 met pensioen. Ik ben nog goed gezond, loop iedere dag een uurtje of ik fiets wat.

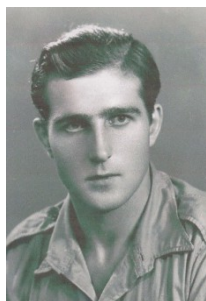
Het is nu bijna anderhalf jaar geleden dat mijn lieve vrouw is overleden Ik woon alleen en de kinderen (dochters) helpen als het nodig is. (Niet vaak) want die ouwe tijger laat het niet gauw zitten. Goed te horen dat **Gerrit Gleyrn** ook nog in het leven is. Hij komt uit **Den Helder** en was in het tweede peloton. Afgelopen januari is **Aart Giljamsen** overleden (**Ridderkerk**). Ik zal het erg waarderen als je mij de “kapotte schoenberg” (*Sepatoe Roesak = schoen kapot red.*) wil opsturen. Henk de Jong. Adres:Unit 111- 31406 Upper Mc Lure rd, Abbotsford. B.C. V2T- 5L8. Canada. E-mail: hfdjong@gmail.com

Oproepen en gezocht.

Is er nog iemand die mijn vader, soldaat **Jan van Mierlo, 2-6RI**, mil.reg.24.08.18000, heeft gekend? Hij was van 20 nov 1945 tot 24 apr 1948 in Ned Indië in Semarang en Bandoeng. Hij was gedetacheerd bij de school opleiding bestuurders, monteurs en instructeurs te Semarang voor cursus carrierchauffeur. Mijn vader vertrok met de Nieuw Amsterdam 20 nov 1945 en is op 19 mei 1948 terug gekomen in Ned/ met de Johan van Oldenbarnevelt.

U kunt mij mailen: usjoke@gmail.com of neem Contact op met Marianne Alvast hartelijk dank.
Joke Feijen van Mierlo.

J.D. Nieuwkoop (Joop). Legernr. 26.11.29.11
AAT 2 div. Op zijn grootverlofpas staat onderdeel: 1-107-AAT. Joop vertrok op 11-06-1947 met de **SS Zuiderkruis**. Gelegerde plaatsen: **Semarang, Salatiga, Soerabaja. Kerstfeest VTD school Tjamaki.**

Bandung, Soerabaja, Mei Malang. Op 15 januari sneuvelt zijn jongere broer, **Cor van Nieuwkerk.**

De kinderen van Joop zouden het erg fijn vinden om nog iets te vernemen uit de tijd dat hun vader nog een jonge man was.

Contact: fam. Smeele-van Nieuwkoop,
Leliestraat 128, 671 KP Naaldwijk, tel: 0174-629900

Informatie gevraagd over **Gerrit v.d. Streek** dpl.
Soldaat van het **3-5° Regiment Stoottroepen** van de Tijgerbrigade. Informatie kunt u doorsturen aan gvdstreek@hotmail.com of annekevandestreek@hetnet.nl

Theresiahof 36,
1216 MK Hilversum
Tel: 06 47203351

Om het **'Tijgerkrantenarchief'** compleet te krijgen ben ik op zoek naar enkele krantjes. Is er een van de sobats die voor mij nog de volgende nummers heeft: **1, 2, 3, 104 105, 106?** Krantjes na het 106e krantje zijn ook bijzonder welkom. Natuurlijk worden de eventuele gemaakte verzendkosten vergoed.

Marianne Pragt-Lankhuizen.

Informatie gevraagd over een bijzonder loofwaardig initiatief.

Soldaat 1ste klasse Hendrik (Drik) van Riel (Chaamdijk A-269 uit Chaam was met de **korporaals C. Wesdorp en E. Rutten** mede-initiatiefnemer tot het bouwen van een passantenhuis van het Rode Kruis in **Ngalian** ten zuidwesten van **Semarang**. Met de bouw was er plaats gekomen voor 40 patiënten die van medische verzorging konden worden voorzien. Het initiatief hiertoe was uitgegaan van een aantal jongens die, onder de indruk van de nood van de inheemse bevolking, in hun vrije tijd en met gebruikmaking van oude materialen dit huis hebben gebouwd.

Drik was een eenvoudige boerenjongen die zonder bijzondere vakkennis de technische leiding had en door zijn vindingrijkheid en volharding dit opmerkelijk resultaat wist te bereiken. "Och", zei Hendrik bij de opening, "ik ben een eenvoudige jongen uit een landbouwersgezin. Ik heb altijd van timmeren gehouden. Als ik in Holland terug ben, wil ik er zo graag mee door gaan".

Wie o wie weet ook nog meer over de bouw van dit opvanghuis?
Uw reactie graag naar: G.J. Valckx, Brouwerij 36 4861 SN Chaam
of 0161-491927. Mailen kan ook: gjvalckx@kpnmail.nl

Roermond, 5 september 2015

Joop en Marianne waren met ruim 17.000 veteranen en andere belangstellenden aanwezig op 5 september bij de nationale herdenking in het **Stadspark Hattum, Roermond**. Hoewel het er even op leek dat ook dit jaar de weergoden met ons zouden zijn, moest er met regelmaat later op de dag 'de plu' meerdere malen aan te pas komen.

Ook dit jaar heeft sobat Jo v.d. Heuvel de eervolle taak op zich genomen om de krans te leggen. Ditmaal en komende herdenkingen gebeurt het voortaan namens de gehele T(ijger)-Brigade.

(voor teksten toespraken www.sepatoeroesak.nl/nieuwnieuws)

Pret tijdens 't waterballet! Sobat v.d. Kuy, 5-5RI, Gerard Hegge 4-2RI, Piet Boukes 2-13RI

Een 65jarige bruiloft met Amsterdamse verrassing.

Het echtpaar **Chris en Tiny Peelen**, 2-7RI, werd tijdens de reünie in september door danseres **DEWI** al uitgebreid in het zonnetje gezet.

Op uitnodiging van het echtpaar waren Joop en Marianne de week daarop aanwezig bij het echtpaar toen zij door **de familie ook** in het zonnetje werden gezet. Joop hield een vrolijke toespraak waarin hij enkele 'jeugdherinneringen' van het bruidspaar ophaalde.

De familie had wel een heel **bijzonder cadeau** verzonnen voor het bruidspaar. In plaats van het gevraagde tuingereedschap, de familie Peelen is enige tijd geleden verhuisd van een appartement naar een aanleunwoning met tuin, kwam er een goed gemutste 'bekende tuinkabouter' zingend het zaaltje in. De enige echte **Harry Slinger van de Amsterdamse band Drukwerk** was de onverwachte verrassing.

Verrassend was ook dat juist wij, als rasechte Rotterdammers, de heerlijke Amsterdamse levensliederen en smartlappen uitbundig meezongen. Het was een enorm gezellig samenzijn. 'Marianne met de mooie benen' aldus Chris Peelen, aanschouwde tussen de gastvrije familieleden op die middag het 'ultiemste' in een huwelijk. **Het samen delen van een zakdoek.** Als dat geen liefde is..!

Mevrouw Tiny Peelen liet achteraf weten dat Chris een beetje oververmoeid was en 's avonds voorover was gevallen. Hij miste zijn middagdutje. Alles is nu weer in orde. Zo is ook alles in orde gekomen met het grote felicitatieboekje dat namens de Limburgse Jagers aan het bruidspaar is gestuurd. Eind goed, al goed!

Door Marianne

Een ridderlijke Phaffdag 2015

Op uitnodiging van de **commandant van het Regiment Limburgse Jagers** en de **Stichting Regiment Limburgse Jagers** woonden **Joop en Marianne** op vrijdag 27 november de **Phaffdag 2015** bij. Deze Phaffdag is een hommage aan de oprichter van het stamregiment der Limburgse Jagers, **kolonel Phaff**, die zijn Regiment op 23 november 1813 formeerde. Ieder jaar wordt dit wapenfeit op of omstreeks de 23e november herdacht. Marianne wordt voor deze dag steeds uitgenodigd omdat zij destijds van het Regiment de Limburgse Jagers de kolonel **Antoni-waardering** voor haar inzet voor de veteranen heeft uitgereikt gekregen.

We werden met koffie en vlaai in '**de generaal de Ruijter van Stevenick kazerne** te **Oirschot** ontvangen in het '**Heimbetrieb**'. De toen nog niets vermoedende **luitenant kolonel b.d. Nico Vroom**, tevens **voorzitter** Stichting RLJ, heette iedere bezoeker persoonlijk hartelijk welkom. Tevens feliciteerde hij, nu persoonlijk, Marianne nog eens met haar eerder verkregen Koninklijke onderscheiding. Hij moest eens weten welke verrassing hem deze dag nog te wachten stond!

Na de koffie en vlaai verplaatsten de bezoekers zich naar de bioscoop waar wij hartelijk welkom werden geheten door **overste Ramon Jansen, Cees v.d. Ploeg** en **Nico Vroom**. Eerst en laatst genoemden hielden een toespraak waarin de trots voor het Regiment niet onder stoelen of banken werd gestoken. Overste Ramon Jansen was degene die met een strategische draai uiteindelijk **de familie** van Nico Vroom en **burgermeester van Meerssen, Mirjam Clermonts-Aretz**, het sein gaf om de zaal te betreden. De verrassing was groot! Na een speech vol lofuitingen door burgemeester werd Nico Vroom samen met zijn vrouw op het podium geroepen waar hij 'op grond van de totaliteit van verdiensten met betrekking tot Defensie en andere terreinen' tot **Ridder in de orde van Oranje Nassau** werd benoemd. Een hele eer. Een staande ovatie viel hem ten deel. Het familiegezelschap vertrok later naar de receptie en de overige aanwezigen kregen alsnog een lezing over wapens van toen en nu. Daarna werden we naar het Kekgebouw gedirigeerd. Er wachtte ons daar een heuse rijstmaaltijd i.p.v. de traditionele erwtensoep! Een feestmaal! Na de lunch was er de mogelijkheid om Simulator te schieten met de Colt en bezichtiging van oude wapens in Heimbetrieb. Na daarna nog een glaasje cola te hebben gedronken gingen we na deze Koninklijke dag op huis aan.

Jubilea

Op 7 januari waren sobat Piet van **Schajjk, AAT** en zijn sobatinnetje, 65 jaar getrouwd. Tijdens ons bezoek hebben wij, in navolging van de Koninklijke felicitatie, hen ook heel hartelijk gefeliciteerd.

Op 23 mei was sobat **Pieter Paulusma, 1 RS**, 65 jaar getrouwd met zijn sobatinnetje. Dit heugelijk feit is een heel fijn familiefeest geworden. Pieter Paulusma nam enkele dagen later contact op met het secretariaat. Hij was heel verbaasd om de felicitaties van de Tijgerbrigade te mogen ontvangen. Tja, als je je eenmaal iets laat ontvallen tijdens een bezoek van Joop en Marianne dan worden dit soort mededelingen meteen geregistreerd.

Op 17 juni was **echtpaar Janssen uit Mook** ook 65 jaar getrouwd. Het feest is in familiekring gevierd met o.a. een gezellig etentje. Grote verrassing van die dag was dat sobat Jan Janssen zijn vrouw verraste met het 'zilveren roosje'. Dochter Helma heeft bij deze uitreiking de daarbij behorende brief van het Ministerie van Defensie plechtig voorgelezen.

Op 15 juli jl. is het **echtpaar Schurink, 1-15 RI**, 65 jaar getrouwd geweest. In Enschede werd het een groot feest met de hele familie. Hoewel mevrouw Schurink niet meer kan lopen, is hij nog fit genoeg om alle zorg voor haar op zich te nemen. Sobat Schurink kan helaas niet meer naar de reünie komen. Het is te ver weg. Maar hij gaat nog wel naar bijeenkomsten in de omgeving van Enschede. Onze felicitaties zijn richting Enschede gegaan!

Op 30 augustus zijn sobat **Piet Boukes, 2-13RI** en zijn meisje Nanny 65 jaar getrouwd geweest. Een gezellig feest werd op 23 augustus in het wooncomplex georganiseerd. Geen bloemen, geen cadeaus! Maar we stuurden wel een hartelijke felicitatiebrief van het secretariaat.

Op zaterdag 3 oktober waren **Chris en Tiny Peelen, 2-7RI**, 65 jaar getrouwd. In het ouderencentrum 'De concertmeester' te Almere werd dit heugelijke feit met familie, vrienden en kennissen gevierd.

Overleden sobats

2-6RI

Sobat J (Stef) Duijvelaar uit Reusel

Geboren 5 september 1925 - overleden 13 augustus 2015

Sobat H.J. (Henk) Zwitselaar uit Nijmegen

Geboren 10 november 1925 - overleden 21 augustus 2015

Sobat J(Jean) Loomans uit Maastricht

Geboren 19 juni 1924 - overleden 22 augustus 2015

Sobat Th.H(Theo) Hendrix uit Venraij

Geboren 20 december 1920 - overleden 3 september 2015

Tijgerbrigade

Sobat C.J. Kool uit Spijkenisse, AAT

Geboren 28 februari 1929 - overleden januari 2015

Sobat M(Martin) Jonkers uit Australië, 2-7RI

Geboren 21 mei 1927 - overleden 1 augustus 2015

Sobat H.J.J. Zalmstra uit Leeuwaren, VbDA T-Brigade

Geboren 8 oktober 1923 - overleden 24 oktober 2015

Via haar dochter is kennisgegeven dat **mevr T. van Bussel-Wouters**, echtgenote van **Tiny van Busselt, 2-6RI** dit jaar is overleden.

Wij wensen de families heel veel sterkte toe met de verwerking van het moeten loslaten. Maar ook met het vasthouden van de mooie herinneringen.

Tijgerbrigade respect tot het einde en verder

Wij bezochten ook nog:

Op 3 oktober
Jan van Haastrecht, 5 RS

Op 13 oktober
Stef v.h.Schip 2-6 RI

Op 6 november
Jan Coorens ,1-15RI

Op 6 november
Jan van Oort , 2-7RI

op 8 november
Ben Roelofs 5RS

op 9 november
Antoon Mathijssen, 2-6RI

Op 9 november
Kees van de Veeke, 2-6RI

Gerrit Gleijm 5° genie veld blijft, na vele pogingen, niet telefonisch bereikbaar

In ons volgende blad sepatoe Roesak kunt u van deze sobats hun verhaal lezen.
Het boekje is nu vol.

Leuk?

Zou u het ook leuk of gezellig vinden als wij in het kader van de nazorg bij u op **visite een kopje koffie** komen drinken en gezellig praten over het heden, verleden en toekomst? Laat het ons weten.

Bel. Schrijf. Mail. Wees niet verlegen, wij zijn het ook niet!

Hebt u hulp nodig bij **militaire nazorg**? Geef ons een seintje, wij zullen ons best voor u doen **u op de juiste weg te helpen**.

Zoekt u andere (vergeten) **sobats**? Vraag het ons. Wij hebben een enorm bestand met **heel veel adressen**.

Hebt u een **jubiläum** b.v. 60 jaar getrouwd, behaalt u een **zwemdiploma**, wint u **de hoofdprijs** in **de staatsloterij**, bereikt u een **speciale leeftijd**, wordt u **grootvader** of **overgrootvader**, laat het ons weten.

Ligt u in het **ziekenhuis** of moet u naar het ziekenhuis voor **langere tijd**, laat het ons weten!

Kijkt u op het binnenblad kافت voor telefoonnummers, adressen en e-mailadressen.

Marianne : Secretariaat 010-4382758. of 06-25278220

Krijgt u het **antwoordapparaat**, spreek dan duidelijk naam en telefoonnummer in, wij bellen u zo snel mogelijk terug!

REUNIE !!

zaterdag 24 september 2016 te Vught.

U wordt t.z.t. weer per nieuwsbrief nader geïnformeerd.

KETEL1

Bij voldoende belangstelling kunt u (geheel gratis) een interessante rondleiding meemaken in de Distillery Nolet Ketel1 in Schiedam. Kunt u zelf of met begeleider naar Schiedam komen? U bent nog aardig ter been? U kunt zich dan opgeven bij Marianne. De eerstvolgende rondleiding voor ca. 12 personen zal zijn op **2 februari 2016**

Hebt u genoten van dit **gratis** blad Sepatoe Roesak?

Vergeet dan niet: dit en onze overige doelstellingen voor u veteraan, kan deze commissie alleen blijven doen van de vrijwillige donaties.

Ook die van u? Uw donatie kunt u overmaken naar:

Reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I. & T-brigade:

ABN-AMRO, rekeningnummer NL61ABNA 097.21.38.021.

t.n.v reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I., T-Brigade te Hoogvliet .

December 2015

Het blad van en voor de sobats 2-6 RI, T-Brigade en (M) Java
Website: www.sepatoeroesak.nl

Redactie en lay-out blad Sepatoe Roesak.:
Marianne Pragt-Lankhuizen, Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.
Telefoon 010-4382758 of 06-25278220
Redactionele ondersteuning:
De heer Joop Pragt.

Onze activiteiten worden mede mogelijk gemaakt door het Vfonds
met de met de middelen uit de Nationale Postcode Loterij
Uw deelname aan deze loterij wordt daarom van harte aanbevolen

Investeren in vrede, je kunt er niet vroeg genoeg mee beginnen!

Sms REÛNIE naar 4333 en doneer eenmalig €1,-

2-6 RI

ANNO 1944

